

QUỖNH ĐÀO

MÙA THU
LÁ BAY

彩雲飛

typesetting by L^AT_EX

QUỲNH DAO

MÙA THU
LÁ BAY

Dịch thuật: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 1

Một buổi chiều mùa đông tại thị xã Đài Bắc.

Mẫn Vân Lâu thẫn thờ lê bước. Mưa rơi trên mái tóc, trên mặt, trên áo, thấm qua làn vải tê buốt thịt da. Những bước chân hoang bất định, chàng không muốn nghĩ đến bất cứ một cái gì! Những vũng nước dưới chân, những chiếc xe phóng vút qua, tiếng còi, tiếng người chửi rửa... Mặc, đầu óc chẳng bây giờ là một khoảng trống tối mò!

Gió rít bên tai, ánh đèn màu chói chang trước mắt... Tất cả đều vô nghĩa trước một bóng dáng, một tiếng gọi buồn buồn Hàn Ni và tiếng dương cầm không bao giờ dứt...

Đôi tay thon gầy trắng xanh khẽ nhấn phím đàn, âm thanh trong sáng nhẹ nhàng, nhạc khúc "Người Thợ Rèn" của Handel. "U Mặc Khúc" của Tchaikovsky, "Người Thiểu Nữ Tóc Nâu" của Debussy, và "Bi Khúc" của Mozart... Những âm thanh lúc vội vã, lúc trầm buồn, khi mơ mộng, như khuôn mặt của Hàn Ni, như tiếng hát, như những lời thì thầm tình tự Hàn Ni, Hàn Ni! Những âm thanh hỗn độn, những tiếng gọi mời, những lời thương nhớ chất ngất Hàn Ni! fi Mẫn Vân Lâu cắn môi, bao âm thanh hỗn độn như xoắn lấy óc chàng, Hàn Ni! Hàn Ni! Vân Lâu đụng vào một người khách qua đường. Lập tức có tiếng hét bên tai chàng:

- Có say chưa mà đi đứng chẳng trông thấy ai hết vậy!

Đúng, Vân Lâu có uống rượu thật, nhưng chàng thấy mình

đâu có say Ta chưa say mà, hình bóng của Hàn Ni vẫn ngồi ngồi trong trí ta mà! Hàn Ni, Hàn Ni, Hàn Ni em! Vân Lâu loạng choạng bước, chàng không còn thiết đến gì ngoài tiếng gọi tuyệt vọng như vang bên tai. Hàn Ni! Hàn Ni! Hai ngọn đèn thật sáng, rồi có tiếng xe thắng gấp. Vân Lâu ngỡ ngàng đứng lại, nhìn vào xe, tên tài xế này lái nhả cái gì thế? Mặc, ta không cần nghe, không cần biết, vì đầu óc chàng ngập đầy bóng dáng Hàn Ni và tiếng đàn... Hình như có đám người bu quanh, có người giữ lấy chàng.

- Hấn say mèm rồi, đưa hấn đến bót đi!

A, họ định làm gì thế? Vân Lâu vùng vẫy cố thoát ra. Chàng đẩy đám đông sang một bên, rồi cầm đầu cầm cổ chạy, mặc cho tiếng hét phía sau đuổi tới:

- Bắt lấy hấn! Bắt thằng say rượu lại đi!

Có những bước chân dồn dập đuổi theo, Vân Lâu chạy bán sống bán chết. Có tiếng còi xe cảnh sát, tiếng còi inh ỏi, tiếng người... Tất cả như một bản nhạc đại hợp tấu với những nhịp trống dồn dập. Đúng rồi đây là khúc nhạc cuồng nhiệt của Hung Gia Lợi. Những ngón tay lướt nhẹ trên phím ngà! Vân Lâu vẫn chạy, chàng có cảm tưởng như mình đang đuổi theo khúc nhạc. Đột nhiên, một bức tường chắn ngang trước mắt, Vân Lâu tối sầm mặt mũi. Như chiếc bóng xì hơi chàng ngã nhào xuống. Mặt chàng úp xuống mặt đất lạnh!... Mưa vẫn rơi nhưng lòng Vân Lâu có những ánh lửa cháy sáng không bao giờ bị dập tắt. Chàng mở mắt ra, đất đen và ẩm ướt bên môi, ánh đèn màu phản chiếu trên giòng nước lấp lánh! Đẹp tuyệt, Vân Lâu hé miệng ra với nụ hôn đầm ấm.

- Hàn Ni em!

Hàn Ni. Nhưng Hàn Ni bây giờ ở đâu? Hình như... Đầu chàng đau như búa bổ. Vân Lâu cố gắng đứng lên, tựa người vào tường. Rồi chàng thẳng thốt gọi lớn:

- Hàn Ni!

Chương 2

Mùa hè năm dân quốc thứ 52 (1963). Sau khi được khám xét hành lý, hoàn tất thủ tục nhập cảnh, Mẫn Vân Lâu bước ra hàng rào kiểm soát, theo chuyến xe chở hành lý tới phi trường. Đám người đưa tiễn nhau đứng chật cả lối đi trong phòng đợi. Đưa mắt nhìn quanh, chàng vẫn không tìm thấy một khuôn mặt quen thuộc. Ngơ ngác giữa khung cảnh xa lạ, Lâu nghĩ đến một tiếng đồng hồ trước đây nơi phi trường Khải Đức (Hương Cảng) bao nhiêu bạn bè quyến thuộc vây quanh. Khuôn mặt mếu máo của mẹ với những giọt lệ xa con và bao lời cha dặn dò. Chàng còn như nghe rõ giọng nói của cha ban nãy:

- Làm gì kỳ vậy? Con nó sang Đài Loan học, chớ có gì đâu mà khóc? Hè nó về. Nếu bà muốn chỉ cần một tiếng đồng hồ là sẽ gặp mặt con ngay Hù! làm như con nó lên cung trăng không bằng.

Mẹ vừa mếu máo nói:

- Em biết, em biết! Nhưng con cái sống gần gũi bên mình luôn trong hai mươi năm, lần đầu tiên xa gia đình em không lo sao được?

- Con cái lớn phải xa nhà mới nên người, không lẽ bà định nhốt nó suốt ngày trong nhà sao?

- Em biết! Nhưng em không nén nổi xúc động.

- Bà quả thật một là người đàn bà á Đông, chỉ có nước mắt,

lúc nào cũng thấy nước mắt.

Lâu đứng một bên, chàng thấy tay chân thừa thãi, bồi rối không biết phải làm sao. Trong khi đó Vân Nhi, cô em gái của chàng đứng bên trên:

- Sang bên ấy anh nhớ lo giấy nhập nội cho em để năm sau em đưa chị Mỹ Tuyên qua nhé.

Mỹ Tuyên, người con gái xinh xắn, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi. Nàng đến tiền mà không một lời chúc tụng. Lâu không hiểu tại sao ở gần bên nhau suốt hai năm trời mà chẳng có một tình cảm đặc biệt nào nảy sinh. Hôm nay, chàng chỉ thấy có một sự xúc động nhỏ trước giờ chia tay như giữa hai người bạn sơ giao.

- Nhớ viết thư về cho nhà luôn nhé, con phải chăm học và phải giữ lễ độ với gia đình bác Dương, đừng để người ta coi thường mình.

Trước lời dặn dò cẩn thận của cha, Lâu thấy khó chịu vì chàng đâu phải là thằng bé lên ba!

Nước mắt của mẹ, lời dặn dò của cha, tất cả khiến cho Lâu bồi hồi pha lẫn ngượng nghịu. Lên ngôi phi cơ rồi chàng mới thở ra nhẹ nhõm.

Bây giờ đứng dưới cái nắng chói chang của buổi chiều tháng chín, thành phố Sài Gòn nóng như lửa. Tựa lưng vào cổng phi trường, chàng lấy bức thư của cha để tìm địa chỉ của bác Dương. Đường Nhân ái? Đường Nhân ái ở nơi nào? Không rõ gia đình bác Dương có sẵn sàng đón nhận mình không đây chứ? Lâu ngại ngùng. Tuy rằng chàng thừa biết là những chuyến đi Hương Cảng, bác Dương đều thường xuyên ở nhà chàng. Nhưng đây là những cuộc tạm trú vài ba hôm chứ đâu có như chàng ở trọ đi học, là cả một vấn đề. Thời buổi này đâu phải là thời hoàng kim của tình bằng hữu, nó mong manh như tờ giấy lụa dễ rách. Còn bác gái nữa? Bà ta sẽ đối đãi với chàng ra sao? Xếp phong thư lại, Lâu đứng thẳng lưng. Mặc, đến nơi hậu xét.

Vừa định cho va li vào taxi, thì một chiếc xe du lịch màu đen

từ xa chạy như bay tới.

Cửa vừa mở, Lâu đã thấy ngay bác Dương.

- Lâu, tôi đến trễ quá phải không, may là cháu chưa đi mất!

- Dạ chào bác, cháu không ngờ được bác đến đón thế này!

Lâu khẽ cúi đầu, nổi vui mừng hiện trên nụ cười, chàng có cảm giác của một kẻ may mắn. Dù sao có người đến đón còn hơn là phải lang bang tìm nhà. Bác Dương vồn vã:

- Không đến đón cháu sao được. Lần đầu tiên đến Đài Bắc, lạ nơi lạ chốn bác sợ cháu lạc đường. À này, cháu mau lớn quá, trông cũng ra vẻ lắm.

Vân Lâu cười:

- Thì bây giờ cháu đã hai mươi tuổi rồi!

Tại sao người lớn lúc nào cũng muốn coi kẻ ra sau mình là trẻ con mãi thế? Ông Dương phụ mang hành lý của Lâu lên xe và bảo:

- Lên xe đi chứ!

Vân Lâu quay sang người bạn già của cha:

- Bác lái xe lấy à?

- Ồ, cháu biết lái xe không?

Vân Lâu được cơ hội trở tài, vội khoe:

- Cháu có cả bằng lái xe quốc tế, bác muốn cháu thử không?

- Thôi hôm khác đi, bao giờ cháu rảnh đường đi nước bước bác sẽ để cháu trở tài. Vả lại bây giờ sự lưu thông ở thành phố này không được khá mấy, lái không quen dễ gặp tai nạn lắm.

Ngồi trên xe, Lâu thích thú nhìn qua khung kính. Xe be, xe ba bánh, xe đạp, xe gắn máy... đủ loại đủ kiểu chạy như mắc cửi. Thế này chả trách Ông Dương không dám đưa xe chàng lái. Phố xá hai bên có lối kiến trúc hoàn toàn khác biệt với Hương Cảng, những ngôi biệt thự xinh xắn nằm dọc bên đường trông thật thoải mái.

Ông Dương vừa lái xe vừa đưa mắt dò xét chàng thanh niên ngồi bên cạnh mình. Chiếc trán rộng, đôi mắt to suy tư, nhưng nụ cười vẫn còn trẻ thơ. Ông Mẫn vậy mà vẫn có được thằng con

traï dễ thương thế này! Một thứ tình cảm phức tạp hiện trong tim, đột nhiên ông linh cảm như có một điều bất hạnh đang chực chờ. Cho nó ở trong nhà là tốt hay xấu đây? Đột nhiên Ông Dương nghĩ đến câu nói mà đứng ra phải hỏi Lâu từ đầu:

- Cha mẹ cháu lúc này ra sao? Mẹ cháu bằng lòng để cháu sống xa gia đình thế này à?

Vân Lâu đáp không nghĩ ngợi:

- Dạ mẹ cháu khóc lu bù chứ đâu có buông cháu đi dễ dàng được!

Từ lâu rồi, tình mẹ đã trở thành một sợi giây ràng buộc chàng vào gia đình, nhưng sao mẹ không chịu nghĩ đến việc đó? Lâu lơ đãng tiếp:

- Sang năm Vân Nhi nó cũng định sang đây! Ông Dương nhìn thẳng con đường trước mặt:

- Vân Nhi à? Được mà, sang năm cô ấy đến Đài Bắc, bảo cô ấy cứ đến nhà tôi ở đi. Nhà chúng tôi rộng lại ít người. Có tiếng cười nói của các cô các cậu chắc sẽ vui lắm.

- Nhưng hình như bác cũng có một chị mà.

Đôi mày Ông Dương khê chau, vẻ rạn rở trên khuôn mặt đã biến mất.

- Cháu muốn nói đến Hàn Ni của bác à? Nó...

Ông Dương ngập ngừng. Vân Lâu lạ lùng quay sang, vẻ thắc mắc. Ta đã nói gì khiến ông buồn? Ông Dương không nói thêm một tiếng nào cả, như không có gì để nói. Ông nghĩ khách mới đến nhà, không nên để người ta buồn nỗi buồn riêng của mình. Cẩn nhẹ môi ông để cho bao nhiêu câu trả lời biến thành tiếng thở dài. Xe quẹo qua khúc quanh, tiến vào con hiem rộng và thoáng, ngừng trước đôi cánh cổng to sơn màu đỏ.

- Đến nhà rồi, cháu vào trước đi, bác cho xe vào nhà xe.

Lâu bước xuống, tiếng còi xe kêu vang.

Chàng nhìn bức tường cao trước mặt, những cành phù dung vươn mình nhìn ra ngoài tường. Đời sống của gia đình này có vẻ phong lưu quá.

Cửa mở, một cô tớ khoảng mười tám, mười chín tuổi ló người ra. Tiếng Ông Dương gọi:

- Tú Lan, cô mời cậu Lâu vào phòng khách ngồi chơi, rồi ra mở cửa nhà xe cho tôi nhanh lên.

- Dạ thưa cậu.

Người Đài Loan gọi chủ bằng cậu chứ không bằng ông chủ như ở Hương Cảng. Chàng theo Tú Lan, vượt qua vườn hoa rộng, hai bên con đường trải sỏi là những cụm hoa hồng. Đằng kia, bên vách tường cao những cành phù dung và trúc mọc xen kẽ, bên trái ngôi nhà hai tầng là một cái ao sen có một cây cầu sơn đỏ bắc ngang. Dương liễu và mộc cần mọc rải rác. Cảnh đẹp như thơ. Lối kiến trúc là một sự tổng hợp giữa đông và tây. Qua khỏi con đường trải đá, Vân Lâu bước vào phòng khách rộng có cửa kính. Ngồi xuống ghế sa lông, Lâu quan sát khắp phòng. Một màu xanh độc nhất được bài trí, từ tấm màn cửa đến vải bọc nệm ghế. Khung cảnh mát dịu và yên lặng một cách hơi khác lạ làm chàng thấy lòng rộn ràng.

Người tớ gái đã đi ra từ bao giờ. Cả gian phòng to lớn không một tiếng động, Vân Lâu bị lạc lõng. Trước mặt chàng là cầu thang dẫn lên lầu, bên chân thang bày một chậu kiểng đẹp mà Lâu chẳng rõ tên. Góc đằng kia chiếc đàn dương cầm nằm im, một cái khăn bằng nỉ màu xanh phủ kỹ, trên có một ngọn đèn bàn và một bình hoa cô độc. Bình không phải để cắm hoa mà chỉ để cắm những sợi lông công đủ màu kim tuyến.

Đẹp thật! Đẹp lại trang nhã, không khí có vẻ thần tiên, cao quý chứ không trần tục như ở Hương Cảng. Vân Lâu không dám tin rằng chỉ mới có một tiếng đồng hồ mà chàng đã từ một nơi ồn ào đầy tiếng người, đầy xe cộ, thoát đến một vùng đất bình yên thế này.

Có tiếng mở cửa, bác Dương bước vào, sau lưng là cô Tú Lan khệ nệ mang hai cái va-li của Lâu.

- Cô mang hành lý của cậu Lâu lên phòng mà mấy hôm trước tôi đã bảo sửa soạn sẵn đây, xong mời vợ xuống ngay nhé!

Vân Lâu vội bước tới đỡ lấy va-li:

- Để tôi mang cho!

Dù Tú Lan là người làm trong nhà, nhưng chàng không nỡ để người con gái làm một việc nặng nề chẳng hợp với khả năng mình. Ông Dương can và nói nửa đùa nửa thật:

- Thôi, để cô ấy mang lên cho, cháu ngồi nghỉ cho khỏe. Đừng khách sáo quá tôi không bằng lòng đâu nhé!

Vân Lâu ngồi xuống, ông Dương tự nhiên đốt điều thuốc, nhả khói, xong nhìn lên lầu, đôi mày ông khẽ chau lại. Có chuyện gì thế mà sao bà Dương lại chưa xuống? Ông Dương gọi to:

- Nhã ơi!

Trên lầu có tiếng chân bước nhẹ nhẹ, Vân Lâu ngẩng mặt lên, một người đàn bà đứng tuổi đang bước xuống. Trong chiếc áo dài màu đen, mái tóc búi gọn ra sau, một ít phần hồng trên má, trông bà thật quý phái. Bất giác Lâu cảm thấy tôn kính bà lạ lùng. Chàng chắc chắn đây là bác Dương gái. Tuy đã được nghe nói tới bà nhiều lần, nhưng Lâu vẫn không làm sao ngờ được bác lại dài các đến thế. Hèn gì căn phòng chẳng lịch sự, trang nhã.

Tiếng giới thiệu của Ông Dương:

- Nhã, em xem, con trai của anh Mẫn, cháu Lâu đây cũng đã lớn nhanh quá nhỉ?

Vân Lâu đứng dậy. Tia mắt bà Dương liếc nhanh về phía ông chồng, giọng trách nhẹ:

- Anh nói nhỏ một tí, nó mới ngủ đấy!

Mắt Ông Dương thoáng buồn:

- Nó lại thấy khó chịu trong người nữa à?

- Vâng.

Bà Dương đáp xong mới chậm rãi quay sang Vân Lâu với cái nhìn thăm dò. Trên khuôn mặt bà một thoáng lạ lùng ẩn hiện. Vân Lâu ngơ ngác, chuyện gì thế này? Chàng ngập ngừng cúi đầu với một dấu hỏi to trong đầu:

- Thưa... có phải bác gái không ạ?

Bà Dương không để ý đến câu hỏi của Vân Lâu, bà quay sang

chồng nói:

- Nó trông cũng bô trai như anh Mẫn lúc còn trẻ, hử anh?

Ông Dương ậm ờ, bà Dương lại quay sang Lâu cười thật tươi, đôi mắt sáng thật nồng nàn:

- Rất sung sướng được nhận cháu ở đây. Cháu Lâu, cháu cứ ở đây như ở nhà, thuở mẹ của cháu còn mang cháu trong người, bà đã cho cháu cho bác làm con nuôi rồi đấy nhé. Bà Dương lại cười, bà quay sang nói với chồng. Anh xem tôi thấy nó còn bô trai hơn anh Mẫn nữa là khác, không như ông bố gàn gàn ương ương.

Ông Dương cười theo:

- Em đừng có phê bình cháu nó mãi như thế. Ngồi, ngồi xuống đi cháu, đừng ngại ngần gì cả nhé, đàn bà họ thăm hỏi ồn ào như thế đó.

Bà Dương nói đùa:

- Ông định nói xấu tôi đấy à?

Ông Dương vội vã chạy:

- Thôi, được rồi, tôi xin chịu thua.

Bà Dương cười, ông Dương cũng cười theo. Lâu vui lây cái vui đầm ấm của gia đình này. Ở nhà chàng, cha mẹ chàng làm gì có cái cảnh thân mật thế này. Cha chàng bao giờ cũng giữ vẻ nghiêm nghị, mẹ thì chỉ biết phục tùng. Một khung cảnh gia đình điển hình của luân lý Trung Hoa cổ hủ. Chồng là ông trời, là vua, là vũ trụ, là biểu tượng quyền uy, Lâu không bao giờ nghe được tiếng cười đùa của cha mẹ. Không khí gia đình lúc nào cũng khô khan, không đầm ấm, không tình cảm như ở đây. Chàng thấy có một chút cảm phục lẫn thân thiện. Văn Lâu bắt đầu thấy thích người đàn bà này, một người đàn bà tế nhị đầy tình cảm, tươi mát như gian phòng này...

- Thôi được rồi, tôi không dám làm phiền các ông nữa đâu. Anh Dương, anh đưa Lâu lên phòng xem có còn thiếu gì không, để em xuống bếp lo liệu mấy thứ. Cháu mới đến, chúng ta cũng nên chọn thức ăn đặc biệt một chút chứ.

Vân Lâu vội cản ngăn:

- Thưa bác, xin bác đừng nhọc lòng như vậy.

Bác Dương vẫn giữ nụ cười dễ mến:

- Cháu đừng ngại, thật ra hôm nay bác muốn ăn ngon nhưng không lẽ nói ra kỳ quá, mới lợi dụng danh nghĩa của cháu đây mà.

Ông Dương chen vào:

- Đừng có ham, thức ăn của nhà Lâu nổi tiếng ở Hương cảng, bà coi chừng đừng múa rìu qua mắt thợ đấy nhé.

Bà Dương cười:

- Nhập gia tùy tục mà. Đến nhà chúng ta, thức ăn bảo ngon là phải ngon chứ đâu thể đem so sánh ở đây với ở nhà được phải không cháu Lâu?

- Vâng, vâng. Thức ăn hằng ngày mẹ cháu làm cũng thường thôi. Có lẽ hôm nay cháu sẽ được bữa cơm ngon.

- Đó ông có nghe ra chưa?

Bà Dương liếc chồng thật bén. Ông Dương cười xòa, nhìn Vân Lâu nói:

- Tôi không ngờ cháu lại khéo nói như thế. Cha mẹ cháu đâu có như cháu? Cháu giống ai thế?

Vân Lâu cười không đáp, bà Dương quay lưng bước xuống bếp.

- Thôi, chúng ta đi xem phòng nào!

Theo chân Ông Dương. Lâu lên lầu. Chiếc phòng ngủ dành cho chàng tuy nhỏ nhưng thật xinh, bên trong có một bộ ghế mây. Phòng có ba cửa ra vào. Một cửa đưa đến những chiếc phòng bên cạnh, một cửa đưa ra hành lang và một cửa đưa thẳng đến cầu thang, ông Dương nhìn Lâu nói:

- Mong gian phòng này sẽ hợp ý cháu.

Quả thật Vân Lâu rất ưng ý, gian phòng ngập đầy ánh sáng và đầy đủ tiện nghi. Cửa sổ được mắc màn màu trắng đục, chiếc bàn viết rộng, trên có ngọn đèn bàn, lịch sách, mực viết đầy đủ. Ông Dương bảo thêm:

- Mấy thứ này đều do bác gái sắm sửa cả đấy.
- Cháu không biết phải nói với hai bác thế nào mới phải.

Ông Dương khoát tay:

- Thôi cháu nghỉ đi, bây giờ tôi phải đến sở. Đến bữa cơm tối tôi sẽ bảo cô Lan lên gọi cháu.

- Vâng, cảm ơn bác.

- Được rồi chiều gặp lại nhé. À quên, phòng tắm ở bên kia hành lang đấy.

Ông Dương đưa tay chỉ về phía hành lang, hàng cửa hai bên cho thấy rõ hành lang sâu hút.

- Dạ, xin cảm ơn bác.

Ông Dương đi xong. Vân Lâu cài cửa phòng lại, chàng ngấm nghĩa gian phòng lại một lần nữa. Cảm ơn thật nhiều cho sự săn sóc này, nhưng Lâu không biết phải nói thế nào, hình như khoảng cách giữa hai thế hệ quá rộng làm chàng ngại ngùng.

Ngồi lên cái ghế xoay, chàng nhìn ra song cửa. Bên ngoài là một hồ sen. Bây giờ là mùa hạ, những đóa hoa sen rộn rã bên bờ lá xanh. Vân Lâu bỏ vào trong, mở va li lấy quà cha mẹ gói tặng gia đình bác Dương. Chàng định lúc ăn cơm tối sẽ mang xuống. Hai món quà cho hai người lớn tuổi, và một cho cô con gái. Dương Hàn Ni! Nhưng cô ấy bây giờ ở đâu? Đúng rồi, hôm nay không phải chủ nhật, có lẽ cô ấy ở nội trú. Cô ta bao nhiêu tuổi nhỉ? tại sao mình lại bận tâm thế, lúc dùng cơm sẽ thấy mặt ngay mà.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong, chàng thấy mệt. Cả ngày qua không chợp mắt được một chút. Vân Nhi lại bày trò tiến đưa rắc rối, rồi mẹ lại dặn đi dò lại cả một đêm, làm sao ngủ được! Cái mệt thấm vào người, Vân Lâu nằm xuống, gồi đầu nhìn lên trần nhà nghĩ đến cha mẹ, Vân Nhi, Mỹ Tuyên và đời sống mới sắp đến. Hai vợ chồng bác Dương, có con gái - Hàn Ni, cái tên đẹp thật, không hiểu người có đẹp như cái tên không? Xoay lưng lại, chiếc giường nệm thật êm, mùi thơm vải mới của chăn mền làm chàng dễ chịu, chàng nhắm mắt lại.

Chương 3

Tiếng gọi cửa đồm độp làm Vân Lâu giật mình tỉnh giấc. Nắng đã tắt bên ngoài song tự bao giờ, bóng tối che mờ cả phòng. Vân Lâu ngồi ngay người lại, đưa tay dụi mắt, vươn vai, ngáp một cái thật dài, giấc ngủ ngon thật! Bên ngoài tiếng gọi cửa của cô Lan tiếp tục:

- Cậu Lâu ơi, thức dậy dùng cơm!

- Tôi thức rồi đây.

Vân Lâu nói xong nhảy xuống giường, đưa tay vuốt mái tóc rối. áo quần nhăn nếp, nhưng giờ này mà còn thay quần áo thì phiền quá, Vân Lâu mở cửa bước nhanh ra ngoài, nhảy vội trên bậc thang khi thấy vợ chồng Ông Dương chờ đợi. Ngồi vào bàn ăn Vân Lâu ngượng ngùng:

- Cháu ngủ ngon quá quên cả giờ cơm làm hai bác phải đợi...

Bà Dương nhìn Lâu với cái nhìn thật dịu dàng:

- Ngủ ngon không cháu?

Nụ cười ngượng ngập như trẻ thơ của Lâu, đôi mắt sáng sau giấc ngủ đầy đủ, thân thể tràn đầy sinh lực, tất cả những điều đó làm bà thấy mến Lâu vô cùng. Lòng bà nhen nhúm một thứ tình mẫu tử dành cho Lâu.

Vân Lâu hít một hơi dài, gian phòng đầy mùi thức ăn, chàng thấy đói. Nhìn nhanh quanh bàn, bấy giờ Lâu mới trông thấy một thiếu nữ đang ngồi trên ghế nhìn chàng bình thần. Có lẽ

đây là Hàn Ni! Vân Lô nghĩ. Đứa con gái duy nhất của vợ chồng Ông Dương mà mỗi lần đọc tên lên là lòng thấy mát lạnh. Sự nhớ đến những món quà, không suy nghĩ gì nữa, Vân Lô quay lưng lại chạy bay lên lầu, tiếng bà Dương đuổi theo:

- Lô, cháu đi đâu thế?

- Mang quà xuống. Quà của cha con gửi biểu hai bác, con quên để trên phòng.

- Gì mà vội thế? Ăn cơm cái đã, thức ăn nguội lạnh cả rồi.

Vân Lô đứng lại, bà Dương quay sang cô gái ngồi cạnh giới thiệu:

- Nãy giờ quên giới thiệu...

Bà Dương chưa nói hết câu thì Vân Lô đã nhanh mồm:

- Cháu biết rồi, đây là... Hàn Ni.

Không phải sao? Người con gái có đôi mắt đen, đôi môi đầy, chưa hơn hai mươi tuổi thì còn ai vào đây. Nàng không đẹp lắm, nhưng thân hình cân đối, ở lứa tuổi yêu đời, dễ gây lòng thiện cảm.

- Trời ơi! Người con gái đột nhiên cười to, nét tinh quái hiện lên mắt. Tôi mà là Hàn Ni à?

Bà Dương quay sang thiếu nữ trách yêu:

- Thôi đừng đùa con, quay lại Vân Lô, bà giới thiệu. Con bé này không phải là Hàn Ni, nó là cháu gọi tôi bằng dì, tên là Thúy Vi đây!

Quê thật! Vân Lô nóng cả mặt, khuôn mặt người con gái trông như trêu chọc Lô, thật quê! Vân Lô lắp bắp:

- Xin lỗi cô nhé!

Ông Dương giảng hòa:

- Có gì đâu mà lỗi với phải, ngồi xuống ăn cơm đi, hôm nay bác gái con đích thân xuống bếp đấy. Ăn thử xem sao?

Vân Lô ngồi xuống nhìn quanh. Trên bàn ngoài hai vợ chồng bác Dương và Thúy Vi ra không còn một ai khác. Bưng chén cơm lên, do dự một chút, Vân Lô hỏi:

- Còn... còn Hàn Ni đâu bác?

- Hàn Ni à? Bà Dương có một chút gì không thoải mái, đôi mày chau lại. Nó... nó không được khỏe, nên bác cho mang cơm lên phòng nó rồi.

Vân Lâu không hỏi thêm gì nữa, chuyện Hàn Ni xuống hay không xuống dùng cơm chẳng có một liên hệ nào với chàng. Những món ăn trên bàn đang hấp dẫn dạ dày. Chiếc bụng đói cần phải làm việc. Vân Lâu nâng chén lên, vừa ăn vừa khen ngon.

Vẻ tự nhiên của chàng khiến bà Dương hài lòng. Bà cảm thấy thật không phí một buổi chiều mệt nhọc nơi nhà bếp. Thúy Vi ngồi cạnh thỉnh thoảng nhìn lên. Không có gì để nói. Bữa cơm tự nhiên và trầm lặng. Bà Dương lên tiếng:

- Tháng chín mới tựu trường, cháu còn mười mấy hôm rảnh rồi nên đi chơi để biết thêm xứ Đài Loan này. Lâu muốn đi đâu nào? Hồ Nhật Nguyệt, núi A Lý, xa lộ xuyên tỉnh? Tiếc là bác không rảnh để đưa cháu đi...

Vân Lâu vội nói:

- Cám ơn bác, cháu còn ở Đài Loan bốn năm mà, thiếu gì thời giờ đi thăm viếng.

- Hay là để tôi nhờ Thúy Vi đưa cháu đến các vùng lân cận thành phố chơi nhé? gần đây có hồ Bích Đàm, núi Dương Minh, Dã Liễu... Phải rồi còn bờ biển Kim Sơn đẹp lắm. Lâu có biết lợi không?

Vân Lâu cười:

- Dạ biết, con bơi cũng khá.

Bà Dương quay sang Thúy Vi:

- Thúy Vi ở thêm mấy hôm nữa để đưa cậu khách của tôi đi chơi được không?

Thúy Vi cười thật tươi:

- Đối với cháu thì không thành vấn đề, chỉ sợ Hàn Ni...

Hàn Ni à? Nét cười trên khuôn mặt bà Dương biến thật nhanh, đôi mi chớp nhanh mấy cái, bà tiếp, nhưng giọng nói thấp hẳn xuống. Cháu ở chơi với Hàn Ni cũng được, nó buồn cũng tội.

Ông Dương chau mày, sự vui vẻ trên bàn ăn đột nhiên mất

hắn. Vân Lâu hết nhìn Ông Dương lại sang nhìn bà Dương. sao lạ vậy? Sự hiện diện của ta đã làm xáo trộn trật tự gia đình này à? Do dự một lúc chàng nói:

- Hai bác đừng quá bận tâm, cháu có thể tự lo liệu được. Ngày mai cháu ra phố một mình cũng được, cháu lớn rồi mà!

Sự vui vẻ trên gương mặt bà Dương:

- Chúng tôi đâu có lo lắng gì đâu, chỉ tại... Thôi được rồi, chuyện ngày mai thì để ngày mai tính.

Thúy Vi chen vào:

- Thật ra thì cháu có thể hướng dẫn anh Vân... Vân gì nhỉ?

Cô bé ngược đôi mắt to nhìn Lâu, Vân Lâu cười xòa:

- Vân Lâu!

Thúy Vi quay sang bà Dương:

- Con sẵn sàng hướng dẫn anh Lâu đi phố, với điều kiện là Hàn Ni không cần con. Thật ra, con biết Hàn Ni chắc cũng không cần con lắm đâu, nó có đời sống riêng, thế giới riêng của nó.

Bà Dương buồn buồn thở dài:

- Nó có cần con đến mấy đi nữa nó cũng không nói ra cho con biết đâu.

Vân Lâu nhìn bà Dương không hiểu, Hàn Ni, Hàn Ni sao thế? Tại sao tất cả những người ở đây ai cũng muốn đem cô nàng dấu kín cả vậy? Gia đình này có gì bí mật? Dù có hay không, Lâu cũng nhìn thấy một sự khác lạ trong không khí bàn bạc này. Mặc họ, chàng ăn thật nhanh, can hệ gì mình. Bản tính phóng khoáng khiến chàng thoát ngay khỏi ý quẩn. Nhìn Thúy Vi chàng nghĩ: may thật, mới đến Đài Bắc lần đầu tiên, mà đã có người đẹp tình nguyện đi phố thế này là nhất rồi! Vân Lâu hỏi Thúy Vi:

- Cô học ở đâu?

- Tôi không học ở đâu cả. Thúy Vi trả lời, vẻ tinh nghịch lại hiện lên khuôn mặt xinh xắn. Tôi đã thi rớt đại học, thế nên suốt ngày không có việc gì làm đi Dương mới bảo tôi đến đây chơi với Hàn Ni. Vả lại, cha tôi dữ lắm, ông ấy cứ đánh tôi mãi, nên tôi phải chạy đến đây trốn đó chú. Còn anh? Anh sang đây học

gì?

- Dạ học môn Mỹ Thuật ở đại học sư phạm.

- Mỹ Thuật à? Cô gái nhường mày. Tôi cũng thích môn đó lắm nhưng ông bố tôi không chịu, bảo học kiến trúc hay hóa lợi hơn. Kết quả là tôi thi rớt?

- Tại sao mà rớt!

- Thì tại kẹt! Thúy Vi nhún vai. Người lớn bao giờ cũng thực tế quá, phải không?

Ông Dương cười:

- Cô muốn phê bình ai cũng được, nhưng đừng kéo tôi vào trong là được.

Vân Lâu cười. Ông bố của cô ta sao giống ông bố ta quá. Nhìn Thúy Vi, chàng không biết phải nói cái gì nữa. Bà Dương gấp thức ăn đầy chén cho Lâu, thừa cơ hội Vân Lâu ăn nhanh để đỡ ngượng.

Sau buổi cơm, bà Dương pha một ấm cà phê mang ra, mọi người quây quần trong phòng khách, bắt đầu chuyện phiếm.

Hộp từng hộp cà phê, mọi người ngồi yên lặng giữa ánh sáng mờ tỏa. Một thứ hạnh phúc tuyệt vời làm ấm hẳn gian phòng. Đối với bà Dương, Vân Lâu thấy tình cảm mình sâu đậm nhất. Một người đàn bà tế nhị dễ mến. Ông Dương quả thật là người đàn ông có phúc lớn mới gặp được người đàn bà như vậy. Cà phê ngon thật, vị ngọt lại thơm. Muốn pha cà phê ngon phải xem nó là một nghệ thuật mới thành công được.

Thúy Vi ngả dài người trên ghế, đôi chân thon dài, chiếc áo màu đỏ sọc trắng, trông nàng thật tươi mát. Nhìn nàng, Vân Lâu thấy ngay sự sung túc của gia đình này. Gian phòng toàn một màu xanh mà cô ta thì mặc áo đỏ trông như chú mèo nghịch ngợm. Không khí yên lặng của gian phòng biến mất khi Thúy Vi lên tiếng:

- Dì ơi, dì nên mua thêm một chiếc máy hát!

Bà Dương mỉm cười bảo cô cháu:

- Nhà đã có rồi mua thêm làm gì?

Thúy Vi nhìn sang Vân Lâu:

- Đâu có đủ, phải không anh Lâu? Anh biết khiêu vũ chứ?

- Tạm được, miễn cưỡng vài ba bước cũng được.

Người con gái nhướn cao đôi chân mày:

- Tôi không tin chuyện con trai Hương Cánh mà không biết nhảy bao giờ cả.

Vân Lâu cười:

- Đâu phải là con trai Hương Cánh nào cũng ăn chơi cả đâu? Em gái tôi thường cười tôi việc đó.

- Anh nên học khiêu vũ, bổ ích lắm, ở đây có mấy cái vũ trường cũng khá lắm. Nếu anh thích tôi sẽ đưa anh đi khắp Đài Bắc xem có thua kém gì Hương Cánh không?

Ông Dương ngồi yên lặng, điều thuốc trên tay. Hình như ông có điều gì lo nghĩ. Thỉnh thoảng Lâu thấy ông đưa mắt nhìn về phía thang lầu. Ông buồn chuyện gì thế? Vân Lâu tò mò. Nhớ đến quà cáp, chàng vụt đứng dậy, đi về phía cầu thang. Ông Dương hỏi:

- Cháu đi đâu đấy?

Vừa bước lên nấc thang Vân Lâu vừa đáp:

- Cháu đi lấy quà.

Bà Dương cười nhẹ:

- Cháu thật...

Lên trên lầu, bước vào phòng lấy quà, vừa ra và cài cửa lại chàng đã thấy ngay dưới bóng đèn mờ bên khung cửa sổ một bóng người. Một người mặc áo trắng, vừa nghe tiếng động đã bước nhanh về phía hành lang như bỏ trốn. Vân Lâu chỉ kịp nhìn thấy mái tóc dài buông xõa trên thân áo trắng thướt tha. Ai vậy? Tại sao lại chạy trốn? Hàn Ni chăng? Chàng lắc đầu. Gian nhà to lớn này sao có điều đáng nghi ngờ. Mặc! Ôm mấy gói quà xuống lầu, mới bước xuống nửa cầu thang Vân Lâu đã nghe tiếng Ông Dương nói:

-... Em phải bảo nó ra ngoài chứ, thế này mãi không tốt!

Tiếng bà Dương:

- Nó nhút nhát quá, thôi mặc nó đi!

Khi nhìn thấy Vân Lâu bước xuống, họ chợt ngưng bật. Sao lạ vậy? Vân Lâu mang quà đến trước mặt hai người. Chàng biết hai vợ chồng Ông Dương chắc không mấy ưng ý với món quà này. Cha chàng đã tặng quà theo ý thích cổ hủ của ông. Một đôi bút máy sang trọng cho Ông Dương, một sấp vải may áo cho bà Dương. Riêng Hàn Ni cha đã chọn một xách tay cẩn đá.

Bà Dương cầm xách tay lên ngắm nghía:

- Xách tay đẹp quá, nhưng thật tội cho Hàn Ni, con bé không xài được! Quay sang Thúy Vi, bà bảo. Thôi tặng cho con này chịu không?

Thúy Vi do dự một chút:

- Cho con? Còn Hàn Ni thì...

Nụ cười, bà Dương có vẻ thoáng buồn:

- Hàn Ni à? Nó làm gì chứ?

Vân Lâu lạ lùng, Hàn Ni? Hàn Ni làm sao? Cô bé còn sống hay chỉ là một bóng ma lảng đãng? Tại sao? Hàn Ni là người thế nào?

Chương 4

Buổi tối Vân Lâu không ngủ được. Suốt buổi chiều nằm say như chết, rồi ly cà phê đậm sau bữa cơm, thêm hoàn cảnh mới chưa thích ứng được khiến chàng không sao chợp mắt.

Nằm trên giường, tay gối đầu, nhìn bầu trời xám đục ngoài song cửa, lòng chàng thật bình thản. Trong không khí chìm đắm này, con người thường hay nghĩ ngợi vu vơ.

Nằm băng khuâng trong bóng tối, không biết đã bao lâu, Vân Lâu yên lặng thụ hưởng cái đẹp của đêm. Đột nhiên, chàng cảm thấy có tiếng đàn văng vẳng. Đúng là tiếng đàn. Vân Lâu nghiêng đầu lắng nghe. Tiếng đàn vọng lại từ bên ngoài. Giữa đêm khuya khoát, tiếng đàn như sống động hẳn. Chàng tiếp tục lắng nghe, âm thanh chột tắt. Mùi thơm của hoa lài, hoa hường nở trong đêm ngào ngạt đưa hương. Đêm thật yên, thật bình thản, thật đẹp. Lũ côn trùng cũng tấu khúc nhạc êm dịu như ru ngủ. Vân Lâu xoay người qua bên vùi đầu vào gối, chàng tiếp tục dỗ giấc ngủ. Nhưng, những âm thanh thánh thót lại vang lên. Đầu óc Vân Lâu lại bị cuốn hút theo tiếng nhạc. Chàng nghi ngờ, giữa đêm khuya vắng làm gì có những âm thanh đó? Tiếng đàn dương cầm thánh thót như những giọt nước trong đêm. Vân Lâu ngồi dậy, chăm chú lắng tai nghe. Ở nhà, tuy chàng không được liệt kê vào hạng mê nhạc cổ điển, nhưng không phải vì thế mà Lâu không yêu loại nhạc này, mỗi lần nghe độc tấu dương cầm, dù

không nức nở như tiếng vĩ cầm, nhưng cũng đủ làm cho Vân Lâu xúc cảm. Nhất là những tiếng đàn trong đêm. Tất cả bóng tối như say theo tiếng nhạc... Bản "Tiểu Tấu Khúc" của Stravinsky với những nốt nhạc thật êm, lướt nhanh, khi vui, khi rã rời... Bản nhạc vừa dứt, một bản khác nối tiếp. Bản dân ca Anh Quốc "Đóa Hoa Hồng Cuối Cùng Của Mùa Hè". Không dần được tính hiệu kỳ, Vân Lâu chậm rãi đứng lên, khoác chiếc áo rồi đi nhẹ ra cửa.

Tiếng nhạc càng lúc càng rõ. Lâu nghe thấy nó phát ra từ dưới nhà. Chàng sực nhớ đến chiếc đàn dương cầm nơi góc phòng khách. Ai đàn thế? Bà Dương? Thúy Vi hay người con gái bí mật, Hàn Ni? Ra khỏi phòng, bước xuống thang lầu như kẻ mộng du, bước chân chàng thật nhẹ, không phát ra một tiếng động nào khiến kẻ đang đàn phải giật mình.

Thật xúc động khi nhìn thấy người ngồi ở dương cầm là thiếu nữ mặc áo trắng ban chiều. Vân Lâu đứng nơi cầu thang nên chỉ trông thấy phần lưng và một bên mặt của thiếu nữ. Chiếc đèn bàn có chụp màu xanh đang tỏa ánh sáng mát dịu cho cả gian phòng rộng. Mái tóc đen xõa dài trên chiếc áo ngủ màu trắng, những ngón tay lướt nhanh trên phím đàn tạo nên những âm thanh thánh thót. Thiếu nữ say đắm trong tiếng đàn như một bức tranh tuyệt đẹp trong mơ.

Đứng một lúc thật lâu, Vân Lâu mới chậm rãi ngồi xuống. Tay chồng cầm, yên lặng thưởng thức. Thiếu nữ vẫn không hay biết, hết khúc nhạc này khúc nhạc khác lại tiếp nối. "Mộng ảo khúc" của Schumann. Rồi "Điệu Vũ dưới trăng" của Chopin. Bài "Chim vũ" của Tchaikovsky... Người đàn say đắm theo nhạc khúc, kẻ thưởng thức đắm mình trong tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn với người con gái đang dạo nhạc có dáng gầy gầy trong chiếc áo ngủ rộng. Một thứ tình cảm nhẹ lạnh lạnh. Rồi khúc nhạc cuối cùng đã hết, người con gái ngưng đàn. Một tiếng thở dài vừa luyến tiếc vừa mãn nguyện. Bàn tay thiếu nữ vuốt ve trên thành đàn. Nàng đẩy nắp lại, mệt mỏi đứng dậy.

Vân Lô chợt tỉnh, chàng luống cuống với sự hiện diện không đúng chỗ của mình. Đứng dậy định lánh đi, nhưng không kịp nữa, cô gái đã quay lại đối diện với chàng. Một phút bàng hoàng, không kịp cảm nhận thái độ của mình, Vân Lô nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ. Đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng đôi mắt đẹp tuyệt trần. Khuôn mặt của người thiếu nữ trong truyện liêu trai... Thiếu nữ không đẹp lắm, nhưng dưới ánh đèn mờ trông như thiên thần, Vân Lô đứng nhìn thần thờ.

Người thiếu nữ vừa nhìn thấy Vân Lô là vẻ hoảng hốt hiện lên mặt ngay Nàng đưa tay lên chặn ngực và lui dần ra sau, nhưng chiếc đàn dương cầm đã chắn lối đi của nàng. Một khoảng thời gian ngưng đọng và sau cùng nàng như lấy lại bình tĩnh:

- Ông là ai?

- Tôi là Vân Lô.

Mẫn Vân Lô đáp, chàng nói thật nhỏ như sợ làm nàng hoảng hốt.

- À, có phải anh là người từ Hương Cảng sang đây học không?

- Vâng, còn cô?

- Tôi là Hàn Ni.

Hàn Ni Mẫn Vân Lô lẩm bẩm tên người con gái trong miệng. Thật ra chàng đã đoán đúng tên nàng ngay từ đầu. Hàn Ni, cái tên nghe quen thuộc làm sao?

- Anh làm gì ở đây?

Bây giờ Hàn Ni không còn thấy sợ hãi nữa, ngược lại vẻ thân thiết đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt đáng yêu. Nàng bước đến chiếc ghế thấp trước mặt Vân Lô, ngồi xuống và nhìn Vân Lô với đôi mắt tò mò.

Vân Lô thông thả đáp:

- Tôi ngồi nghe cô đàn.

- Anh ngồi lâu lắm rồi à?

- Vâng, hình như từ khi cô bắt đầu.

Vân Lô vừa đáp vừa nhìn thẳng vào mặt người con gái.

- Thế à? Đôi mắt Hàn Ni đổ lên vì thẹn, nàng rụt rè nói. Chắc

anh cười tôi dữ lắm phải không? Có mấy chỗ tôi đàn sai.

- Vậy sao? Tôi không biết rõ âm nhạc cho lắm.

Vân Lâu thành thật, đối với âm nhạc, chàng là người biết nghe chứ không hiểu rõ nhạc lý cho lắm. Hàn Ni cười, nụ cười pha lẫn thẹn thùng.

- Nếu biết có anh nghe, có lẽ tôi sẽ cố gắng đàn khá hơn... mà nếu biết có người nghe trộm chắc tôi cũng không đàn.

- Tại sao vậy?

Trên môi Hàn Ni ẩn nụ cười ngây thơ:

- Tôi không thích đàn cho ai nghe hết, nhất là người ấy là khách.

- Tôi không phải là khách. Vân Lâu vội đính chính, chàng cảm thấy rằng mình đã thu phục được cảm tình của người thiếu nữ. Tôi không phải là khách, vì tôi còn sống ở đây lâu lắm.

Người con gái cười, mặt vẫn còn e thẹn. Đứng lên, ôm kín đôi tay trần, Hàn Ni chợt nói:

- Lạnh quá!

Văng, lạnh thật! Cánh cửa sổ còn mở toang nên gió đêm mặc tình lùa vào. Nhưng nào có lạnh lắm đâu! Nhìn lại đôi vai trần, Vân Lâu chợt hiểu:

- Cô có cần khoác áo của tôi không?

Đột nhiên người thiếu nữ lùi nhanh ra sau như sợ hãi, đôi mắt đen mở to, lòng tay úp lên ngực, lấp bắp:

- Ông... Ông làm gì thế?

Vân Lâu chùn tay lại, chàng hồi hận khi biết mình làm cho nàng hoảng sợ:

- Xin lỗi, tôi chỉ định đưa áo cho cô mặc đỡ lạnh thôi.

- Thế à? Hàn Ni đã bình tĩnh trở lại, nhưng không khí thân mật ban nãy đã biến mất. Thôi tôi lên lầu.

Mẫn Vân Lâu đứng yên trên cầu thang, chàng đã định nép sang bên để Hàn Ni bước lên, nhưng không hiểu sao chàng lại đứng bất động một chỗ:

- Tại sao cô cứ phải trốn lánh mãi như vậy?

Hàn Ni ngược mắt nhìn lên ngạc nhiên:

- Tôi trốn à? Tại sao tôi phải trốn chứ?

- Thế tại sao tôi đến đây suốt buổi trời vẫn không thấy cô xuống dùng cơm, cũng không thấy cô dùng cà phê?

Hàn Ni cúi nhìn xuống:

- Tôi ngủ suốt hôm qua, vì vậy bây giờ ông mới thấy tôi ở đây chứ.

- Tôi cũng thế, suốt buổi chiều tôi cũng đã ngủ, bây giờ ngủ nữa không được. Nếu cô chưa buồn ngủ thì vội về phòng làm gì? Ở lại đây nói chuyện chơi.

Đột nhiên, Vân Lâu trở nên dạn dĩ, và cũng thật lạ lùng, Hàn Ni gật đầu:

- Vâng, về phòng cũng chẳng làm gì. Có hôm suốt ngày tôi rảnh rỗi như thế. Ngoài cách giải trí bằng đàn tôi không biết phải làm gì khác, Thúy Vi thì hai ba ngày đến chơi một lần, nhưng nhìn thấy cô ấy sức khỏe dồi dào, và nghĩ lại mình tôi thấy buồn quá.

Vân Lâu nhìn người con gái trước mặt. Sống thế này chán thật. Chẳng hiểu tại sao Ông Dương lại nhốt kín cô con gái mơn mớn như thế này để làm gì.

- Thế sao cô không đi học?

- Đi học à? Hàn Ni cúi đầu thờ dãi, nói tiếp. Mấy năm trước tôi cũng có đi học, nhưng... chuyện có lẽ xảy ra lâu lắm rồi. Hàn Ni ngồi xuống cầu thang với nụ cười buồn dễ mến. Tôi cũng không quen học hành, đến đó chỉ tổ nhức đầu thêm.

Vân Lâu chăm chú nhìn thiếu nữ trước mặt, cái nhìn hiểu kỳ pha lẫn ít nhiều thương hại. Làn da trắng xanh của thiếu nữ, đôi mắt đen hun hút trông nàng thật yếu đuối. Sự hiện diện của nàng như một làn khói, như một hình hài khói mây chứ không phải là một thực thể sống động. Một cơn gió to cũng đủ làm nàng dao động. Cô bé có vẻ không được bình thường lắm.

- Cô đã được bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Mười tám... mà không phải, mười chín. Còn anh?

Vân Lâu mỉm cười:

- Lớn hơn cô, tôi hai mươi.

- Anh ở đây đi học à?

- Vâng.

Nét vui hiện trên mắt Hàn Ni:

- Vậy thì hay quá, anh ở đây lâu lâu nhé? Tôi sẽ đàn cho anh nghe.

Vân Lôu lây cả niềm vui của nàng. Chàng biết Hàn Ni cô độc. Hàn Ni buồn vì thiếu bạn.

- Anh thích nghe tôi đàn không?

- Thích lắm, thích nên mới xuống đây nghe đây chứ.

Hàn Ni cười, nụ cười hiền lành tin tưởng:

- Thầy Hồ lâu lắm rồi không đến dạy, bằng không tôi còn đàn hay hơn nhiều. Mẹ tôi sợ tôi mệt, nên không cho học nữa đó chứ. Hàn Ni nghiêng nghiêng đầu nhìn vào mắt Vân Lôu. Anh biết sức khỏe tôi ra sao không?

Vân Lôu lo lắng:

- Thế nào?

- Tôi bệnh, tôi biết cha mẹ tôi không muốn cho tôi biết, nhưng tôi hiểu bệnh mình. Bác sĩ Lý thường xuyên đến xem mạch, chích thuốc cho tôi, tôi không hiểu mình đã chích bao nhiêu mũi rồi, chỉ nghe họ nói cô yếu quá, phải chích, thế thôi. Đặt tay lên ngực, Hàn Ni tiếp. Ở đây hơi khó chịu, có nhiều khi đau muốn chết đi được.

- Thế à?

Đôi mắt đen ngưng lại trên mặt Vân Lôu:

- Đó là tất cả bí mật, nhưng anh đừng nói cho ba mẹ tôi biết là tôi biết hết sự thật về bệnh tình của tôi, anh nhé?

- Vâng.

- Chắc nhé!

- Vâng.

- Vậy thì ngoéo tay nhé?

Hàn Ni chìa ngón tay nhỏ gầy của mình ra. Ngón tay trông thật dễ thương, họ ngoéo tay nhau n Buổi tối Vân Lôu không

ngủ được. Suốt buổi chiều nằm say như chết, rồi ly cà phê đậm sau bữa cơm, thêm hoàn cảnh mới chưa thích ứng được khiến chàng không sao chợp mắt.

Nằm trên giường, tay gối đầu, nhìn bầu trời xám đục ngoài song cửa, lòng chàng thật bình thản. Trong không khí chìm đắm này, con người thường hay nghĩ ngợi vu vơ.

Nằm băng khuâng trong bóng tối, không biết đã bao lâu, Vân Lâu yên lặng thụ hưởng cái đẹp của đêm. Đột nhiên, chàng cảm thấy có tiếng đàn vắng vắng. Đúng là tiếng đàn. Vân Lâu nghiêng đầu lắng nghe. Tiếng đàn vọng lại từ bên ngoài. Giữa đêm khuya khoát, tiếng đàn như sống động hẳn. Chàng tiếp tục lắng nghe, âm thanh chợt tắt. Mùi thơm của hoa lài, hoa hường nở trong đêm ngào ngạt đưa hương. Đêm thật yên, thật bình thản, thật đẹp. Lũ côn trùng cũng tấu khúc nhạc êm dịu như ru ngủ. Vân Lâu xoay người qua bên vùi đầu vào gối, chàng tiếp tục dỗ giấc ngủ. Nhưng, những âm thanh thánh thót lại vang lên. Đầu óc Vân Lâu lại bị cuốn hút theo tiếng nhạc. Chàng nghi ngờ, giữa đêm khuya vắng làm gì có những âm thanh đó? Tiếng đàn dương cầm thánh thót như những giọt nước trong đêm. Vân Lâu ngồi dậy, chăm chú lắng tai nghe. Ở nhà, tuy chàng không được liệt kê vào hạng mê nhạc cổ điển, nhưng không phải vì thế mà Lâu không yêu loại nhạc này, mỗi lần nghe độc tấu dương cầm, dù không nức nở như tiếng vĩ cầm, nhưng cũng đủ làm cho Vân Lâu xúc cảm. Nhất là những tiếng đàn trong đêm. Tất cả bóng tối như say theo tiếng nhạc... Bản "Tiểu Tấu Khúc" của Stravinsky với những nốt nhạc thật êm, lướt nhanh, khi vui, khi rã rời... Bản nhạc vừa dứt, một bản khác nối tiếp. Bản dân ca Anh Quốc "Đóa Hoa Hồng Cuối Cùng Của Mùa Hè". Không dần được tính hiệu kỳ, Vân Lâu chậm rãi đứng lên, khoác chiếc áo rồi đi nhẹ ra cửa.

Tiếng nhạc càng lúc càng rõ. Lâu nghe thấy nó phát ra từ dưới nhà. Chàng sức nhớ đến chiếc đàn dương cầm nơi góc phòng khách. Ai đàn thế? Bà Dương? Thúy Vi hay người con gái bí mật, Hàn Ni? Ra khỏi phòng, bước xuống thang lầu như kẻ mộng du,

bước chân chàng thật nhẹ, không phát ra một tiếng động nào khiến kẻ đang đàn phải giật mình.

Thật xúc động khi nhìn thấy người ngồi ở dương cầm là thiếu nữ mặc áo trắng ban chiều. Vân Lâu đứng nơi cầu thang nên chỉ trông thấy phần lưng và một bên mặt của thiếu nữ. Chiếc đèn bàn có chụp màu xanh đang tỏa ánh sáng mát dịu cho cả gian phòng rộng. Mái tóc đen xõa dài trên chiếc áo ngủ màu trắng, những ngón tay lướt nhanh trên phím ngà tạo nên những âm thanh thánh thót. Thiếu nữ say đắm trong tiếng đàn như một bức tranh tuyệt đẹp trong mơ.

Đứng một lúc thật lâu, Vân Lâu mới chậm rãi ngồi xuống. Tay chông cầm, yên lặng thưởng thức. Thiếu nữ vẫn không hay biết, hết khúc nhạc này khúc nhạc khác lại tiếp nối. "Mộng ảo khúc" của Schumann. Rồi "Điệu Vũ dưới trăng" của Chopin. Bài "Chim vũ" của Tchaikovsky... Người đàn say đắm theo nhạc khúc, kẻ thưởng thức đắm mình trong tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn với người con gái đang dạo nhạc có dáng gầy gầy trong chiếc áo ngủ rộng. Một thứ tình cảm nhẹ lâng lâng. Rồi khúc nhạc cuối cùng đã hết, người con gái ngưng đàn. Một tiếng thở dài vừa luyến tiếc vừa mãn nguyện. Bàn tay thiếu nữ vuốt ve trên thành đàn. Nàng đập nắp lại, mệt mỏi đứng dậy.

Vân Lâu chợt tỉnh, chàng luống cuống với sự hiện diện không đúng chỗ của mình. Đứng dậy định lánh đi, nhưng không kịp nữa, cô gái đã quay lại đối diện với chàng. Một phút bàng hoàng, không kịp cảm nhận thái độ của mình, Vân Lâu nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ. Đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng đôi mắt đẹp tuyệt trần. Khuôn mặt của người thiếu nữ trong truyện liêu trai... Thiếu nữ không đẹp lắm, nhưng dưới ánh đèn mờ trông như thiên thần, Vân Lâu đứng nhìn thần thờ.

Người thiếu nữ vừa nhìn thấy Vân Lâu là vẻ hoảng hốt hiện lên mặt ngay. Nàng đưa tay lên chặn ngực và lui dần ra sau, nhưng chiếc đàn dương cầm đã chắn lối đi của nàng. Một khoảng

thời gian ngưng đọng và sau cùng nàng như lấy lại bình tĩnh:

- Ông là ai?

- Tôi là Vân Lôu.

Mẫn Vân Lôu đáp, chàng nói thật nhỏ như sợ làm nàng hoảng hốt.

- À, có phải anh là người từ Hương Cảng sang đây học không?

- Vâng, còn cô?

- Tôi là Hàn Ni.

Hàn Ni Mẫn Vân Lôu lẩm bẩm tên người con gái trong miệng. Thật ra chàng đã đoán đúng tên nàng ngay từ đầu. Hàn Ni, cái tên nghe quen thuộc làm sao?

- Anh làm gì ở đây?

Bây giờ Hàn Ni không còn thấy sợ hãi nữa, ngược lại vẻ thân thiết đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt đáng yêu. Nàng bước đến chiếc ghế thấp trước mặt Vân Lôu, ngồi xuống và nhìn Vân Lôu với đôi mắt tò mò.

Vân Lôu thông thả đáp:

- Tôi ngồi nghe cô đàn.

- Anh ngồi lâu lắm rồi à?

- Vâng, hình như từ khi cô bắt đầu.

Vân Lôu vừa đáp vừa nhìn thẳng vào mặt người con gái.

- Thế à? Đôi mắt Hàn Ni đỏ lên vì thẹn, nàng rụt rè nói. Chắc anh cười tôi dữ lắm phải không? Có mấy chỗ tôi đàn sai.

- Vậy sao? Tôi không biết rõ âm nhạc cho lắm.

Vân Lôu thành thật, đối với âm nhạc, chàng là người biết nghe chứ không hiểu rõ nhạc lý cho lắm. Hàn Ni cười, nụ cười pha lẫn thẹn thùng.

- Nếu biết có anh nghe, có lẽ tôi sẽ cố gắng đàn khá hơn... mà nếu biết có người nghe trộm chắc tôi cũng không đàn.

- Tại sao vậy?

Trên môi Hàn Ni ẩn nụ cười ngây thơ:

- Tôi không thích đàn cho ai nghe hết, nhất là người ấy là khách.

- Tôi không phải là khách. Vân Lâu vội đính chính, chàng cảm thấy rằng mình đã thu phục được cảm tình của người thiếu nữ. Tôi không phải là khách, vì tôi còn sống ở đây lâu lắm.

Người con gái cười, mặt vẫn còn e thẹn. Đứng lên, ôm kín đôi tay trần, Hàn Ni chột nói:

- Lạnh quá!

Vâng, lạnh thật! Cánh cửa sổ còn mở toang nên gió đêm mặc tình lùa vào. Nhưng nào có lạnh lắm đâu! Nhìn lại đôi vai trần, Vân Lâu chột hiểu:

- Cô có cần khoác áo của tôi không?

Đột nhiên người thiếu nữ lùi nhanh ra sau như sợ hãi, đôi mắt đen mở to, lòng tay úp lên ngực, lấp bắp:

- Ông... Ông làm gì thế?

Vân Lâu chùn tay lại, chàng hồi hận khi biết mình làm cho nàng hoảng sợ:

- Xin lỗi, tôi chỉ định đưa áo cho cô mặc đỡ lạnh thôi.

- Thế à? Hàn Ni đã bình tĩnh trở lại, nhưng không khí thân mật ban nãy đã biến mất. Thôi tôi lên lầu.

Mẫn Vân Lâu đứng yên trên cầu thang, chàng đã định nép sang bên để Hàn Ni bước lên, nhưng không hiểu sao chàng lại đứng bất động một chỗ:

- Tại sao cô cứ phải trốn lánh mãi như vậy?

Hàn Ni ngược mắt nhìn lên ngạc nhiên:

- Tôi trốn à? Tại sao tôi phải trốn chứ?

- Thế tại sao tôi đến đây suốt buổi trời vẫn không thấy cô xuống dùng cơm, cũng không thấy cô dùng cà phê?

Hàn Ni cúi nhìn xuống:

- Tôi ngủ suốt hôm qua, vì vậy bây giờ ông mới thấy tôi ở đây chứ.

- Tôi cũng thế, suốt buổi chiều tôi cũng đã ngủ, bây giờ ngủ nữa không được. Nếu cô chưa buồn ngủ thì vội về phòng làm gì? Ở lại đây nói chuyện chơi.

Đột nhiên, Vân Lô trở nên dạn dĩ, và cũng thật lạ lùng, Hàn Ni gật đầu:

- Vâng, về phòng cũng chả làm gì. Có hôm suốt ngày tôi rảnh rỗi như thế. Ngoài cách giải trí bằng đàn tôi không biết phải làm gì khác, Thúy Vi thì hai ba ngày đến chơi một lần, nhưng nhìn thấy cô ấy sức khỏe dồi dào, và nghĩ lại mình tôi thấy buồn quá.

Vân Lô nhìn người con gái trước mặt. Sống thể này chán thật. Chàng không hiểu tại sao Ông Dương lại nhốt kín cô con gái mơn mớn như thế này để làm gì.

- Thế sao cô không đi học?

- Đi học à? Hàn Ni cúi đầu thở dài, nói tiếp. Mấy năm trước tôi cũng có đi học, nhưng... chuyện có lẽ xảy ra lâu lắm rồi. Hàn Ni ngồi xuống cầu thang với nụ cười buồn dễ mến. Tôi cũng không quen học hành, đến đó chỉ tổ nhức đầu thêm.

Vân Lô chăm chú nhìn thiếu nữ trước mặt, cái nhìn hiểu kỳ pha lẫn ít nhiều thương hại. Làn da trắng xanh của thiếu nữ, đôi mắt đen hun hút trông nàng thật yếu đuối. Sự hiện diện của nàng như một làn khói, như một hình hài khói mây chứ không phải là một thực thể sống động. Một cơn gió to cũng đủ làm nàng dao động. Cô bé có vẻ không được bình thường lắm.

- Cô đã được bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Mười tám... mà không phải, mười chín. Còn anh?

Vân Lô mỉm cười:

- Lớn hơn cô, tôi hai mươi.

- Anh ở đây đi học à?

- Vâng.

Nét vui hiện trên mắt Hàn Ni:

- Vậy thì hay quá, anh ở đây lâu lâu nhé? Tôi sẽ đàn cho anh nghe. Vân Lô lấy cả niềm vui của nàng. Chàng biết Hàn Ni cô độc. Hàn Ni buồn vì thiếu bạn.

- Anh thích nghe tôi đàn không?

- Thích lắm, thích nên mới xuống đây nghe đấy chứ.

Hàn Ni cười, nụ cười hiền lành tin tưởng:

- Thầy Hồ lâu lắm rồi không đến dạy, bằng không tôi còn đàn hay hơn nhiều. Mẹ tôi sợ tôi mệt, nên không cho học nữa đó chứ. Hàn Ni nghiêng nghiêng đầu nhìn vào mắt Vân Lâu. Anh biết sức khỏe tôi ra sao không?

Vân Lâu lo lắng:

- Thế nào?

- Tôi bệnh, tôi biết cha mẹ tôi không muốn cho tôi biết, nhưng tôi hiểu bệnh mình. Bác sĩ Lý thường xuyên đến xem mạch, chích thuốc cho tôi, tôi không hiểu mình đã chích bao nhiêu mũi rồi, chỉ nghe họ nói cô yếu quá, phải chích, thế thôi. Đặt tay lên ngực, Hàn Ni tiếp. Ở đây hơi khó chịu, có nhiều khi đau muốn chết đi được.

- Thế à?

Đôi mắt đen ngưng lại trên mặt Vân Lâu:

- Đó là tất cả bí mật, nhưng anh đừng nói cho ba mẹ tôi biết là tôi biết hết sự thật về bệnh tình của tôi, anh nhé?

- Vâng.

- Chắc nhé!

- Vâng.

- Vậy thì ngoéo tay nhé?

Hàn Ni chìa ngón tay nhỏ gầy của mình ra. Ngón tay trông thật dễ thương, họ ngoéo tay nhau như trẻ con, xong nhìn nhau cười thật vui. Hình như bí mật là cây cầu đưa đến thông cảm. Hàn Ni nhìn bàn tay rám nắng, mạnh mẽ với đôi mắt cảm phục:

- Anh mạnh quá!

Vân Lâu vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn, an ủi:

- Tôi là con trai mà, trai bao giờ cũng to hơn con gái chứ, Hàn Ni chịu khó phơi nắng một tí thì da sẽ sậm màu ngay.

Hàn Ni đưa tay sờ lên mặt mình:

- Chắc tôi xấu lắm hở anh?

Vân Lâu lắc đầu, vội nói:

- Không, không. Hàn Ni đẹp lắm tôi chưa gặp ai đẹp như Hàn Ni cả. Hàn Ni nghi ngờ:

- Có thật vậy không?

- Thật mà, tôi không dấu cô đâu!

Hàn Ni cười, nụ cười thơ ngây dễ tin. Ngồi tựa lưng vào lan can, vâng vâng vạt áo. Hàn Ni nói:

- Anh cho tôi biết về chuyện của anh đi!

- Chuyện gì?

- Đời sống, gia đình, vân vân. Ở Hương Cảng vui không? Anh có anh chị em gì nữa không?

Vân Lâu bắt đầu nói, chàng nói thật nhiều, từ thời thơ ấu, niềm vui và sự hối tiếc trong những tháng ngày qua. Mỗi lần Vân Lâu ngưng lại, là Hàn Ni lại thúc dục:

- Rồi sao nữa anh?

Thế là chàng lại phải tiếp tục nói, cô bé nghe một cách thích thú. Thật ra Lâu thấy giọng kể lể của mình cũng không có gì là hấp dẫn. Một gia đình như bao gia đình khác, đời sống bình lặng, những chuỗi ngày đi học rồi lớn lên. Nhưng không hiểu sao Hàn Ni lại đắm đuối theo dõi. Đêm mùa hạ, họ ngồi dưới thang lầu nói chuyện dĩ vãng...

Họ đã quên hết thời gian. Đêm càng lúc càng khuya, người thiếu nữ trước mặt không còn là một thiếu nữ xa lạ.

Vân Lâu tiếp tục nói đến những tranh chấp giữa chàng với cha chàng, sự học của chàng gặp bao nhiêu chống đối. Vân Lâu yêu nghệ thuật mà cha chàng thì quá thực tế, vân vân... Trông ánh mắt thương hại của Hàn Ni, Vân Lâu chợt cảm động, nàng hiền lành quá. Khi chàng nói đến sự tranh chấp giữa chàng với cha chàng đã đoạt được thắng lợi, niềm sung sướng như hiện ra.

Họ say sưa kể cho nhau nghe, mãi đến lúc trên cầu thang có tiếng động, họ mới bừng tỉnh ngẩng đầu lên. Bà Dương nhìn họ với ánh mắt hờn trách:

- Hàn Ni con!

Hàn Ni vui hẳn ra:

- Mẹ, chúng con nói chuyện vui quá!

Bà Dương đưa mắt sang Vân Lâu:

- Khuya rồi, sao cháu không đi ngủ đi!

Giữa đêm khuya, ngồi một mình bên người con gái là một điều không phải. Vân Lô nói như giải thích:

- Cháu nghe có tiếng đàn, cháu bị tiếng đàn lôi cuốn và cháu làm quen với Hàn Ni.

Một chút trách móc trong lời nói của bà Dương: - Hàn Ni, sao khuya rồi không ngủ lại xuống đàn chi vậy? Không ăn mặc cho ấm rồi cảm lạnh cho xem!

- Con ngủ không được vì buổi tối Vân Lô không ngủ được. Suốt buổi chiều nằm say như chết, rồi ly cà phê đậm sau bữa cơm, thêm hoàn cảnh mới chưa thích ứng được khiến chàng không sao chợp mắt.

Nằm trên giường, tay gối đầu, nhìn bầu trời xám đục ngoài song cửa, lòng chàng thật bình thản. Trong không khí chìm đắm này, con người thường hay nghĩ ngợi vu vơ.

Nằm bàng khuâng trong bóng tối, không biết đã bao lâu, Vân Lô yên lặng thụ hưởng cái đẹp của đêm. Đột nhiên, chàng cảm thấy có tiếng đàn văng vẳng. Đúng là tiếng đàn. Vân Lô nghiêng đầu lắng nghe. Tiếng đàn vọng lại từ bên ngoài. Giữa đêm khuya khoát, tiếng đàn như sóng động hẳn. Chàng tiếp tục lắng nghe, âm thanh chợt tắt. Mùi thơm của hoa lài, hoa hường nở trong đêm ngào ngạt đưa hương. Đêm thật yên, thật bình thản, thật đẹp. Lũ côn trùng cũng tấu khúc nhạc êm dịu như ru ngủ. Vân Lô xoay người qua bên vùi đầu vào gối, chàng tiếp tục dỗ giấc ngủ.

Nhưng, những âm thanh thánh thót lại vang lên. Đầu óc Vân Lô lại bị cuốn hút theo tiếng nhạc. Chàng nghi ngờ, giữa đêm khuya vắng làm gì có những âm thanh đó? Tiếng đàn dương cầm thánh thót như những giọt nước trong đêm. Vân Lô ngồi dậy, chăm chú lắng tai nghe. Ở nhà, tuy chàng không được liệt kê vào hạng mê nhạc cổ điển, nhưng không phải vì thế mà Vân Lô không yêu loại nhạc này, mỗi lần nghe độc tấu dương cầm, dù không nức nở như tiếng vĩ cầm, nhưng cũng đủ làm cho Vân Lô xúc

cảm. Nhất là những tiếng đàn trong đêm. Tất cả bóng tối như say theo tiếng nhạc... Bản "Tiểu Tấu Khúc" của Stravinsky với những nốt nhạc thật êm, lướt nhanh, khi vui, khi rã rời... Bản nhạc vừa dứt, một bản khác nối tiếp. Bản dân ca Anh Quốc "Đóa Hoa Hồng Cuối Cùng Của Mùa Hè". Không dần được tính hiếu kỳ, Vân Lâu chậm rãi đứng lên, khoác chiếc áo rồi đi nhẹ ra cửa.

Tiếng nhạc càng lúc càng rõ. Lâu nghe thấy nó phát ra từ dưới nhà. Chàng sực nhớ đến chiếc đàn dương cầm nơi góc phòng khách. Ai đàn thế? Bà Dương? Thúy Vi hay người con gái bí mật, Hàn Ni? Ra khỏi phòng, bước xuống thang lầu như kẻ mộng du, bước chân chàng thật nhẹ, không phát ra một tiếng động nào khiến kẻ đang đàn phải giật mình.

Thật xúc động khi nhìn thấy người ngồi ở dương cầm là thiếu nữ mặc áo trắng ban chiều. Vân Lâu đứng nơi cầu thang nên chỉ trông thấy phần lưng và một bên mặt của thiếu nữ. Chiếc đèn bàn có chụp màu xanh đang tỏa ánh sáng mát dịu cho cả gian phòng rộng. Mái tóc đen xõa dài trên chiếc áo ngủ màu trắng, những ngón tay lướt nhanh trên phím ngà tạo nên những âm thanh thánh thót. Thiếu nữ say đắm trong tiếng đàn như một bức tranh tuyệt đẹp trong mơ.

Đứng một lúc thật lâu, Vân Lâu mới chậm rãi ngồi xuống. Tay chông cảm, yên lặng thưởng thức. Thiếu nữ vẫn không hay biết, hết khúc nhạc này khúc nhạc khác lại tiếp nối. "Mộng ảo khúc" của Schumann. Rồi "Điện Vũ dưới trăng" của Chopin. Bài "Chim vũ" của Tchaikovsky... Người đàn say đắm theo nhạc khúc, kẻ thưởng thức đắm mình trong tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn với người con gái đang dạo nhạc có dáng gầy gầy trong chiếc áo ngủ rộng. Một thứ tình cảm nhẹ lằng lằng. Rồi khúc nhạc cuối cùng đã hết, người con gái ngưng đàn. Một tiếng thở dài vừa luyến tiếc vừa mãn nguyện. Bàn tay thiếu nữ vuốt ve trên thành đàn. Nàng đập nắp lại, mặt mỗi đứng dậy.

Vân Lâu chợt tỉnh, chàng luống cuống với sự hiện diện không

đúng chỗ của mình. Đúng dậy định lánh đi, nhưng không kịp nữa, cô gái đã quay lại đối diện với chàng. Một phút bàng hoàng, không kịp cảm nhận thái độ của mình, Vân Lô nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ. Đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng đôi mắt đẹp tuyệt trần. Khuôn mặt của người thiếu nữ trong truyện liêu trai... Thiếu nữ không đẹp lắm, nhưng dưới ánh đèn mờ trông như thiên thần, Vân Lô đứng nhìn thần thờ.

Người thiếu nữ vừa nhìn thấy Vân Lô là vẻ hoảng hốt hiện lên mặt ngay. Nàng đưa tay lên chặn ngực và lui dần ra sau, nhưng chiếc đàn dương cầm đã chắn lối đi của nàng. Một khoảng thời gian ngưng đọng và sau cùng nàng như lấy lại bình tĩnh:

- Ông là ai?

- Tôi là Vân Lô.

Mẫn Vân Lô đáp, chàng nói thật nhỏ như sợ làm nàng hoảng hốt.

- À, có phải anh là người từ Hương Cảng sang đây học không?

- Vâng, còn cô?

- Tôi là Hàn Ni.

Hàn Ni Mẫn Vân Lô lẩm bẩm tên người con gái trong miệng. Thật ra chàng đã đoán đúng tên nàng ngay từ đầu. Hàn Ni, cái tên nghe quen thuộc làm sao?

- Anh làm gì ở đây?

Bây giờ Hàn Ni không còn thấy sợ hãi nữa, ngược lại vẻ thân thiết đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt đáng yêu. Nàng bước đến chiếc ghế thấp trước mặt Vân Lô, ngồi xuống và nhìn Vân Lô với đôi mắt tò mò.

Vân Lô thông thả đáp:

- Tôi ngồi nghe cô đàn.

- Anh ngồi lâu lắm rồi à?

- Vâng, hình như từ khi cô bắt đầu.

Vân Lô vừa đáp vừa nhìn thẳng vào mặt người con gái.

- Thế à? Đôi mắt Hàn Ni đỏ lên vì thẹn, nàng rụt rè nói. Chắc anh cười tôi dữ lắm phải không? Có mấy chỗ tôi đàn sai.

- Vậy sao? Tôi không biết rõ âm nhạc cho lắm.

Vân Lâu thành thật, đối với âm nhạc, chàng là người biết nghe chứ không hiểu rõ nhạc lý cho lắm. Hàn Ni cười, nụ cười pha lẫn thẹn thùng.

- Nếu biết có anh nghe, có lẽ tôi sẽ cố gắng đàn khá hơn... mà nếu biết có người nghe trộm chắc tôi cũng không đàn.

- Tại sao vậy?

Trên môi Hàn Ni ẩn nụ cười ngây thơ:

- Tôi không thích đàn cho ai nghe hết, nhất là người ấy là khách.

- Tôi không phải là khách. Vân Lâu vội đính chính, chàng cảm thấy rằng mình đã thu phục được cảm tình của người thiếu nữ. Tôi không phải là khách, vì tôi còn sống ở đây lâu lắm.

Người con gái cười, mặt vẫn còn e thẹn. Đứng lên, ôm kín đôi tay trần, Hàn Ni chợt nói:

- Lạnh quá!

Vâng, lạnh thật! Cánh cửa sổ còn mở toang nên gió đêm mặc tình lùa vào. Nhưng nào có lạnh lắm đâu! Nhìn lại đôi vai trần, Vân Lâu chợt hiểu:

- Cô có cần khoác áo của tôi không?

Đột nhiên người thiếu nữ lùi nhanh ra sau như sợ hãi, đôi mắt đen mở to, lòng tay úp lên ngực, lấp bắp:

- Ông... Ông làm gì thế?

Vân Lâu chùn tay lại, chàng hồi hận khi biết mình làm cho nàng hoảng sợ:

- Xin lỗi, tôi chỉ định đưa áo cho cô mặc đỡ lạnh thôi.

- Thế à? Hàn Ni đã bình tĩnh trở lại, nhưng không khí thân mật ban nãy đã biến mất. Thôi tôi lên lầu.

Mẫn Vân Lâu đứng yên trên cầu thang, chàng đã định nép sang bên để Hàn Ni bước lên, nhưng không hiểu sao chàng lại đứng bất động một chỗ:

- Tại sao cô cứ phải trốn lánh mãi như vậy?

Hàn Ni ngược mắt nhìn lên ngạc nhiên:

- Tôi trốn à? Tại sao tôi phải trốn chứ?

- Thế tại sao tôi đến đây suốt buổi trời vẫn không thấy cô xuống dùng cơm, cũng không thấy cô dùng cà phê?

Hàn Ni cúi nhìn xuống:

- Tôi ngủ suốt hôm qua, vì vậy bây giờ ông mới thấy tôi ở đây chứ.

- Tôi cũng thế, suốt buổi chiều tôi cũng đã ngủ, bây giờ ngủ nữa không được. Nếu cô chưa buồn ngủ thì vội về phòng làm gì? Ở lại đây nói chuyện chơi.

Đột nhiên, Vân Lâu trở nên dạn dĩ, và cũng thật lạ lùng, Hàn Ni gật đầu:

- Vâng, về phòng cũng chẳng làm gì. Có hôm suốt ngày tôi rảnh rỗi như thế. Ngoài cách giải trí bằng đàn tôi không biết phải làm gì khác, Thúy Vi thì hai ba ngày đến chơi một lần, nhưng nhìn thấy cô ấy sức khỏe dồi dào, và nghĩ lại mình tôi thấy buồn quá.

Vân Lâu nhìn người con gái trước mặt. Sống thể này chán thật. Chẳng hiểu tại sao Ông Dương lại nhốt kín cô con gái mơn mớn như thế này để làm gì.

- Thế sao cô không đi học?

- Đi học à? Hàn Ni cúi đầu thở dài, nói tiếp. Mấy năm trước tôi cũng có đi học, nhưng... chuyện có lẽ xảy ra lâu lắm rồi. Hàn Ni ngòai xuống cầu thang với nụ cười buồn dễ mến. Tôi cũng không quen học hành, đến đó chỉ tổ nhức đầu thêm.

Vân Lâu chăm chú nhìn thiếu nữ trước mặt, cái nhìn hiểu kỳ pha lẫn ít nhiều thương hại. Làn da trắng xanh của thiếu nữ, đôi mắt đen hun hút trông nàng thật yếu đuối. Sự hiện diện của nàng như một làn khói, như một hình hài khói mây chứ không phải là một thực thể sống động. Một cơn gió to cũng đủ làm nàng dao động. Cô bé có vẻ không được bình thường lắm.

- Cô đã được bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Mười tám... mà không phải, mười chín. Còn anh?

Vân Lâu mỉm cười:

- Lớn hơn cô, tôi hai mươi.

- Anh ở đây đi học à?

- Vâng.

Nét vui hiện trên mắt Hàn Ni:

- Vậy thì hay quá, anh ở đây lâu lâu nhé? Tôi sẽ đàn cho anh nghe. Vân Lâu lấy cả niềm vui của nàng. Chàng biết Hàn Ni cô độc. Hàn Ni buồn vì thiếu bạn.

- Anh thích nghe tôi đàn không?

- Thích lắm, thích nên mới xuống đây nghe đây chứ.

Hàn Ni cười, nụ cười hiền lành tin tưởng:

- Thầy Hồ lâu lắm rồi không đến dạy, bằng không tôi còn đàn hay hơn nhiều. Mẹ tôi sợ tôi mệt, nên không cho học nữa đó chứ. Hàn Ni nghiêng nghiêng đầu nhìn vào mắt Vân Lâu. Anh biết sức khỏe tôi ra sao không?

Vân Lâu lo lắng:

- Thế nào?

- Tôi bệnh, tôi biết cha mẹ tôi không muốn cho tôi biết, nhưng tôi hiểu bệnh mình. Bác sĩ Lý thường xuyên đến xem mạch, chích thuốc cho tôi, tôi không hiểu mình đã chích bao nhiêu mũi rồi, chỉ nghe họ nói cô yếu quá, phải chích, thế thôi. Đặt tay lên ngực, Hàn Ni tiếp. Ở đây hơi khó chịu, có nhiều khi đau muốn chết đi được.

- Thế à?

Đôi mắt đen ngưng lại trên mặt Vân Lâu:

- Đó là tất cả bí mật, nhưng anh đừng nói cho ba mẹ tôi biết là tôi biết hết sự thật về bệnh tình của tôi, anh nhé?

- Vâng.

- Chắc nhé! Buổi tối Vân Lâu không ngủ được. Suốt buổi chiều nằm say như chết, rồi ly cà phê đậm sau bữa cơm, thêm hoàn cảnh mới chưa thích ứng được khiến chàng không sao chớp mắt.

Nằm trên giường, tay gối đầu, nhìn bầu trời xám đục ngoài song cửa, lòng chàng thật bình thản. Trong không khí chìm đắm này, con người thường hay nghĩ ngợi vu vơ.

Nằm băng khuâng trong bóng tối, không biết đã bao lâu, Vân

Lâu yên lặng thụ hưởng cái đẹp của đêm. Đột nhiên, chàng cảm thấy có tiếng đàn vắng vắng. Đúng là tiếng đàn. Vân Lâu nghiêng đầu lắng nghe. Tiếng đàn vọng lại từ bên ngoài. Giữa đêm khuya khoắt, tiếng đàn như sống động hẳn. Chàng tiếp tục lắng nghe, âm thanh chợt tắt. Mùi thơm của hoa lài, hoa hường nở trong đêm ngào ngạt đưa hương. Đêm thật yên, thật bình thản, thật đẹp. Lũ côn trùng cũng tấu khúc nhạc êm dịu như ru ngủ. Vân Lâu xoay người qua bên vùi đầu vào gối, chàng tiếp tục dỗ giấc ngủ. Nhưng, những âm thanh thánh thót lại vang lên. Đầu óc Vân Lâu lại bị cuốn hút theo tiếng nhạc. Chàng nghi ngờ, giữa đêm khuya vắng làm gì có những âm thanh đó? Tiếng đàn dương cầm thánh thót như những giọt nước trong đêm. Vân Lâu ngồi dậy, chăm chú lắng tai nghe. Ở nhà, tuy chàng không được liệt kê vào hạng mê nhạc cổ điển, nhưng không phải vì thế mà Lâu không yêu loại nhạc này, mỗi lần nghe độc tấu dương cầm, dù không nức nở như tiếng vĩ cầm, nhưng cũng đủ làm cho Vân Lâu xúc cảm. Nhất là những tiếng đàn trong đêm. Tất cả bóng tối như say theo tiếng nhạc... Bản "Tiểu Tấu Khúc" của Stravinsky với những nốt nhạc thật êm, lướt nhanh, khi vui, khi rã rời... Bản nhạc vừa dứt, một bản khác nối tiếp. Bản dân ca Anh Quốc "Đóa Hoa Hồng Cuối Cùng Của Mùa Hè". Không dần được tính hiệu kỳ, Vân Lâu chậm rãi đứng lên, khoác chiếc áo rồi đi nhẹ ra cửa.

Tiếng nhạc càng lúc càng rõ. Lâu nghe thấy nó phát ra từ dưới nhà. Chàng sực nhớ đến chiếc đàn dương cầm nơi góc phòng khách. Ai đàn thế? Bà Dương? Thúy Vi hay người con gái bí mật, Hàn Ni? Ra khỏi phòng, bước xuống thang lầu như kẻ mộng du, bước chân chàng thật nhẹ, không phát ra một tiếng động nào khiến kẻ đang đàn phải giật mình. Thật xúc động khi nhìn thấy người ngồi ở dương cầm là thiếu nữ mặc áo trắng ban chiều. Vân Lâu đứng nơi cầu thang nên chỉ trông thấy phần lưng và một bên mặt của thiếu nữ. Chiếc đèn bàn có chụp màu xanh đang tỏa ánh sáng mát dịu cho cả gian phòng rộng. Mái tóc đen xoa dài trên chiếc áo ngủ màu trắng, những ngón tay lướt nhanh

trên phím ngà tạo nên những âm thanh thánh thót. Thiếu nữ say đắm trong tiếng đàn như một bức tranh tuyệt đẹp trong mơ.

Đứng một lúc thật lâu, Vân Lô mới chậm rãi ngồi xuống. Tay chồng cảm, yên lặng thưởng thức. Thiếu nữ vẫn không hay biết, hết khúc nhạc này khúc nhạc khác lại tiếp nối. "Mộng ảo khúc" của Schumann. Rồi "Điện Vũ dưới trăng" của Chopin. Bài "Chim vũ" của Tchaikovsky... Người đàn say đắm theo nhạc khúc, kẻ thưởng thức đắm mình trong tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn với người con gái đang dạo nhạc có dáng gầy gầy trong chiếc áo ngủ rộng. Một thứ tình cảm nhẹ lâng lâng. Rồi khúc nhạc cuối cùng đã hết, người con gái ngưng đàn. Một tiếng thở dài vừa luyến tiếc vừa mãn nguyện. Bàn tay thiếu nữ vuốt ve trên thành đàn. Nàng đập nắp lại, mệt mỏi đứng dậy.

Vân Lô chợt tỉnh, chàng luống cuống với sự hiện diện không đúng chỗ của mình. Đứng dậy định lánh đi, nhưng không kịp nữa, cô gái đã quay lại đối diện với chàng. Một phút bàng hoàng, không kịp cảm nhận thái độ của mình, Vân Lô nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ. Đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng đôi mắt đẹp tuyệt trần. Khuôn mặt của người thiếu nữ trong truyện liêu trai... Thiếu nữ không đẹp lắm, nhưng dưới ánh đèn mờ trông như thiên thần, Vân Lô đứng nhìn thần thờ.

Người thiếu nữ vừa nhìn thấy Vân Lô là vẻ hoảng hốt hiện lên mặt ngay. Nàng đưa tay lên chặn ngực và lui dần ra sau, nhưng chiếc đàn dương cầm đã chắn lối đi của nàng. Một khoảng thời gian ngưng đọng và sau cùng nàng như lấy lại bình tĩnh:

- Ông là ai?
- Tôi là Vân Lô.

Mẫn Vân Lô đáp, chàng nói thật nhỏ như sợ làm nàng hoảng hốt.

- À, có phải anh là người từ Hương Cảng sang đây học không?
- Vâng, còn cô?
- Tôi là Hàn Ni.

Hàn Ni Mẫn Vân Lâu lẩm bẩm tên người con gái trong miệng. Thật ra chàng đã đoán đúng tên nàng ngay từ đầu. Hàn Ni, cái tên nghe quen thuộc làm sao?

- Anh làm gì ở đây?

Bây giờ Hàn Ni không còn thấy sợ hãi nữa, ngược lại về thân thiết đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt đáng yêu. Nàng bước đến chiếc ghế thấp trước mặt Vân Lâu, ngồi xuống và nhìn Vân Lâu với đôi mắt tò mò.

Vân Lâu thông thả đáp:

- Tôi ngồi nghe cô đàn.

- Anh ngồi lâu lắm rồi à?

- Vâng, hình như từ khi cô bắt đầu.

Vân Lâu vừa đáp vừa nhìn thẳng vào mặt người con gái.

- Thế à? Đôi mắt Hàn Ni đảo lên vì thẹn, nàng rụt rè nói. Chắc anh cười tôi dữ lắm phải không? Có mấy chỗ tôi đàn sai.

- Vậy sao? Tôi không biết rõ âm nhạc cho lắm.

Vân Lâu thành thật, đối với âm nhạc, chàng là người biết nghe chứ không hiểu rõ nhạc lý cho lắm. Hàn Ni cười, nụ cười pha lẫn thẹn thùng.

- Nếu biết có anh nghe, có lẽ tôi sẽ cố gắng đàn khá hơn... mà nếu biết có người nghe trộm chắc tôi cũng không đàn.

- Tại sao vậy?

Trên môi Hàn Ni ẩn nụ cười ngây thơ:

- Tôi không thích đàn cho ai nghe hết, nhất là người ấy là khách.

- Tôi không phải là khách. Vân Lâu vội đính chính, chàng cảm thấy rằng mình đã thu phục được cảm tình của người thiếu nữ. Tôi không phải là khách, vì tôi còn sống ở đây lâu lắm.

Người con gái cười, mặt vẫn còn e thẹn. Đứng lên, ôm kín đôi tay trần, Hàn Ni chột nói:

- Lạnh quá!

Vâng, lạnh thật! Cánh cửa sổ còn mở toang nên gió đêm mặc tình lùa vào. Nhưng nào có lạnh lắm đâu! Nhìn lại đôi vai trần,

Vân Lâu chột hiểu:

- Cô có cần khoác áo của tôi không?

Đột nhiên người thiếu nữ lùi nhanh ra sau như sợ hãi, đôi mắt đen mở to, lòng tay úp lên ngực, lấp bắp:

- Ông... Ông làm gì thế?

Vân Lâu chùn tay lại, chàng hồi hận khi biết mình làm cho nàng hoảng sợ:

- Xin lỗi, tôi chỉ định đưa áo cho cô mặc đỡ lạnh thôi.

- Thế à? Hàn Ni đã bình tĩnh trở lại, nhưng không khí thân mật ban nãy đã biến mất. Thôi tôi lên lầu.

Mẫn Vân Lâu đứng yên trên cầu thang, chàng đã định nép sang bên để Hàn Ni bước lên, nhưng không hiểu sao chàng lại đứng bất động một chỗ:

- Tại sao cô cứ phải trốn lánh mãi như vậy?

Hàn Ni ngược mắt nhìn lên ngạc nhiên:

- Tôi trốn à? Tại sao tôi phải trốn chứ?

- Thế tại sao tôi đến đây suốt buổi trời vẫn không thấy cô xuống dùng cơm, cũng không thấy cô dùng cà phê?

Hàn Ni cúi nhìn xuống:

- Tôi ngủ suốt hôm qua, vì vậy bây giờ ông mới thấy tôi ở đây chứ.

- Tôi cũng thế, suốt buổi chiều tôi cũng đã ngủ, bây giờ ngủ nữa không được. Nếu cô chưa buồn ngủ thì vội về phòng làm gì? Ở lại đây nói chuyện chơi.

Đột nhiên, Vân Lâu trở nên dạn dĩ, và cũng thật lạ lùng, Hàn Ni gật đầu:

- Vâng, về phòng cũng chẳng làm gì. Có hôm suốt ngày tôi rảnh rỗi như thế. Ngoài cách giải trí bằng đàn tôi không biết phải làm gì khác, Thúy Vi thì hai ba ngày đến chơi một lần, nhưng nhìn thấy cô ấy sức khỏe dồi dào, và nghĩ lại mình tôi thấy buồn quá.

Vân Lâu nhìn người con gái trước mặt. Sống thế này chán thật. Chàng không hiểu tại sao Ông Dương lại nhốt kín cô con gái mơn mớn như thế này để làm gì.

- Thế sao cô không đi học?

- Đi học à? Hàn Ni cúi đầu thở dài, nói tiếp. Mấy năm trước tôi cũng có đi học, nhưng... chuyện có lẽ xảy ra lâu lắm rồi. Hàn Ni ngồi xuống cầu thang với nụ cười buồn dễ mến. Tôi cũng không quen học hành, đến đó chỉ tổ nhức đầu thêm.

Vân Lô chăm chú nhìn thiếu nữ trước mặt, cái nhìn hiểu kỳ pha lẫn ít nhiều thương hại. Làn da trắng xanh của thiếu nữ, đôi mắt đen hun hút trông nàng thật yếu đuối. Sự hiện diện của nàng như một làn khói, như một hình hài khói mây chứ không phải là một thực thể sống động. Một cơn gió to cũng đủ làm nàng dao động. Cô bé có vẻ không được bình thường lắm.

- Cô đã được bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Mười tám... mà không phải, mười chín. Còn anh?

Vân Lô mỉm cười:

- Lớn hơn cô, tôi hai mươi.

- Anh ở đây đi học à?

- Vâng.

Nét vui hiện trên mắt Hàn Ni:

- Vậy thì hay quá, anh ở đây lâu lâu nhé? Tôi sẽ đàn cho anh nghe.

Vân Lô lây cả niềm vui của nàng. Chàng biết Hàn Ni cô độc. Hàn Ni buồn vì thiếu bạn.

- Anh thích nghe tôi đàn không?

- Thích lắm, thích nên mới xuống đây nghe đây chứ.

Hàn Ni cười, nụ cười hiền lành tin tưởng:

- Thầy Hồ lâu lắm rồi không đến dạy, bằng không tôi còn đàn hay hơn nhiều. Mẹ tôi sợ tôi mệt, nên không cho học nữa đó chứ. Hàn Ni nghiêng nghiêng đầu nhìn vào mắt Vân Lô. Anh biết sức khỏe tôi ra sao không?

Vân Lô lo lắng:

- Thế nào?

- Tôi bệnh, tôi biết cha mẹ tôi không muốn cho tôi biết, nhưng tôi hiểu bệnh mình. Bác sĩ Lý thường xuyên đến xem mạch, chính

thuốc cho tôi, tôi không hiểu mình đã chích bao nhiêu mũi rồi, chỉ nghe họ nói cô yêu quá, phải chích, thế thôi. Đặt tay lên ngực, Hàn Ni tiếp. Ở đây hơi khó chịu, có nhiều khi đau muốn chết đi được.

- Thế à?

Đôi mắt đen ngưng lại trên mặt Vân Lâu:

- Đó là tất cả bí mật, nhưng anh đừng nói cho ba mẹ tôi biết là tôi biết hết sự thật về bệnh tình của tôi, anh nhé?

- Vâng.

- Chắc nhé!

- Vâng.

- Vậy thì ngoéo tay nhé?

Hàn Ni chìa ngón tay nhỏ gầy của mình ra. Ngón tay trông thật dễ thương, họ ngoéo tay nhau như trẻ con, xong nhìn nhau cười thật vui. Hình như bí mật là cây cầu đưa đến thông cảm. Hàn Ni nhìn bàn tay rám nắng, mạnh mẽ với đôi mắt cảm phục:

- Anh mạnh quá!

Vân Lâu vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn, an ủi:

- Tôi là con trai mà, trai bao giờ cũng to hơn con gái chứ, Hàn Ni chịu khó phơi nắng một tí thì da sẽ sạm màu ngay.

Hàn Ni đưa tay sờ lên mặt mình: - Chắc tôi xấu lắm hở anh?

Vân Lâu lắc đầu, vội nói:

- Không, không. Hàn Ni đẹp lắm tôi chưa gặp ai đẹp như Hàn Ni cả. Hàn Ni nghi ngờ:

- Có thật vậy không?

- Thật mà, tôi không dấu cô đâu!

Hàn Ni cười, nụ cười thơ ngây dễ tin. Ngồi tựa lưng vào lan can, vân vê vạt áo. Hàn Ni nói:

- Anh cho tôi biết về chuyện của anh đi!

- Chuyện gì?

- Đời sống, gia đình, vân vân. Ở Hương Cảng vui không? Anh có anh chị em gì nữa không?

Vân Lâu bắt đầu nói, chàng nói thật nhiều, từ thời thơ ấu, niềm vui và sự hồi tiếc trong những tháng ngày qua. Mỗi lần Vân Lâu ngưng lại, là Hàn Ni lại thúc dục:

- Rồi sao nữa anh?

Thế là chàng lại phải tiếp tục nói, cô bé nghe một cách thích thú. Thật ra Lâu thấy giọng kể lể của mình cũng không có gì là hấp dẫn. Một gia đình như bao gia đình khác, đời sống bình lặng, những chuỗi ngày đi học rồi lớn lên. Nhưng không hiểu sao Hàn Ni lại đắm đuối theo dõi. Đêm mùa hạ, họ ngồi dưới thang lầu nói chuyện dĩ vãng...

Họ đã quên hết thời gian. Đêm càng lúc càng khuya, người thiếu nữ trước mặt không còn là một thiếu nữ xa lạ.

Vân Lâu tiếp tục nói đến những tranh chấp giữa chàng với cha chàng, sự học của chàng gặp bao nhiêu chống đối. Vân Lâu yêu nghệ thuật mà cha chàng thì quá thực tế, vân vân... Trông ánh mắt thương hại của Hàn Ni, Vân Lâu chợt cảm động, nàng hiền lành quá. Khi chàng nói đến sự tranh chấp giữa chàng với cha chàng đã đoạt được thắng lợi, niềm sung sướng như hiện ra.

Họ say sưa kể cho nhau nghe, mãi đến lúc trên cầu thang có tiếng động, họ mới bừng tỉnh ngẩng đầu lên. Bà Dương nhìn họ với ánh mắt hờn trách:

- Hàn Ni con!

Hàn Ni vui hẳn ra:

- Mẹ, chúng con nói chuyện vui quá!

Bà Dương đưa mắt sang Vân Lâu:

- Khuya rồi, sao cháu không đi ngủ đi!

Giữa đêm khuya, ngồi một mình bên người con gái là một điều không phải. Vân Lâu nói như giải thích:

- Cháu nghe có tiếng đàn, cháu bị tiếng đàn lôi cuốn và cháu làm quen với Hàn Ni.

Một chút trách móc trong lời nói của bà Dương:

- Hàn Ni, sao khuya rồi không ngủ lại xuống đàn chi vậy? Không ăn mặc cho ấm rồi cảm lạnh cho xem!

- Con ngủ không được vì ban ngày con đã ngủ no mất rồi.

Bà Dương bước xuống, vịn vai Hàn Ni:

- Thôi bây giờ con đi ngủ đi, mẹ đưa con về phòng nhé?

Quay sang Vân Lâu, bà mỉm nụ cười thật tươi:

- Nửa khuya thức dậy, nghe có tiếng động dưới nhà là tôi biết Hàn Ni nó lại không ngủ được, nhưng không ngờ cháu cũng lại ở đây. Bây giờ hai người đã quen nhau rồi, đâu cần tôi giới thiệu phải không.

Hàn Ni nhìn Vân Lâu, ánh mắt thật vui tươi:

- Chúng con nói chuyện vui lắm mẹ ạ.

Bà Dương không tin, bà quay sang Lâu:

- Thế à? Cháu nói chuyện có duyên lắm. Con gái tính nhút nhát lắm, tôi chỉ ngại cháu làm nó sợ thôi.

Hàn Ni cười:

- Anh ấy đâu có làm con sợ.

- Thôi được rồi, bây giờ đi ngủ nhé? Quay sang Vân Lâu, bà Dương nói. Cháu cũng nên đi ngủ đi!

- Vâng, cháu đi ngay. Cháu xin lỗi đã làm bác giật mình.

- Có gì đâu mà lỗi với phải.

Bà Dương dìu con gái lên lầu. Hàn Ni quay lại nói với Lâu:

- Ngủ ngon nhé! Anh tên gì nhỉ?

- Vân Lâu.

- Vậy thì ngủ ngon nhá anh Lâu.

- Vâng, chúc cô ngủ ngon.

Bà Dương quay lại nhìn, Vân Lâu khám phá thấy trong ánh mắt kia một cái gì âu lo, bất ổn. Dáng hai mẹ con bà Dương đã khuất trên cầu thang. Vân Lâu đứng thêm một chút, rồi bước tới bên đàn dương cầm, tắt ngọn đèn bàn. Mùi hương trinh nữ còn phảng phất đâu đây, một người con gái thật lạ lùng! Vân Lâu lắc đầu nghĩ ngợi. Đã bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên Lâu nghe có một xúc động nhẹ nhàng trong tận tâm hồn mình.

- Vâng.

- Vậy thì ngoéo tay nhé?

Hàn Ni chìa ngón tay nhỏ gầy của mình ra. Ngón tay trông thật dễ thương, họ ngoéo tay nhau như trẻ con, xong nhìn nhau cười thật vui. Hình như bí mật là cây cầu đưa đến thông cảm. Hàn Ni nhìn bàn tay rám nắng, mạnh mẽ với đôi mắt cảm phục:

- Anh mạnh quá!

Vân Lâu vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn, an ủi:

- Tôi là con trai mà, trai bao giờ cũng to hơn con gái chứ, Hàn Ni chịu khó phơi nắng một tí thì da sẽ sạm màu ngay.

Hàn Ni đưa tay sờ lên mặt mình:

- Chắc tôi xấu lắm hở anh?

Vân Lâu lắc đầu, vội nói:

- Không, không. Hàn Ni đẹp lắm tôi chưa gặp ai đẹp như Hàn Ni cả.

Hàn Ni nghi ngờ:

- Có thật vậy không?

- Thật mà, tôi không dấu cô đâu!

Hàn Ni cười, nụ cười thơ ngây dễ tin. Ngồi tựa lưng vào lan can, vân vê vạt áo. Hàn Ni nói:

- Anh cho tôi biết về chuyện của anh đi!

- Chuyện gì?

- Đời sống, gia đình, vân vân. Ở Hương Cảng vui không? Anh có anh chị em gì nữa không?

Vân Lâu bắt đầu nói, chàng nói thật nhiều, từ thời thơ ấu, niềm vui và sự hối tiếc trong những tháng ngày qua. Mỗi lần Vân Lâu ngưng lại, là Hàn Ni lại thúc dục:

- Rồi sao nữa anh?

Thế là chàng lại phải tiếp tục nói, cô bé nghe một cách thích thú. Thật ra Lâu thấy giọng kể lể của mình cũng không có gì là hấp dẫn. Một gia đình như bao gia đình khác, đời sống bình lặng, những chuỗi ngày đi học rồi lớn lên. Nhưng không hiểu sao Hàn Ni lại đắm đuối theo dõi. Đêm mùa hạ, họ ngồi dưới thang lầu nói chuyện dĩ vãng...

Họ đã quên hết thời gian. Đêm càng lúc càng khuya, người thiếu nữ trước mặt không còn là một thiếu nữ xa lạ.

Vân Lô tiếp tục nói đến những tranh chấp giữa chàng với cha chàng, sự học của chàng gặp bao nhiêu chông đối. Vân Lô yêu nghệ thuật mà cha chàng thì quá thực tế, vân vân... Trông ánh mắt thương hại của Hàn Ni, Vân Lô chợt cảm động, nàng hiền lành quá. Khi chàng nói đến sự tranh chấp giữa chàng với cha chàng đã đoạt được thắng lợi, niềm sung sướng như hiện ra.

Họ say sưa kể cho nhau nghe, mãi đến lúc trên cầu thang có tiếng động, họ mới bừng tỉnh ngẩng đầu lên. Bà Dương nhìn họ với ánh mắt hờn trách:

- Hàn Ni con!

Hàn Ni vui hẳn ra:

- Mẹ, chúng con nói chuyện vui quá!

Bà Dương đưa mắt sang Vân Lô:

- Khuya rồi, sao cháu không đi ngủ đi!

Giữa đêm khuya, ngồi một mình bên người con gái là một điều không phải. Vân Lô nói như giải thích:

- Cháu nghe có tiếng đàn, cháu bị tiếng đàn lôi cuốn và cháu làm quen với Hàn Ni.

Một chút trách móc trong lời nói của bà Dương:

- Hàn Ni, sao khuya rồi không ngủ lại xuống đàn chi vậy? Không ăn mặc cho ấm rồi cảm lạnh cho xem!

- Con ngủ không được vì ban ngày con đã ngủ no mắt rồi.

Bà Dương bước xuống, vịn vai Hàn Ni:

- Thôi bây giờ con đi ngủ đi, mẹ đưa con về phòng nhé?

Quay sang Vân Lô, bà mỉm nụ cười thật tươi:

- Nửa khuya thức dậy, nghe có tiếng động dưới nhà là tôi biết Hàn Ni nó lại không ngủ được, nhưng không ngờ cháu cũng lại ở đây. Bây giờ hai người đã quen nhau rồi, đâu cần tôi giới thiệu phải không.

Hàn Ni nhìn Vân Lô, ánh mắt thật vui tươi:

- Chúng con nói chuyện vui lắm mẹ ạ.

Bà Dương không tin, bà quay sang Lâu:

- Thế à? Cháu nói chuyện có duyên lắm. Con gái tính nhút nhát lắm, tôi chỉ ngại cháu làm nó sợ thôi.

Hàn Ni cười:

- Anh ấy đâu có làm con sợ.

- Thôi được rồi, bây giờ đi ngủ nhé? Quay sang Vân Lâu, bà Dương nói. Cháu cũng nên đi ngủ đi!

- Vâng, cháu đi ngay. Cháu xin lỗi đã làm bác giật mình.

- Có gì đâu mà lỗi với phải.

Bà Dương diu con gái lên lầu. Hàn Ni quay lại nói với Lâu:

- Ngủ ngon nhé! Anh tên gì nhỉ?

- Vân Lâu.

- Vậy thì ngủ ngon nhé anh Lâu.

- Vâng, chúc cô ngủ ngon.

Bà Dương quay lại nhìn, Vân Lâu khám phá thấy trong ánh mắt kia một cái gì âu lo, bất ổn. Dáng hai mẹ con bà Dương đã khuất trên cầu thang. Vân Lâu đứng thêm một chút, rồi bước tới bên đèn dương cầm, tắt ngọn đèn bàn. Mùi hương trinh nữ còn phảng phất đâu đây, một người con gái thật lạ lùng! Vân Lâu lắc đầu nghĩ ngợi. Đã bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên Lâu nghe có một xúc động nhẹ nhàng trong tận tâm hồn mình. an ngày con đã ngủ no mắt rồi.

Bà Dương bước xuống, vịn vai Hàn Ni:

- Thôi bây giờ con đi ngủ đi, mẹ đưa con về phòng nhé?

Quay sang Vân Lâu, bà mỉm nụ cười thật tươi:

- Nửa khuya thức dậy, nghe có tiếng động dưới nhà là tôi biết Hàn Ni nó lại không ngủ được, nhưng không ngờ cháu cũng lại ở đây. Bây giờ hai người đã quen nhau rồi, đâu cần tôi giới thiệu phải không.

Hàn Ni nhìn Vân Lâu, ánh mắt thật vui tươi:

- Chúng con nói chuyện vui lắm mẹ ạ.

Bà Dương không tin, bà quay sang Lâu:

- Thế à? Cháu nói chuyện có duyên lắm. Con gái tính nhút nhát lắm, tôi chỉ ngại cháu làm nó sợ thôi.

Hàn Ni cười:

- Anh ấy đâu có làm con sợ.

- Thôi được rồi, bây giờ đi ngủ nhé? Quay sang Vân Lâu, bà Dương nói. Cháu cũng nên đi ngủ đi!

- Vâng, cháu đi ngay. Cháu xin lỗi đã làm bác giật mình.

- Có gì đâu mà lỗi với phải.

Bà Dương dìu con gái lên lầu. Hàn Ni quay lại nói với Lâu:

- Ngủ ngon nhé! Anh tên gì nhỉ?

- Vân Lâu.

- Vậy thì ngủ ngon nhé anh Lâu.

- Vâng, chúc cô ngủ ngon.

Bà Dương quay lại nhìn, Vân Lâu khám phá thấy trong ánh mắt kia một cái gì âu lo, bất ổn. Dáng hai mẹ con bà Dương đã khuất trên cầu thang. Vân Lâu đứng thêm một chút, rồi bước tới bên đàn dương cầm, tắt ngọn đèn bàn. Mùi hương trinh nữ còn phảng phất đâu đây, một người con gái thật lạ lùng! Vân Lâu lắc đầu nghĩ ngợi. Đã bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên Lâu nghe có một xúc động nhẹ nhàng trong tận tâm hồn mình. Hư trẻ con, xong nhìn nhau cười thật vui. Hình như bí mật là cây cầu đưa đến thông cảm. Hàn Ni nhìn bàn tay rám nắng, mạnh mẽ với đôi mắt cảm phục:

- Anh mạnh quá!

Vân Lâu vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn, an ủi:

- Tôi là con trai mà, trai bao giờ cũng to hơn con gái chứ, Hàn Ni chịu khó phơi nắng một tí thì da sẽ sạm màu ngay.

Hàn Ni đưa tay sờ lên mặt mình:

- Chắc tôi xấu lắm hở anh?

Vân Lâu lắc đầu, vội nói:

- Không, không. Hàn Ni đẹp lắm tôi chưa gặp ai đẹp như Hàn Ni cả. Hàn Ni nghĩ ngợi:

- Có thật vậy không?

- Thật mà, tôi không dấu cô đâu!

Hàn Ni cười, nụ cười thơ ngây dễ tin. Ngồi tựa lưng vào lan can, vân vê vạt áo. Hàn Ni nói:

- Anh cho tôi biết về chuyện của anh đi!

- Chuyện gì?

- Đời sống, gia đình, vân vân. Ở Hương Cảng vui không? Anh có anh chị em gì nữa không?

Vân Lô bắt đầu nói, chàng nói thật nhiều, từ thời thơ ấu, niềm vui và sự hồi tiếc trong những tháng ngày qua. Mỗi lần Vân Lô ngưng lại, là Hàn Ni lại thúc dục:

- Rồi sao nữa anh?

Thế là chàng lại phải tiếp tục nói, cô bé nghe một cách thích thú. Thật ra Lô thấy giọng kể lể của mình cũng không có gì là hấp dẫn. Một gia đình như bao gia đình khác, đời sống bình lặng, những chuỗi ngày đi học rồi lớn lên. Nhưng không hiểu sao Hàn Ni lại đắm đuối theo dõi. Đêm mùa hạ, họ ngồi dưới thang lầu nói chuyện dĩ vãng...

Họ đã quên hết thời gian. Đêm càng lúc càng khuya, người thiếu nữ trước mặt không còn là một thiếu nữ xa lạ.

Vân Lô tiếp tục nói đến những tranh chấp giữa chàng với cha chàng, sự học của chàng gặp bao nhiêu chông đố. Vân Lô yêu nghệ thuật mà cha chàng thì quá thực tế, vân vân... Trông ánh mắt thương hại của Hàn Ni, Vân Lô chợt cảm động, nàng hiền lành quá. Khi chàng nói đến sự tranh chấp giữa chàng với cha chàng đã đoạt được thắng lợi, niềm sung sướng như hiện ra.

Họ say sưa kể cho nhau nghe, mãi đến lúc trên cầu thang có tiếng động, họ mới bừng tỉnh ngẩng đầu lên. Bà Dương nhìn họ với ánh mắt hờn trách:

- Hàn Ni con!

Hàn Ni vui hẳn ra:

- Mẹ, chúng con nói chuyện vui quá!

Bà Dương đưa mắt sang Vân Lô:

- Khuya rồi, sao cháu không đi ngủ đi!

Giữa đêm khuya, ngồi một mình bên người con gái là một điều không phải. Vân Lâu nói như giải thích:

- Cháu nghe có tiếng đàn, cháu bị tiếng đàn lôi cuốn và cháu làm quen với Hàn Ni.

Một chút trách móc trong lời nói của bà Dương:

- Hàn Ni, sao khuya rồi không ngủ lại xuống đàn chi vậy? Không ăn mặc cho ấm rồi cảm lạnh cho xem!

- Con ngủ không được vì ban ngày con đã ngủ no mất rồi.

Bà Dương bước xuống, vịn vai Hàn Ni:

- Thôi bây giờ con đi ngủ đi, mẹ đưa con về phòng nhé?

Quay sang Vân Lâu, bà mỉm nụ cười thật tươi:

- Nửa khuya thức dậy, nghe có tiếng động dưới nhà là tôi biết Hàn Ni nó lại không ngủ được, nhưng không ngờ cháu cũng lại ở đây. Bây giờ hai người đã quen nhau rồi, đâu cần tôi giới thiệu phải không.

Hàn Ni nhìn Vân Lâu, ánh mắt thật vui tươi:

- Chúng con nói chuyện vui lắm mẹ ạ.

Bà Dương không tin, bà quay sang Lâu:

- Thế à? Cháu nói chuyện có duyên lắm. Con gái tính nhút nhát lắm, tôi chỉ ngại cháu làm nó sợ thôi.

Hàn Ni cười:

- Anh ấy đâu có làm con sợ.

- Thôi được rồi, bây giờ đi ngủ nhé? Quay sang Vân Lâu, bà Dương nói. Cháu cũng nên đi ngủ đi!

- Vâng, cháu đi ngay. Cháu xin lỗi đã làm bác giật mình.

- Có gì đâu mà lỗi với phải.

Bà Dương dìu con gái lên lầu. Hàn Ni quay lại nói với Lâu:

- Ngủ ngon nhé! Anh tên gì nhỉ?

- Vân Lâu.

- Vậy thì ngủ ngon nhé anh Lâu.

- Vâng, chúc cô ngủ ngon.

Bà Dương quay lại nhìn, Vân Lâu khám phá thấy trong ánh mắt kia một cái gì âu lo, bất ổn. Dáng hai mẹ con bà Dương đã

khuất trên cầu thang. Vân Lô đứng thêm một chút, rồi bước tới bên đàn dương cầm, tắt ngọn đèn bàn. Mùi hương trinh nữ còn phảng phất đâu đây, một người con gái thật lạ lùng! Vân Lô lắc đầu nghĩ ngợi. Đã bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên Lô nghe có một xúc động nhẹ nhàng trong tận tâm hồn mình.

Chương 5

Mẫn Vân Lâu là một chàng trai khỏe mạnh, nhưng lại yêu nghệ thuật, một môn dành cho những người có tâm hồn nhạy cảm, yếu đuối. Chàng là kẻ tự tin và cương quyết, một trong những người không tin thuyết thiên mệnh, vì vậy chàng không bao giờ tin có phép lạ. Chàng nghĩ rằng sống là một thời khóa biểu tuân tự nhiên tiến. Đến nhà Ông Dương, lần đầu tiên trong đời, chàng trần trọc mãi trên giường với hình bóng Hàn Ni ám ảnh không rời, một thứ tình cảm lạ lùng sao ấy!

Hình như suốt đêm Vân Lâu không chớp mắt, đó chính là điều làm chàng thắc mắc. Trời vừa tờ mờ sáng, Vân Lâu đã thức dậy. Cả gian nhà im lìm, mọi người vẫn còn say trong giấc ngủ. Có lẽ Hàn Ni cũng đang say trong mộng đẹp. Tối thức khuya quá, làm sao dậy sớm cho được.

Đầu óc Vân Lâu rối rắm với những ý nghĩ băng quơ, chàng đi lẩn quẩn trong phòng chờ đợi bữa ăn sáng.

Lâu mong mỗi sẽ trông thấy Hàn Ni trong bữa điểm tâm, nhưng chàng thất vọng. Hàn Ni không xuống lầu, trên bàn chỉ có Thúy Vi, hôm nay nàng diện bộ áo màu đỏ tươi.

- Chào anh, đêm rồi ngủ ngon chứ?

- Cám ơn cô.

Vân Lâu ngạc nhiên không hiểu sao tiếng đàn vang trong đêm qua lại chẳng đánh thức ai cả. Nhưng rồi Lâu lại nghĩ, có

lẽ họ đã coi tiếng đàn vang lên trong đêm là chuyện thường.

Bà Dương hỏi Lâu:

- Cháu ăn gì?

Vân Lâu cười nhẹ:

- Dạ nhà ăn cái chi là cháu ăn cái nấy được rồi ạ!

Trên bàn đã có mấy đĩa cải xào, thì ra nhà Ông Dương dùng điểm tâm bằng cơm. Chàng nói:

- Buổi sáng cháu thích ăn cơm.

Bà Dương hỏi:

- Ở nhà cháu ăn gì?

- Dạ bánh mì.

- Vậy để tôi bảo cô Lan mang bánh mì ra nhé.

Vân Lâu vội can ngăn:

- Dạ được rồi bác, cháu thích dùng cơm hơn, lâu lâu đổi món ăn cho đỡ chán.

Bà Dương cười:

- Thật tình nhé, đừng có khách sáo. Nếu ăn cơm không quen cứ bảo chó không thì đói đừng than.

- Cháu có làm khách bao giờ đâu?

Vân Lâu ngồi xuống, gật đầu chào Ông Dương. Ông Dương bảo:

- Dùng cơm đi, cơm xong tôi nhờ Thúy Vi đưa đi dạo. Không bận chuyện gì chứ Thúy Vi?

- Dạ không.

Thúy Vi liếc Vân Lâu với nụ cười, Lâu không nói gì cả, chàng không thích dạo phố nữa, nhưng thôi thì tùy sự sắp xếp của Ông Dương vậy. Nâng chén cơm lên Vân Lâu nhìn quanh, rồi chợt do dự. Bà Dương hiểu ý:

- Cháu cứ dùng cơm đi, đừng lo cho con Hàn Ni, nó ít khi xuống đây lắm, cô Lan sẽ mang lên lầu cho nó.

Vân Lâu cúi xuống dùng cơm, chàng tò mò muốn hỏi một vài điều liên hệ đến Hàn Ni, nhưng thấy vợ chồng Ông Dương vẫn

yên lặng nên thôi. Đến đây với tư cách kẻ tạm trú, chàng không có quyền tò mò quá đáng.

Bữa điểm tâm kết thúc thật nhanh. Ông Dương qua ngòai bên sa lông, đốt điều thuốc bảo Thúy Vi và Vân Lâu:

- Tiếc là tôi không thể nhường xe cho cháu, vì tôi có tí việc phải đến sở, nhưng tôi có thể cho hai người quá giang đến đường Hành Dương. Lâu, cháu có tiền đầy chứ?

- Vâng, nhưng tiền Mỹ Kim bác ạ.

- Vậy cháu đưa cho bác gái đổi ra tiền Đài Loan đi. Thành phố Đài Bắc hai năm nay thay đổi nhiều lắm, cháu cũng nên đi xem cho biết.

Bà Dương lên tiếng:

- Trưa nhớ về dùng cơm nhé!

Tất cả leo lên xe Ông Dương đưa thẳng đến trung tâm thành phố Đài Bắc. Ông Dương là giám đốc của một xưởng kỹ nghệ hóa học. Hai mươi năm trước ông là bạn học của cha Lâu tại Đức Quốc. Xưởng kỹ nghệ này Ông Dương có phần hùn lớn. Một người đàn ông đứng tuổi, thành công trên sự nghiệp, có vợ hiền, có một gia đình sung túc, thế này thì hạnh phúc quá rồi.

Ngòai bên cạnh Ông Dương, Lâu nghĩ đến cha. Dù sao chàng cũng phải công nhận là Ông Dương đã thành công hơn cha chàng nhiều, từ sự nghiệp đến hạnh phúc gia đình.

Tới đường Hành Dương họ xuống xe, mặc dù hôm nay không phải là ngày chủ nhật, nhưng người qua lại thật tấp nập, hai bên, hai dãy phố lầu cao ngất, những cửa hàng đồ sộ. Vân Lâu nói:

- Ở đây phồn thịnh hơn Hương Cảng nhiều. Còn gì đặc biệt nữa không?

Thúy Vi nhiệt thành:

- Anh muốn nói cái gì đặc biệt chứ?

- Có cái gì đặc biệt như biểu lộ văn hóa địa phương không?

Thúy Vi hiểu kỳ nhìn Vân Lâu, gã con trai Hương Cảng này thật lạ, tại sao lại tìm hiểu văn hóa trên đường phố? Kỳ cục! Nhưng bản tính tò mò khiến Thúy Vi thấy thích thích.

- Có viện bảo tàng, nếu anh thích thì mình đến xem!

- Vâng ở đâu?

Họ bước về phía bảo tàng viện. Vân Lô quan sát các di vật trưng bày trong viện với tất cả thích thú. Suốt nửa tiếng đồng hồ phải chịu đựng, Thúy Vi mới thoát ra khỏi bảo tàng viện. Hai người đi vòng qua đường Nam Trưng Khánh, những nhà sách khiến anh chàng tò mò Vân Lô mua một chồng sách cao ngất ngưỡi, rồi mới quay ngược lại đường Hàm Dương. Thúy Vi lộ vẻ mệt mỏi, nhất là khi phải phơi đầu dưới ánh nắng chói chang thế này. Không chịu được, Vi than:

- Đi vòng xa quá, mệt thật.

Vân Lô quay lại thấy mồ hôi lấm tấm trên trán của cô gái đi bên cạnh, mới sực nhớ đến sự vô ý của mình:

- Xin lỗi nhé, nãy giờ tôi quên mất. Mình tìm nơi nào ngồi xuống uống nước nhé?

Hai người đi đến nhà hàng Quốc Tế. Vân Lô gọi ly cà phê đá, Thúy Vi gọi ly cam vắt. Đi đường xa mặt Thúy Vi ửng hồng, mồ hôi chảy dài dài. Đột nhiên Vân Lô liên tưởng đến Hàn Ni, hai người con gái khác nhau một trời một vực. Thúy Vi thì tràn đầy nhựa sống, Hàn Ni yếu ớt thanh nhã.

- Anh nhìn gì nhìn dữ vậy?

Vân Lô vội quay mặt nhìn sang nơi khác:

- Không, không có gì cả.

Thúy Vi nghịch ngợm hỏi tiếp khiến gã con trai phải đỏ mặt:

- Ở Hương Cảng anh có bạn gái chưa?

- Có.

Vân Lô đáp nhanh. Chàng nghĩ đến Mỹ Tuyên. Lạ thật, tại sao từ lúc đến nhà Ông Dương đến giờ, chẳng lúc nào chàng nhớ đến người bạn gái hiền lành đó.

- Hai người có gì với nhau chưa?

- Chưa, chỉ là bạn thôi.

Khùng thật. Thúy Vi rửa thắm. Nếu là bạn ai hỏi làm chi. Đôi chân mày gã con trai thật sậm, đôi mắt to đen, cái gì cũng khá

nhưng phải cái tội hơi gàn. Mà gã con trai nào lại không gàn?
 Một thứ tình cả thân mật len vào tim Thúy Vi.

Tiếng Vân Lâu hỏi:

- Cô có hay đến nhà bác Dương chơi không?

- Thỉnh thoảng thôi, đến chơi với Hàn Ni cho nó đỡ buồn thôi đó mà.

Vân Lâu không che dấu được tính tò mò:

- Hàn Ni à? Cô ấy có vẻ làm sao ấy.

Thúy Vi chau mày:

- Nó như một chiếc bóng?

Vân Lâu không hiểu:

- Cái gì mà chiếc bóng?

- Vâng, đó là lời ví von của dưỡng tôi, dưỡng tôi bảo Hàn Ni là một chiếc bóng, và chiếc bóng đó có thể tan biến bất cứ lúc nào.

- Nghĩa là sao?

- Hàn Ni bị bệnh từ thừa nhỏ và bác sĩ bảo là nó có thể chết bất cứ lúc nào.

- Sao? Vân Lâu ngồi thẳng lưng dậy, ly cà phê trên bàn rung sứt rơi. Người con gái hiền lành dễ mến thế mà yếu mệnh à?

- Chuyện đó trong nhà ai cũng biết cả. Hàn Ni sống một ngày là mừng được một ngày. Chỉ có mình nó chưa biết, nó cứ tưởng nó hơi yếu một tí thôi.

- Cô ấy bị bệnh gì đấy?

- Tôi cũng không biết rõ lắm, hình như là bệnh tim hay tĩnh mạch phổi gặp trở ngại gì đó. Hàn Ni không thể đến trường, không thể xem hát, đi du lịch... Cái gì cũng không làm được cả, nếu là tôi, có lẽ tôi đã tự tử chết phứt cho rồi.

Thì ra là vậy! Vân Lâu nâng tách cà phê lên, nỡ chua xót làm đau nhói ruột gan. Một người con gái yếu đuối, giàu tình cảm, đầy nhiệt thành với đời sống, một cô bé cô đơn mà lại... Vân Lâu xúc động, chàng thấy không thể ngồi yên được nữa. Thúy Vi hớp một ngụm nước rồi tiếp:

- Thật ra muốn làm bạn Hàn Ni đâu phải là chuyện dễ, suốt ngày nó giam mình trong phòng nên cái gì cũng không biết. Nói chuyện với Hàn Ni là một việc khó khăn. Ngoài đàn ra Hàn Ni không còn biết làm gì cả. Nó cô độc một cách đáng thương, nên lúc nào cũng mong có bạn bè. Nhiều khi nghe tôi nói chuyện, nó thích lắm. Thấy cũng tội nghiệp thật.

- Tôi biết! Vân Lâu nói thầm. Đột nhiên chàng đứng bật dậy. Nghĩ đến lời yêu cầu của Hàn Ni. Anh ở đây lâu lâu nhé, tôi đàn cho anh nghe! Vân Lâu thấy lòng bứt rứt vô cùng. Tội nghiệp! Thế mà ta lại muốn Thúy Vi đưa ta đi dạo phố, để người con gái đáng thương kia phải lủi thủi một mình trong gian nhà rộng. Hớp cạn tách cà phê, Vân Lâu nói:

- Thôi chúng về đi!

Thúy Vi ngạc nhiên:

- Sao gấp thế?

- Chúng ta hứa về sớm dùng cơm mà. Vả lại tôi còn phải viết thơ gửi về nhà

Thúy Vi nhìn Vân Lâu một cách tinh quái:

- Gửi cho cô bạn à?

- Cũng có thể lắm.

Vân Lâu ồm ờ. Khuôn mặt hần lên một tí vui vẻ, chàng bắt đầu hiểu được bản tính tinh nghịch của Thúy Vi.

Chưa đến mười một giờ, Vân Lâu và Thúy Vi đã về tới nhà. Bước vào phòng khác Thúy Vi ngã người lên ghế thở phào mệt nhọc:

- Mệt chết đi được!

Phòng khách có gắn máy lạnh, để chịu không tưởng được. Nhưng Vân Lâu không cảm thấy thoải mái tí nào cả. Đưa mắt nhìn quanh không thấy Hàn Ni đâu. Từ lúc nghe Thúy Vi kể rõ cảnh Hàn Ni, lòng Vân Lâu bỗng ngập đầy bóng nàng.

Bây giờ Hàn Ni ở đâu? Phải chăng nàng đang trốn trong phòng nhỏ nhắn?

Bà Dương nghe tiếng bước xuống lầu, nói:

- Sao về sớm thế?

Thúy Vi trả lời thay Vân Lâu:

- Không có chuyện gì vui, vả lại nóng quá! Bà Dương nhìn gương mặt dầu dầu của Vân Lâu, lấy làm thắc mắc. Có chuyện gì thế? Vân Lâu bước lên cầu thang lầu, bà hỏi theo:

- Cháu vừa đi đâu về đây?

- Dạ đi loanh quanh một tí cho vui.

Vừa nói xong, chưa kịp bước thêm thì Vân Lâu đã chùn chân lại. Mắt chàng ngược lên cao. Bà Dương nhìn theo. Hàn Ni đang đứng đấy với nụ cười e thẹn. Chiếc áo trắng tinh, mắt long lanh theo nụ cười thật dễ thương. Bà Dương nhìn con với tất cả trìu mến. Hôm nay trông nàng thật đẹp.

Vân Lâu khẽ gọi:

- Hàn Ni!

Nét vui trên mặt người thiếu nữ yếu đuối bắt đầu rực rỡ:

- Anh chưa biến mất à?

- Không, tôi còn ở đây lâu lắm.

Hàn Ni gạt đầu, chậm rãi bước xuống thang, những bước chân nhẹ, tà áo phất phới bay tạo cho cô gái một dáng dấp siêu phàm. Bà Dương bàng hoàng, chỉ mới có một hôm thôi mà tình cảm có thể đột biến nhanh thế này sao? Nỗi lo lắng ngập đầy hồn. Không thể, không thể như vậy được! Bà gào thầm trong lòng.

- Hàn Ni, sao không ngủ nữa đi con. Có sợ lạnh không, mẹ tắt máy lạnh nhé?

Hàn Ni đã bước tới trước mặt Vân Lâu:

- Không, con không thấy lạnh.

Ngược mắt nhìn Vân Lâu, Hàn Ni hỏi:

- Anh nóng lắm sao mà mồ hôi đổ đầy thế?

- Tôi đi phố mới về.

Vân Lâu cố gắng tạo nụ cười trên môi mà không dám nhìn thẳng vào gương mặt người con gái. Như thế này mà yếu tướng sao? Nếu đúng như lời Thúy Vi thì tội thật. Thượng đế tạo ra cuộc

sống thì cũng phải có trách nhiệm bảo vệ đời sống đó chứ. Vân Lâu nghĩ ngợi mông lung, quên cả mình là kẻ không tin tưởng ở trời đất.

Hàn Ni nhìn ra ngoài song cửa, nắng ấm đang rực rỡ ngoài vườn hoa.

- Ở ngoài phố mới về à? Tôi cũng thích ra phố lắm, vui không anh?

- Làm sao bằng ở nhà, bên ngoài nóng quá.

Hàn Ni đưa tay lên sờ mặt:

- Thế sao hôm qua anh bảo tôi nên phơi nắng?

- Cô nhớ dai thật!

Vân Lâu nhìn thẳng vào mắt Hàn Ni Chàng chưa kịp lên tiếng thì bà Dương đã đỡ lời:

- Không cần phơi nắng mẹ thấy con cũng đẹp lắm rồi!

Nói xong bà vội kéo Hàn Ni đi. Đã có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa, thật nguy hiểm. Bà Dương bảo con:

- Hàn Ni, con đến ngồi cạnh bên Thúy Vi này. Sao? Con thấy lạnh không?

Hàn Ni bước theo mẹ nhưng mắt vẫn không rời Vân Lâu:

- Không lạnh đâu!

Thúy Vi nãy giờ làm kẻ bàng quan, bây giờ mới chen lời vào:

- Hàn Ni, làm sao bồ lại quen với Vân Lâu?

Nụ cười nở trên môi người thiếu nữ:

- Tối hôm qua, anh ấy nghe tao đàn.

Quay sang Vân Lâu, Hàn Ni hỏi:

- Anh có thật tình thích nghe tôi đàn không?

- Thích chứ.

- Không nói dối chứ?

- Không bao giờ.

Niềm vui tràn ngập ánh mắt Hàn Ni. Con người từ lúc sinh ra đời đã có bản năng thích được khen, thích hợp quần. ánh mắt tươi sáng trên đôi má hồng. Cô bé đẹp thật. Bà Dương ngồi cạnh

nhìn con âu lo, tại sao Hàn Ni lại thay đổi đột ngột thế này? Thúy Vi ngồi bên, yên lặng dò xét.

Hàn Ni quay sang Vân Lâu:

- Bây giờ anh thích nghe tôi đàn nữa không?

Hàn Ni đắm đuối nhìn Vân Lâu. Gian phòng như chìm đắm trong không khí rộn rã. Đối với nàng ở đây không còn ai hiện diện ngoài Vân Lâu.

- Nếu Hàn Ni không thấy mệt!

Hàn Ni sung sướng bước về phía dương cầm:

- Tôi không mệt, anh biết không, tôi còn biết hát nữa.

- Thế à?

Hàn Ni mở nắp đàn lên, dạo một bản tình ca thật xưa. Nàng vừa đàn vừa hát, giọng kim pha lẫn thổ, lời phát âm rõ và ngập niềm vui.

*“Hôm qua, tiếng chim khuya đã gọi em thức dậy,
Đêm đã khuya rồi, trăng vẫn treo cao,
Núi non mịt mù, cây cỏ lao xao,
Em ngồi bên khung cửa, nhìn đóm bay lấp lánh.
Chim ơi! Ta yêu vô cùng.
Vì chim đã kể chuyện chàng ta nghe.”*

Hàn Ni ca rất hay, Vân Lâu bị cuốn hút theo tiếng hát. Bước đến cạnh đàn, chàng nhìn nàng say đắm.

Mẫn Vân Lâu im lặng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn. Khi tiếng hát ngưng, bất giác mắt chàng nhòa lệ...

Chương 6

Buổi tối Lâu ngồi đơn độc trên ghế, quyển "Hải tặc" của Giack London nằm yên trước mặt. Mấy lần chàng định mở ra xem nhưng rồi lại thôi. Đầu óc Vân Lâu như vẩn vơ mãi với những chuyện đầu đầu, còn tâm trí nào mà xem sách? Tối nay Hàn Ni không đàn. Suốt một buổi chiều vừa đàn vừa hát đã làm nàng mệt mỏi. Hình ảnh Hàn Ni bên cây đàn cứ ám ảnh Vân Lâu mãi. Hôm nay sao nàng vui như vậy? Đàn quên cả mệt. Bà Dương sợ con mệt đã mấy lần bước tới can gián nhưng Hàn Ni chỉ cười thật tươi:

- Mẹ, con không thấy mệt, con vui lắm!

Thế là bà Dương không đành lòng ngăn niềm vui của Hàn Ni. Tay nàng nhẹ nhàng lướt trên phím đàn. Nàng không mệt thật sao? Nhìn khuôn mặt tràn ngập niềm vui của người con gái, Vân Lâu chợt nghi ngờ lời nói của Thúy Vi ban sáng. Có lẽ cơ thể của nàng suy nhược một chút thôi. Con gái thuộc loại con một nhà giàu, thường hay bị như vậy. Thiếu ánh nắng mặt trời và thiếu bạn bè là hai yếu tố chính sinh bệnh. Chỉ để Hàn Ni sống một cuộc sống bình thường, vận động đều và nghỉ ngơi chùng mực, ăn uống đầy đủ. Hàn Ni sẽ mạnh khỏe ngay. Ngoài nét xanh xao, Vân Lâu có nhìn thấy nét bệnh hoạn nào ở nàng đâu?

Ta sẽ giúp nàng, giúp nàng sống đời sống bình thường, giúp nàng tìm lại sức khỏe. Ta sẽ làm được chuyện đó. Vân Lâu thấy

tự tin, chàng tin tưởng ở thuyết "Nhân định thắng thiên". Chàng đứng lên đi rảo một vòng trong phòng và tìm cách thực hiện ý định.

Bên ngoài cửa có tiếng động nhẹ. Hình như có ai gõ cửa. Có lẽ Hàn Ni. Vân Lâu nghĩ ngay đến người con gái, chàng bước nhanh ra mở cửa.

- Ai đó.

- Tôi đây.

Tiếng trả lời của bà Dương, Vân Lâu ngạc nhiên:

- Thưa bác...

- Suyt.

Bà Dương đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng. Bước vào phòng, cài cửa lại, bà nói nhỏ:

- Bác có chuyện muốn nói với cháu, nhưng không muốn để Hàn Ni biết.

Vân Lâu ngơ ngàng bước theo sau, chàng kéo chiếc ghế mời bà Dương ngồi xuống.

- Thấy phòng cháu còn đèn nên bác nghĩ là cháu còn thức. Bác không phá giấc ngủ của cháu chứ?

Vân Lâu ngồi xuống cạnh bàn:

- Dạ thưa không, cháu chưa ngủ, cháu đang xem sách.

Bà Dương ngồi yên lặng một chút nói:

- Chuyện này có liên hệ đến Hàn Ni...

- Hàn Ni?

- Cháu có biết tí gì về đời sống của Hàn Ni không?

- Bác định nói đến sức khỏe của cô ấy à? Cháu có nghe Thúy Vi nói, nhưng cháu nghĩ rằng cô ấy phóng đại, chớ đâu đến nỗi nguy ngập như vậy.

Bà Dương đưa đôi mắt buồn nhìn Vân Lâu lắc đầu:

- Không, đúng như vậy, sức khỏe của Hàn Ni đang ở trong tình trạng nguy ngập, lúc nào tim nó cũng sẵn sàng ngừng đập.

Vân Lâu lo lắng:

- Thật thế à? Bệnh gì vậy bác?

- Từ lúc mới sinh ra, động mạch tim của nó đã bị nghẹt, danh từ y khoa gọi đó là chứng bệnh Bán mạch động mạch hẹp.

- Bán mạch động mạch hẹp? Vân Lô lập lại. Một cái tên bệnh khó đọc. Tim chàng đập nhanh. Hàn Ni. Một đời sống được tạo thành trong sai lầm, lúc nào cũng chực chờ rời khỏi cuộc đời? Vân Lô không tin. Không thể nào tin chuyện đó được.

- Bệnh bắt trị sao bác?

Bà Dương thở dài:

- Nếu chỉ là chứng bán mạch động mạch hẹp thôi thì có lẽ chúng tôi đã chữa khỏi bằng phương pháp giải phẫu tim, tuy nguy hiểm, nhưng vẫn còn hy vọng, đấng này...

Vân Lô nhìn thấy vẻ tuyệt vọng khôn cùng trên nét mặt người mẹ buồn lo cho con.

-... Đấng này, tình trạng nó thật phức tạp. Tâm thất bên mặt nó nhỏ, mà van bên trong động mạch lại hẹp, thật khó giải phẫu... Lúc Hàn Ni còn bé, y học chưa tiến bộ nên chúng tôi cũng không dám liều, bây giờ giải phẫu thì không còn kịp nữa.

Bà Dương ngưng lại, nước mắt đã ngập mi. Với Vân Lô những danh từ y học kia thật xa lạ. Chàng chỉ hiểu là cuộc đời của Hàn Ni sắp tàn theo những tên bệnh bắt trị đó.

- Bệnh của nó càng lúc càng nặng. Biến sang cả phần tim bên mặt nên dễ bị xúc động và có thể bất tỉnh một cách đột ngột, do đó không thể làm gì được, thuốc men chẳng giúp gì được, bây giờ chúng tôi chỉ còn hy vọng nơi phép lạ...

- Vậy thì tàn nhẫn quá! Một đời sống quá mong manh!

Bà Dương thở dài:

- Vì nó mà chúng tôi khổ sở biết chừng nào. Bác trai cháu đầu sao cũng là đàn ông mà đàn ông bao giờ cũng dễ quên, ông ấy chấp nhận định mệnh. Còn bác, bác yêu nó quá! Một đời sống được nâng niu từ thừa mới chào đời, nuôi đến trưởng thành, ai mà không muốn nó được vui sướng!

Bà Dương nghẹn ngào, Vân Lô nói như an ủi:

- Hy vọng phép lạ? Cần gì, bây giờ Hàn Ni vẫn khỏe vậy.

- Vâng, đó chính là nguyên nhân bác đến gặp cháu, cháu có thấy cuộc sống hiện tại của nó bình yên quá chứ? Bà Dương nhìn thẳng vào mắt Vân Lô rồi không đợi chàng trả lời, bà lên tiếng tiếp. Năm năm trước bác sĩ bảo nó sẽ chết bất ngờ, chúng tôi hết sức lo lắng. Nhưng đã năm năm rồi nó vẫn bình yên. Hai bác rất mừng và càng ngày càng tiến bộ, bệnh tim sẽ không còn là chứng bệnh bất trị, nó sẽ được thay quả tim khác và... Bây giờ khoa học tiến bộ, con người đã có thể lên không gian, thì chuyện gì lại không có thể xảy ra được.

- Vâng.

- Vì vậy, có một điều mà bác lo nhất là làm thế nào cho đời sống của Hàn Ni không bị xáo trộn.

Vân Lô chau mày nhìn bà Dương. Có chuyện gì thế? Sự sống còn của Hàn Ni có liên hệ tới chàng nữa sao?

- Hàn Ni không có quyền vui quá, vận động nhiều quá hay bị kích thích quá. Tất cả những cảm xúc mạnh đều có thể mang nó đi, cháu hiểu không? Cả nhà không ai dám làm gì khiến nó phải nghĩ ngợi, không dám đưa nó đi xi nê, vì cháu cũng biết là chuyện phim bao giờ cũng có những tình tiết đột biến nguy hiểm như tiểu thuyết. Bác cố hết sức giữ gìn cho đời sống của nó không bị đe dọa.

Vân Lô lắng tai nghe. bà Dương ngưng một lúc rồi lên tiếng:

- Vì vậy, hai bác rất cần sự giúp đỡ của cháu.

- Cháu có thể giúp bác bằng cách nào?

Bà Dương ngập ngừng có vẻ khó nói:

- Bác chỉ muốn làm sao đừng để Hàn Ni phải gặp nhiều xúc động tình cảm. - À!

Vân Lô có vẻ hiểu được phần nào ý nghĩa câu nói của bà Dương.

- Nói khác đi, là bác mong rằng cháu đừng gần gũi nó nhiều.

Vân Lô nhìn thẳng bà Dương. Đôi mắt bà chủ nhà đầy vẻ tiếc nuối và ngượng ngập, chàng nói:

- Bác có nghĩ là điều bác lo lắng quá xa vời không? Cháu và

Hàn Ni mới biết nhau có một hôm thôi.

Nụ cười ngượng ngập trên môi bà Dương:

- Trời chưa mưa phải chuẩn bị trước. Chẳng qua bác muốn đề phòng sự rủi ro thôi.

Vân Lâu suy nghĩ một lúc:

- Nhưng cái đề phòng của bác liệu có đúng không? Hàn Ni thiếu thốn tình bạn, Hàn Ni cô độc. Cháu nghĩ chuyện bạn bè đối với Hàn Ni có lợi nhiều hơn là có hại.

Bà Dương chậm rãi:

- Tình bạn thì được, nhưng không thể để tình yêu xảy đến. Lâu có thấy là từ tình bạn đến tình yêu khoảng cách ngắn lắm không?

Vân Lâu cảm thấy bút rút. Trời không một cơn gió thổi, nóng thật.

- Tại sao bác lại cho rằng tình yêu có hại cho Hàn Ni?

- Vì có tình yêu nào không phong ba bão táp, không có đau khổ. Vả lại, Hàn Ni không thể có chồng, có con được.

Vân Lâu đứng dậy, đi một vòng trong phòng, tựa người bên khung cửa sổ. Bầu trời mùa hạ đầy trăng sao. Những hạt sương trên cỏ óng ánh chàng nhớ đến tiếng hát của Hàn Ni.

“Em cùng chàng tựa bên song cửa,

Nhìn sương rơi, pấp lánh sao sa.

Thoảng đâu có tiếng chim khuya,

Tiếng chim như kể cho nghe nỗi chàng.”

Hình như có tiếng thở dài trong tim, quay người lại nhìn bà Dương, Vân Lâu nói:

- Bác cứ yên tâm, cháu sẽ không bao giờ để Hàn Ni phải khổ.

Bà Dương nhìn Vân Lâu, khuôn mặt trẻ tuổi đầy cương nghị khiến bà an lòng:

- Lâu, cháu nên hiểu cho bác, nêu Hàn Ni bình thường như bao nhiêu thiếu nữ khác, thì không bao giờ...

- Thưa bác, cháu hiểu. Vân Lâu đáp nhanh, chàng không muốn nghe bà Dương nói thêm. Cháu sẽ cố gắng không làm

phiền hai bác hay gây phiền nhiễu cho Hàn Ni.

Bà Dương thở phào đứng dậy:

- Bây giờ cũng khuya quá rồi, thôi bác về để cháu nghỉ. Ngủ ngon giấc nhé!

- Vâng, cảm ơn bác.

Đưa mắt nhìn theo dáng bà Dương, Vân Lâu cài cửa lại rồi tựa lưng vào cửa đứng yên. Hàn Ni vẫn còn khờ khạo lắm, chưa biết gì cả! Thật à? Chàng nhớ lại đêm qua, khi ngồi nói chuyện với Hàn Ni Chàng đã hiểu! Tội thật, một cuộc đời đau khổ. Bước đến giường, chàng nằm xuống mắt nhìn lên trần nhà. Cũng như đêm qua, cơn buồn ngủ mù tăm sao chưa đến? Những lời nói của bà Dương cứ lẩn quẩn trong đầu. Đột nhiên, bây giờ Vân Lâu mới khám phá ra, quả thật chàng đã có cảm tình dành cho Hàn Ni. Bóng dáng người con gái hiện rõ trong đầu, người con gái mới quen có một ngày. Sao cuộc đời có những khốn khổ như thế, tội nghiệp!

Bắt đầu ngày mai, ta phải cố lạnh nhạt với Hàn Ni, bác Dương tinh đời thật.

Vân Lâu tắt đèn, sửa soạn đi ngủ. Khuôn mặt Hàn Ni lại hiện ra, ngập đầu cả khoảng tối trước mặt, một khuôn mặt đẹp và dễ thương, dễ thương hơn cả lúc bà Dương chưa đến.

Chương 7

Liên tiếp ba hôm, Vân Lâu cứ sáng đi tối về, thả rong đến các danh lam thắng cảnh gần thị xã Đài Bắc. Bây giờ chưa đến ngày tựu trường, cũng nên rong chơi cho biết, Vân Lâu đã làm đúng theo ý của Ông Dương. Vả lại... Thúy Vi mời mà từ chối thì bất lịch sự. Nhưng nguyên nhân chính, Lâu hiểu không phải nằm ở hai lý do trên mà là vì... chàng muốn trốn tránh một người, Hàn Ni! Phải, những cuộc du ngoạn núi Dương Minh, hồ Bích Đàm, Kim Sơn, Dã Liễu, Bắc Đầu, núi Quan âm... đều là những cuộc chơi thích thú, ở Hương Cảng dễ gì tìm được bóng núi xanh rì? Ba hôm dạo cảnh là ba hôm đáng tiền. Nhất là bên cạnh lại có Thúy Vi, một người con gái yêu đời, vui vẻ, luôn luôn lôi cuốn người chung quanh. Họ như đôi cánh bướm không rời. Vân Lâu không để ý điều đó, nhưng Thúy Vi thì trái lại rất sung sướng.

Cuộc vui kéo dài, đến lúc mệt mỏi trở về nhà là đã đến giờ dùng cơm tối. Ba ngày liền không trông thấy mặt Hàn Ni. Buổi sáng thứ tư vừa cùng Thúy Vi ra cửa, Lâu đã nhìn thấy Hàn Ni yên lặng ngồi đợi. Khi cánh cửa khép kín lại, Vân Lâu cảm thấy như nổi cò đơn bị nhốt kín bên trong.

Chiều tối trở về, giấc ngủ chưa đến là đã nghe có tiếng đàn réo rất bên dưới. Bản Tình khúc thứ hai của Chung Gia Lợi. Tiếng đàn dồn dập như bão táp, như mưa sa khiến tâm hồn người xao xuyến. Vân Lâu nghe có nhiều đoản khúc dạo sai. Hôm nay Hàn

Ni sao thế? Vân Lôu ngồi lên nghe kỹ. Đó không phải là tiếng đàn mà chỉ là những cơn hồn oán trút xuống phím đàn. Có phải Hàn Ni chăng? Chắc chắn là nàng, vì trong nhà này không có người thứ hai nào khác mà lại thích đàn trong đêm khuya. Nhưng tại sao nàng không dạo những nhạc khúc dịu dàng?

Vân Lôu cố gắng trầm tĩnh, cố gắng đè nén cơn thèm khát, cố gắng cho mình đừng vùng chạy xuống với Hàn Ni. Lời nói hôm nào của bà Dương vẫn còn vang bên tai. Không thể được, vì ta không thể chứng minh cho mọi người thấy rằng ta trong sạch. Nhưng ta có trong sạch không? Hình ảnh của Hàn Ni đã khắc quá sâu trong tim não tạ Vân Lôu cố trốn khỏi cảm dỗ. Không thể được! không thể được!

Đau khổ, hai chữ đó là nguyên nhân làm tim Vân Lôu nhói đau, ngả người lại giường, úp đầu vào gối chàng tự nhủ:

- Ngủ đi, đừng nghe tiếng đàn đó nữa!

Như để trả lời Vân Lôu, tiếng đàn đột nhiên ngừng lại. Vân Lôu giật mình, tại sao bản nhạc chưa dứt mà tiếng đàn lại ngưng nửa chừng? Vân Lôu lắng nghe, yên lặng đợi chờ, nhưng sao lại yên lặng thế này? Không chịu đựng được, chàng trở dậy lắng tai nghe. Không có tiếng chân di chuyển, cũng không có bước chân nào lên lầu. Thế Hàn Ni làm gì bên dưới?

Sự im lìm như nổi chết, không khí hoang mang vây chặt Vân Lôu. Chịu không nổi nữa, chàng bước xuống giường, tìm đôi dép bước ra cửa.

Dưới lầu, ánh đèn vẫn còn sáng, như vậy bên dưới vẫn còn người. Vậy thì tiếng đàn Vân Lôu đã nghe không phải do ảo giác. Không ngăn được tò mò, chàng bước nhanh xuống lầu.

Hàn Ni! Nàng vẫn còn đó, vẫn chiếc áo ngủ màu trắng, nàng ngồi bất động trước đàn dương cầm, như đang ngủ mê. Nắp đàn đã đóng.

- Hàn Ni!

Vân Lôu gọi tọ Người thiếu nữ vẫn không nhúc nhích. Nàng đã ngắt xỉu rồi chăng? Bàn tay tử thần đã đón nàng đi rồi chăng?

Vân Lô hoảng hốt, nắm lấy vai Hàn Ni lay mạnh:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Đột nhiên người thiếu nữ ngẩng đầu lên ngơ ngác:

- Trời! Anh làm tôi hết hồn!

- Cô mới làm tôi hết hồn chứ! Vân Lô như trút được cả gánh nặng. Nhưng khi nhìn xuống gương mặt trắng xanh của Hàn Ni, nổi vui chợt tắt. Những giọt nước mắt còn in vết trên mi.

- Hàn Ni! Cô làm sao thế?

Hàn Ni không trả lời, chỉ đưa đôi mắt buồn nhìn lên, những hạt lệ lấp lánh dưới ánh đèn. Gương mặt cô đỏ đốm khiến tim Vân Lô đập mạnh.

- Sao vậy? Ai làm gì cho Ni buồn? Nói tôi nghe đi!

Tay Vân Lô vẫn giữ lấy đôi vai người con gái dễ thương, vỗ về:

- Nói đi Hàn Ni! tại sao Hàn Ni khóc? tại sao lại ngồi một mình ở đây khóc?

Đôi mắt Hàn Ni chớp nhanh, nàng cúi nhìn xuống. Một phút yên lặng, nàng ngẩng lên e ấp nói:

- Cô ấy đẹp, khỏe mạnh lại dễ thương quá, phải không anh?

Vân Lô không hiểu, hỏi lại:

- Ai?

- Thúy Vi đó!

À! Vân Lô chợt hiểu. Chỉ vì thế mà Hàn Ni khóc hay sao? Khuôn mặt nàng xanh xao, ánh mắt đờng những giọt lệ lóng lánh trông thật đáng thương.

- Hàn Ni! Dưới mắt tôi không có ai đẹp và dễ thương hơn Ni hết.

Hàn Ni lắc đầu:

- Tôi không cần biết. Bây giờ tôi chỉ mong mình có đủ sức khỏe như Thúy Vi thôi.

Vân Lô nhìn đăm đăm người con gái trước mặt, không khí như ngưng đọng lại, một lúc chàng lấy khăn ra, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên má Hàn Ni.

- Hàn Ni, Hàn Ni đừng thán phục Thúy Vi quá như thế. Tôi thấy Hàn Ni hơn Thúy Vi nhiều, Hàn Ni đàn giỏi này, hát hay này. Sao Hàn Ni không hãnh diện với tài mình, mà lại đi thèm thường với địa vị của người khác như vậy? Nào, bây giờ Hàn Ni đừng khóc nữa nhé, khóc nhiều sưng mắt cho xem. Bây giờ Hàn Ni đàn cho tôi nghe đi!

Hàn Ni ngược mắt nhìn lên, màu hồng hiện lên má nàng.

- Anh nói dối!

- Không, tôi không dối đâu, Hàn Ni không muốn đàn cho tôi nghe sao?

- Muốn lắm chứ!

Nấp đàn được mở ra, mắt Hàn Ni long lanh:

- Anh muốn nghe bản nào?

- Mộng Ảo Khúc đi, hai lần nhé!

Bản này của Schumann, bản nhạc truyền cảm nhất. Mười ngón tay thiện nghệ của Hàn Ni bắt đầu lướt nhẹ qua các phím ngà mà mắt nàng vẫn không rời khuôn mặt của Vân Lâu. Bản nhạc được dạo lại lần thứ hai, rồi lần thứ ba... Mãi đến lúc Vân Lâu đưa tay chặn lên những ngón tay mềm.

- Thôi đủ rồi, em có mệt lắm không?

Mắt Hàn Ni vẫn sáng:

- Em không mệt và không bao giờ biết mệt nếu anh vẫn thích nghe.

Vân Lâu không biết nói gì. Chưa có người con gái nào làm chàng xúc động mạnh như vậy.

- Bây giờ anh muốn em đi ngủ, khuya rồi, em đi ngủ đi nhé?

- Nếu anh muốn em sẽ làm ngay.

- Vâng, anh muốn thế.

Vân Lâu trùi mền nhìn nàng. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng vẫn còn nằm trong tay chàng.

- Bao giờ em khỏe, anh đưa em đi chơi nhé!

- Điều đó khỏi phải nói.

- Vậy thì em sẽ đi ngủ ngay.

Hàn Ni đứng dậy, vương vấn không muốn rút tay ra. Nàng quay lưng bước lên lầu, Vân Lâu bước theo. Đột nhiên Hàn Ni ngừng lại, quay sang Vân Lâu:

- Ngày mai anh đừng... ra phố nữa nhé?

Vân Lâu chưa kịp trả lời, Hàn Ni tiếp:

- Anh ở nhà đi, em sẽ đàn thật nhiều cho anh nghe, bản Mộng Áo Khúc nhé, anh chịu không?

Tim Lâu đập nhanh trước lời vò vĩnh nũng nịu của người thiếu nữ.

- Vâng, anh phải ở nhà thưởng thức tiếng đàn của em chứ!

Ánh mắt Hàn Ni lộ rõ nét vui sướng, nàng đền đáp cho Lâu bằng một nụ cười dễ thương. Lâu chợt hối tiếc những ngày lông bông ngoài phố. Hàn Ni cô đơn thật, bà Dương đã lắm. Hàn Ni vẫn đứng yên trên lưng chường cầu thang nhìn chàng:

- Anh tốt với em quá, thôi em đi ngủ nhé!

Nói xong, cô bé sung sướng chạy nhanh lên lầu. Đến đầu cầu thang nàng lại quay lại:

- Ngủ ngon anh nhé!

- Em cũng ngủ ngon.

Vân Lâu vẫy tay. Bóng Hàn Ni khuất rồi chàng mới tắt đèn trở về phòng. Nằm trên giường chàng trần trọc mãi vẫn không ngủ được.

Buổi sáng, khi xuống dùng điểm tâm, thật bất ngờ, Hàn Ni đã ngồi trên bàn ăn từ bao giờ. Trao đổi với nhau một cái nhìn thật nhanh với nụ cười trong lành, đột nhiên Vân Lâu cảm thấy rằng giữa chàng và Hàn Ni có một sự cảm thông đặc biệt, sự cảm thông bằng trực giác. Nụ cười của Hàn Ni chứa đầy sự mong mỏi, vui sướng, hòa nhã và được an ủi.

Vân Lâu nói:

- Hàn Ni, thật hiếm hoi được gặp Hàn Ni buổi sáng, Hàn Ni đẹp như hạt sương sớm mai vậy.

- Bắt đầu từ hôm nay, mỗi sáng tôi sẽ xuống đây dùng điểm tâm.

Bà Dương chen vào:

- Không cần dậy, mẹ muốn con phải ngủ nhiều một tí.

Thúy Vi nháy mắt với Vân Lâu:

- Hôm nay có chương trình gì chưa?

Vân Lâu ngạc nhiên:

- Chương trình gì?

Hàn Ni liếc thật nhanh về phích Vân Lâu, trong khi Thúy Vi vừa ăn vừa nói:

- Chúng ta đến Chỉ Nam Cung nhé, đến chiếc miếu to đó, tôi cam đoan anh sẽ thích thú lắm.

Vân Lâu liếc nhanh về phía Hàn Ni, cô bé đang cúi xuống nhìn chén cơm.

- Thôi, hôm nay không đi, hôm nay ở nhà đi, mấy hôm liền lờ mờ đi mãi cũng mệt, nghỉ ở nhà một hôm cho mát mẻ.

Thúy Vi thật thà:

- Nếu muốn mát mẻ, mình đi Kim sơn bơi đi. Dượng ơi, hôm nay xe có kẹt không?

Ông Dương cười:

- Nếu các cháu cần tôi cho mượn một ngày vậy, nhưng với điều kiện là Thúy Vi không được lái nhé, cô không có bằng có thể gây rắc rối.

Quay sang Vân Lâu Ông Dương nói:

- Bác tin cháu.

Thúy Vi thích chí hét:

- Vậy là nhất rồi, anh Lâu, anh có quần tắm không? Nếu không mình đến Thẩm Dương mua vậy?

Nụ cười đã biến mất trên môi Hàn Ni, Vân Lâu chợt thấy niềm vui cũng mất, nắng đã tắt.

- Thôi, hôm nay tôi không muốn đi đâu hết, ở nhà để sửa soạn bài vở, sắp khai trường rồi. Bác có cần đi đâu cứ đi, hôm nay cháu ở nhà.

Thúy Vi ngạc nhiên rồi đôi mày cô ta xụ xuống. Vân Lâu bứt rứt. Nhưng thật nhanh nụ cười lại hiện lên môi người thiếu nữ

vui tính. Chuyện kể như không còn gì phải bận tâm.

Ông Dương nhìn Vân Lâu không nói gì cả. Đối với việc đi hay không của bọn trẻ không đáng để ông phải lo nghĩ. Hàn Ni liếc nhanh qua Vân Lâu, nụ cười phớt nhẹ trên đôi má hồng. Vân Lâu giả vờ nhìn sang nơi khác, bà Dương đặt chén cơm xuống, hết nhìn Hàn Ni lại nhìn sang Vân Lâu.

Bữa cơm sáng rồi cũng xong, Hàn Ni đặt chén cơm xuống, bước ra phòng khách, lập tức có tiếng đàn vọng vào. Vẫn bài *Mộng Ảo Khúc*. Tiếng đàn thoảng tan trong không khí.

Vân Lâu đứng lên bước ra phòng khách, ngồi nơi sa lông, Hàn Ni quay lại nhìn chàng với nụ cười nhẹ, những ngón tay thon lướt nhanh trên phím đàn.

Bà Dương bước tới, ngồi đối diện với Vân Lâu, chăm chú nhìn gã con trai trước mặt. Lâu! Cháu làm rồi, cháu làm sao hiểu được tình yêu nào mà không gặp sóng gió? Bà muốn gào lên, nhưng không nói thành tiếng. Lâu, cháu điên rồi!

Vân Lâu ngược mắt nhìn lên, chạm ngay tia mắt bén của bà Dương, chàng ngượng nghịu cúi nhìn xuống ngay. Đôi mắt như trách móc, hờn giận. Người con gái đang dạo đàn, chiếc vai gầy yếu đuối, cô độc... Những ngón tay lướt nhanh trên phím đàn. Không, không thể được, ta không có quyền... Nhưng làm cho người con gái kia khổ đau càng tàn nhẫn hơn... Nhưng cũng không, không được... Hàn Ni phải hưởng thụ cuộc đời vui vẻ, sung sướng, nàng không thể đau khổ, u buồn...

Bản nhạc vừa dứt, Hàn Ni quay nhanh lại với ánh mắt thật nồng ấm nhìn Vân Lâu, xong lại đàn tiếp tục.

Những âm thanh ngọt và trầm ấm. Vân Lâu lắng tai nghe với tất cả tâm hồn. Bà Dương ngồi đây, bà đã nhìn thấy tất cả. Chuyện phải đến đã đến. Nỗi lo sợ tràn ngập tim óc bà. Quay nhìn ta ngoài trời, bà chợt nghĩ đến định mệnh.

Chương 8

Vân Lâu bắt đầu đi học, những ngày đầu tiên bận rộn rồi cũng trôi qua. Sắp xếp xong xuôi mọi việc thì sự nhàn rỗi cũng trở lại. Bài vở năm thứ nhất không có gì nặng nhọc cho lắm, tất cả chỉ là những bài học căn bản cho những năm sắp tới. Điều đó khiến Lâu thích thú. Ngoài những giờ học, chàng có thể nằm nhà mà đọc sách. Vân Lâu không thuộc loại người thích hoạt động. Đó chính là nỗi lo lớn nhất của bà Dương.

Thúy Vi không thường đến nữa, vì Hàn Ni đã có bạn mới. Gần bên nhau không có gì để nói, không có gì để vui đùa, nên cô gái vui tính kia chán. Nhưng sự kiện này lại làm cho Hàn Ni nhẹ lo hơn.

Lúc gần đây bà Dương như có điều gì buồn phiền, bà thường thức giấc giữa khuya, lòng xôn xang với bao lo âu. Một điều không may sắp đến? Nỗi bâng khuâng và sự mất ngủ càng ngày càng làm cho bà Dương tiều tụy. Ông Dương đâu phải không nhìn thấy, một hôm nhìn vợ, ông nói:

- Em đừng có vì chuyện Hàn Ni mà lo lắng quá độ như vậy, dù sao chúng ta cũng đã hết sức mình với nó rồi.

Bà Dương tuyệt vọng:

- Nhưng em muốn con được tiếp tục sống.

Ông Dương bảo bà vợ:

- Ai lại không muốn nó tiếp tục sống? Nhưng dù sao đối với

anh, em quan trọng hơn con, anh không muốn thấy em vì quá lo cho con mà ngã bệnh.

Bà Dương buồn bã:

- Anh không thương con, em biết anh không thương con tí nào cả.

Ông Dương chau mày:

- Em nói như vậy là chẳng đúng tí nào. Em cũng thấy anh đã chu toàn nhiệm vụ với con, mời đủ bác sĩ đến trị bệnh cho nó.

- Nhưng đó đâu phải là yêu nó? Nếu biết thế này, lúc trước...

Ông Dương cắt ngang:

- Thôi đừng nói nữa em ạ. Chuyện qua rồi nhắc lại làm chi, chẳng qua số trời đã định, ta đành nghe theo vậy.

- Em thấy không nên để thằng Lâu ở đây, em biết sắp có chuyện không may sẽ xảy đến. Chắc chắn sẽ có...

- Nhưng vấn đề cho Vân Lâu ở trọ là ý kiến của em kia mà?

- Vâng, đó là ý kiến của em, nhưng em đâu có nhờ chuyện lại xảy ra thế này? Bây giờ phải làm thế nào tách chúng ra mới được.

- Theo anh thì cứ để tự nhiên như thế, nếu trời đã an bài như vậy thì dù có tách thế nào cũng không thoát khỏi số. Vả lại, làm sao em biết tình yêu có hại cho Hàn Ni. Có nhiều chứng bệnh bắt trị lại khuất phục dưới sức mạnh của ái tình, em không thấy sao?

- Nhưng... nhưng mà... Hàn Ni làm sao lấy chồng được? Nguy hiểm lắm anh ạ?

- Thôi cứ phó mặc cho trời vậy.

- Không được, em không phó mặc được, em phải...

Ông Dương đặt tay lên vai vợ:

- Thôi được rồi, em đừng nói thêm nữa, em cũng hiểu là anh thương con lắm mà, chúng ta chỉ có một đứa con, làm sao anh lại không mong nó khỏe mạnh, vui chơi chứ? Bao nhiêu giông tố trong đời, anh đã cùng em chống trả được, thì những cơn giông bão sắp đến, anh nghĩ ta vẫn chống được. Em đừng nghi oan cho

anh!

Bà Dương nghẹn ngào:

- Nhưng em lo quá anh ạ.

- Vậy thì tại sao ta không gặp thẳng thẳng Lâu nói chuyện? Hay là bảo nó dọn vào đại học xá ở đi, em thấy sao?

- Em không biết sao nữa, tùy anh. Làm thế nào ngăn chúng gần nhau là được.

- Vậy thì em đừng nghĩ ngợi chi cho mệt chuyện đó để anh lo.

Bà Dương lau nước mắt, ông Dương đứng nhìn vợ. Mười mấy năm trời, sự hiện diện của Hàn Ni làm không khí gia đình nặng nề. Đó là một trùng phạt. Vâng! Đây chính là một sự trùng phạt. Vợ ông với trái tim bao la của người mẹ lúc nào cũng khổ sở đợi chờ cái án tử hình xuất hiện. Đúng là một sự trùng phạt. Những lời nguyên rủa của bà lão vẫn còn vang bên tai:

- Rồi trời sẽ phạt chúng bay? Rồi trời sẽ trừng phạt chúng bay!

Trùng phạt bằng cách này thì tàn nhẫn quá? Ông Dương rùng mình, Vân Lâu, Hàn Ni, bà Nhã. Tất cả những bóng dáng đó vây chặt quanh ông. Vâng, để Vân Lâu ở trong nhà là một điều ngu xuẩn. Hàn Ni chưa hề gần một đứa con trai nào. Như cánh hoa vừa hé nhụy, nếu chẳng may rơi vào lưới tình thì... thật là bi đát! Kết quả sẽ đưa đến đâu? Vợ Ông nghĩ đúng. Ông Dương rùng mình!

Càng nghĩ ông càng thấy mịt mù, cần phải chặn đứng, không thể để chuyện đó xảy ra. Nhưng ở đời này, đâu phải bất cứ chuyện gì xảy ra đều có thể chặn đứng được đâu? Chưa kịp ngăn chặn thì thần ái tình đã giương thẳng cánh yêu đương rồi.

Hôm ấy, Vân Lâu bận rộn nhiều với bài vở. Tối lại còn phải dự lễ tiếp tân của trường. Vì vậy chàng đi từ sáng sớm cho đến tối mò, khi buổi tiệc tàn chàng mới trở về nhà. Cũng may là Ông Dương đã cho chàng chìa khóa riêng để phòng hờ khi chàng về trễ. Trở về nhà, đêm đã khuya, bầu trời ngập đầy ánh sao lấp lánh. Trăng tròn lơ lửng trên cao, tỏa những tia sáng dịu xuống

trần. Trước cái yên lặng thanh cao của vũ trụ, Vân Lô quyết định không gọi xe, chàng chậm rãi thả bộ về nhà...

Đi gần một tiếng mới đến nhà. Gió đêm mát Vân Lô thấy lòng bỗng bình như đám mây trôi. Vừa đi chàng vừa huýt sáo. Qua khỏi sân, Vân Lô thấy đèn trong phòng khách vẫn còn cháy sáng. Ai còn chưa ngủ? Hàn Ni chăng? Người con gái với thói quen thức đêm. Chắc không phải, vì nếu là Hàn Ni thì làm sao chẳng nghe tiếng đàn? Hay là bà Dương?

Bước nhẹ đến cửa, liếc nhanh qua chiếc đàn dương cầm, chiếc ghế trống, không có Hàn Ni. Quay nhìn sang ghế, một vật trắng xóa trên sa lông khiến Vân Lô giật mình. Hàn Ni đang nằm co người trên ghế mái tóc đen trải dài trên nền ghế màu xanh, nàng đang ngủ gục. Vân Lô bước tới, Hàn Ni nằm ngủ với gương mặt phiến muộn, trông như chú mèo bạch. Đứng nhìn một chập, chàng có những so sánh lạ lùng, giữa đám thiếu nữ đơn mồn trong buổi khiêu vũ tiếp tân, chàng thấy Hàn Ni như một cơn mộng, như một thiếu nữ từ bên ngoài thế giới loài người đến.

Gió từ ngoài song thổi vào phất nhẹ những sợi tóc rối và tà áo Hàn Ni. Thế nằm của nàng chẳng thoải mái tí nào. Tội nghiệp! Đột nhiên Hàn Ni khê cử động, và nàng giương đôi mắt thật to ra nhìn Vân Lô. Một khoảng khắc yên lặng, rồi nàng nháy xuống ghế và reo lên:

- A! Anh về rồi! Tôi biết thế nào anh cũng về mà.

Vân Lô cúi xuống:

- Tại sao Hàn Ni lại nằm ngủ ở đây? Không sợ gió độc làm Hàn Ni bệnh à?

- Em đợi anh! Hàn Ni mở to mắt ra nhìn Vân Lô. Em tưởng anh đã về Hương Cảng rồi chứ!

- Về Hương Cảng à?

Vân Lô ngạc nhiên. Tại sao Hàn Ni nói thế? Khùng thật!

- Mẹ bảo em có lẽ anh sẽ phải trở về Hương Cảng. Hàn Ni nói với một giọng xúc động đặc biệt.

- Em biết anh sắp đi, anh đi một cách lặng lẽ, không thèm báo cho em biết.

Vân Lâu kinh ngạc, hỏi lại:

- Bác gái nói với em thế à?

Hỏi xong, đột nhiên Vân Lâu hiểu ra. Chàng đâu có ngu gì mà không hiểu chuyện đó. Họ sắp đề nghị chàng dọn đến một nơi khác. Tại sao vậy? Vì Hàn Ni chẳng? Để đề phòng một chuyện mà họ nghĩ là không may sẽ rơi xuống gia đình này. Lời nói của bà Dương đêm nào vẫn còn in rõ trong trí chàng. Để bảo vệ con, bắt buộc họ phải mời chàng đi và phải nói dối với Hàn Ni là chàng đã về Hương Cảng rồi. Đúng vậy hay còn một lý do nào khác nữa?

Nhìn đôi mày chau lại trên khuôn mặt Vân Lâu, Hàn Ni lo lắng, nàng nắm lấy tay chàng:

- Có phải anh sắp đi thật hay không?

Tim chàng nhói đau. Nếu chủ nhân không muốn chàng ở đây thì không lý do gì chàng phải nhất thiết là phải ở đây.

- Hàn Ni! Thôi Hàn Ni lên lầu nghỉ đi nhé!

- Em không ngủ được!

Đôi tay ướt đầm vì mồ hôi của người con gái nắm lấy cánh tay buông thông của Vân Lâu, những giọt lệ long lanh trên mắt nàng chực chờ rơi xuống. Vân Lâu hoảng hốt:

- Hàn Ni, đừng khóc, đừng khóc nữa Hàn Ni!

Hàn Ni úp mặt trong tay:

- Anh... anh cũng không thích ở gần bên tôi... tôi khổ quá, tôi không được ai thương yêu hết.

Nước mắt của Hàn Ni khiến lòng Vân Lâu rối bời:

- Hàn Ni! Anh đâu có bảo em là anh sắp đi bao giờ đâu? Anh có đi đâu mà em khóc?

Hàn Ni quay mặt lại, đôi mắt đầy lệ mở to:

- Anh không đi. Anh không đi đâu cả phải không? Đừng đi anh nhé! Ở đây em sẽ đàn cho anh nghe, sẽ hát, sẽ đợi anh đi học về nhé!

- Hàn Ni! Vân Lô gọi mà lòng tất nghẹn, chàng không biết phải trả lời thế nào trước tấm chân tình của nàng.

- Anh đừng đi nhé! Anh có nhớ hôm đầu tiên gặp nhau, anh đã ngồi nơi bậc thang kia nghe em đàn? Anh biết lúc đó em đã nghĩ thế nào không? Em đã mơ ước là có người biết thưởng thức tiếng đàn, biết yêu thích những điều em thích, chịu ngồi nói chuyện với em thì em thích biết bao. Em vừa đàn vừa nghĩ như thế, cho đến lúc đứng dậy, chợt nhìn thấy anh ngồi nơi bậc thang, em đã ngạc nhiên lắm. Ngạc nhiên không phải vì sợ, nhưng ngạc nhiên vì tưởng thần thánh đã cảm động vì lời ước nguyện của em mà mang anh đến cho em. Và em phải đàn cho anh nghe... Em đã sung sướng, sung sướng đến độ không còn ngủ được.

Đôi mắt ứa lệ của Hàn Ni nhìn Vân Lô tha thiết:

- Anh là của em, Thúy Vi không có quyền mang anh đi đâu cả. Mấy ngày gần đây em thấy em không thể sống thiếu anh. Em đã cố gắng nghỉ ngơi, dùng cơm, đàn hát... tất cả đều vì anh cả. Vi vậy, xin anh đừng đi. Tại sao anh lại muốn bỏ đi chứ? Phải chăng vì em hay vì cha mẹ em làm phiền lòng anh?

Nước mắt đã làm nghẹn lời Hàn Ni, úp mặt vào tay, cô bé khóc không thành tiếng.

Tất cả đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của Vân Lô, chàng chết đứng nhìn người thiếu nữ trước mặt. Hàn Ni quá mộc mạc, nàng đã thành thật bộc lộ hết tất cả nỗi lòng của mình. Vân Lô như một thỏi sắt bị nung chảy, lý trí cũng tan rã theo. Hàn Ni ngây thơ quá, dễ thương quá, làm sao chàng có thể làm ngơ được trước những giọt nước mắt này! Cúi xuống nắm tay người con gái nâng khuôn mặt xanh xao của nàng lên Vân Lô gọi:

- Hàn Ni! Hàn Ni! Nhìn anh này!

Hàn Ni vẫn khóc:

- Không! Không! Không nhìn đâu, anh xấu lắm, anh là con người chóng quên, tôi không muốn nhìn anh nữa.

- Hàn Ni! Vân Lô tiếp tục vỗ về, bao nhiêu lời dạn dò của

bà Dương đã bay mất. Hàn Ni! Anh sẽ không đi đâu hết, anh sẽ không bao giờ xa em!

Hàn Ni sung sướng vụt bá cổ Vân Lâu. Chàng bối rối một chút, rồi niềm vui đã hâm nóng tim chàng, chàng ôm thân thể bé nhỏ, yếu đuối của người con gái trong tay, nàng nhẹ như một cánh lông chim mềm mại. Nhìn đắm đuối vào đôi mắt long lanh lệ, đột nhiên Vân Lâu nói:

- Em đừng nhìn anh đắm đắm như vậy. Anh muốn hôn em!

Hàn Ni ngoan ngoãn nhắm mắt lại, môi chàng đã đặt lên môi nàng. Khi nụ hôn chấm dứt, Hàn Ni vẫn tưởng mình còn nằm trong mơ Vân Lâu thềm thì:

- Anh yêu em!

- Anh?

Hàn Ni mở to mắt, như không tin những lời mình vừa nghe thấy. Vân Lâu lập lại:

- Anh yêu em, Hàn Ni ạ. Em không tin sao, Hàn Ni. Anh yêu em thật mà.

Hàn Ni nhắm mắt lại, những giọt nước mắt bắt đầu len qua mi. Không cần phải nói gì cả, không nên nói gì cả. Vân Lâu dịu Hàn Ni ngồi xuống ghế và quỳ trước mặt nàng:

- Hàn Ni, sao em không nói gì cả vậy? Em buồn anh à? Anh đã làm em buồn ư?

Hàn Ni đặt ngón tay trở lên môi:

- Suyt đừng nói to, em đang say đây. Đôi má người con gái đỏ hồng. Anh nói nữa đi!

- Nói gì?

- Nói như ban nãy anh vừa nói.

- Anh yêu em!

Hàn Ni mở mắt ra. Đúng là sự thật, sự sung sướng khiến nàng hét to. Vân Lâu hoảng hốt chàng biết chắc mọi người trên lầu sẽ nghe tiếng hét này:

- Anh Lâu, anh không nói dối chứ? Anh nói thật phải không?

Vân Lâu cảm động:

- Anh nói dối em làm gì? Hàn Ni, em nhìn thẳng vào mắt xem anh có nói dối không? Anh yêu em, yêu thật đấy, yêu từ hôm đầu tiên gặp em, Hàn Ni, em tin anh chứ?

Bàn tay Hàn Ni đặt lên ngực Vân Lâu:

- Em tin anh! Em sung sướng muốn ngất đi được! Anh Lâu.

Thân thể Hàn Ni chợt nhũn ra, người nàng nghiêng ra sau như sắp ngã,

Vân Lâu hoảng hốt, gọi:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Nhưng mắt Hàn Ni đã khép lại, đôi môi tái ngắt, thân xác mềm nhũn, Vân Lâu xanh mặt, ôm lấy Hàn Ni gọi to:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Có những tiếng chân dồn dập, bà Dương như một cơn lốc chạy như bay xuống. Nhìn thấy cảnh trước mặt, bà hiểu rõ tất cả. Bà bỏ chạy đến bên máy điện thoại, vừa quay số cho bác sĩ Lý vừa ngăn Vân Lâu:

- Cháu đi chỗ khác đi, để nó nằm yên ở đấy!

Vân Lâu bối rối nhìn Hàn Ni, nghe bà Dương bảo, chàng hiểu bệnh của người yêu nặng lắm. Đặt Hàn Ni nằm xuôi người trên ghế mà tất cả các giòng máu trong thân chàng như ngừng chảy. Sao lạ vậy? Tại sao vậy? Có phải lỗi nơi ta chăng? Nhưng ta yêu Hàn Ni, ta bày tỏ lòng mình cho nàng thấy mà nàng sao lại thế này?

Điện thoại đã liên lạc được. Bác sĩ Lý là vị bác sĩ thường xuyên khám bệnh cho Hàn Ni. Mặc điện thoại xong, bà Dương bước tới trước mặt Vân Lâu, trừng mắt:

- Tại sao cậu lại làm cho con tôi phải đến nỗi thế này? Tại sao?

Tôi... Vân Lâu bối rối, trong tình trạng này chàng không biết phải nói sao với bà Dương, sự trách móc của bà chủ nhà càng làm chàng khó giải thích. Tôi không ngờ... Tôi không ngờ thế này.

Những giọt nước mắt vì giận tràn ra mắt bà Dương:

- Tôi đã cảnh cáo, đã khuyên cậu đừng đến gần con tôi. Cậu làm thế này là cậu giết nó, cậu biết không?

Ông Dương nghe tiếng ồn ào dưới nhà chạy xuống. Trước hết, ông nắm tay con gái lên bắt mạch, xong đặt tay Hàn Ni xuống, rồi quay sang bà Dương:

- Bình tĩnh đi em, mạch còn tốt lắm, chắc không sao đâu. Lâu, cháu đứng dậy đi!

Bấy giờ Vân Lâu mới biết là mình vẫn còn quỳ bên Hàn Ni. Chàng đứng dậy bối rối nhìn người yêu, bà Dương bước tới ngồi xuống cạnh con gái xoa tay xoa chân cho Hàn Ni, những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi:

- Tôi biết chắc là sẽ có chuyện mà, tôi biết thế! Sao cậu ngu thế, cậu hồ đồ không biết gì cả mà không nghe lời tôi? Cậu đã nói gì? Cậu đã làm khổ con tôi, cậu biết không?

Vân Lâu cắn lấy môi, trước cục diện thế này, chàng không có một lý do gì để biện hộ cho việc làm của mình. Vả lại Vân Lâu biết, nếu biện hộ thì người ta chỉ nghĩ là chàng đang trút tất cả tội lỗi lên Hàn Ni thôi. Hàn Ni, em tỉnh lại đi, anh yêu em! Anh yêu em, anh đâu ngờ lại làm cho em khổ thế này? Hàn Ni! Hàn Ni, tỉnh lại đi em!

Bác sĩ đến, bác sĩ Lý là một bác sĩ chuyên về bệnh tim. Mười mấy năm qua, ông là người chữa chạy, định bệnh cho Hàn Ni. Sự qua lại thường xuyên đã tạo nên tình bằng hữu giữa hai gia đình. Nhìn Hàn Ni từ một cô bé con đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng ông lại càng thương mến nàng hơn. Nhất là ông là người hiểu rõ nhất sự sống còn của Hàn Ni. Đời sống dễ tắt như ngọn đèn trước gió.

Vừa vào đến nhà, ông lập tức xem mạch ngay. May quá, mạch còn nhảy đều. Tốt lắm! ông chích ngay cho Hàn Ni hai mũi thuốc. Bà Dương đứng cạnh lo lắng hỏi dồn:

- Nó có sao không bác sĩ?

- Không sao cả, sẽ khỏe ngay mà. Nhưng tốt nhất là anh chị cố ngăn ngừa đừng để cô ấy xúc động mạnh quá, mỗi lần ngắt xỉu là một lần nguy hiểm.

Bà Dương rã rời, hai tay ôm mặt:

- Tôi không biết phải làm thế nào nữa, tôi đã cố gắng hết sức không để cho chuyện gì xảy ra, nhưng không được. Bác sĩ, bác sĩ có tìm cách nào chữa trị cho Hàn Ni đi bác sĩ.

Bác sĩ Lý chỉ còn biết trấn an xuôi!

- Chị Dương, chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu, bây giờ y học tiên bộ mà, chị cho cháu ăn uống đầy đủ, ngủ cho thẳng giấc đừng có làm gì cho cháu nó xúc động là được. Hơn nữa chị cũng cần lưu ý sức khỏe của chị, chị đừng lo lắng quá độ mà sinh bệnh, để tôi kê toa thuốc bổ cho chị uống nhé?

- Anh chắc là Hàn Ni chẳng sao cả phải không?

Ông Lý ngắm khuôn mặt Hàn Ni một lúc nói:

- Cháu sẽ khỏe ngay, bây giờ anh kiểm cái gì đắp cho cháu, ráng mà giữ đừng để tay chân cháu bị lạnh. Cho nó nằm yên thế đi, khi thức dậy chắc chắn nó sẽ mệt.

Bác sĩ Lý thu dọn đồ đạc, đột nhiên như nhớ ra, ông hỏi:

- Làm sao nó lại đến đồi thế này?

Hai vợ chồng Ông Dương cùng lúc quay sang Vân Lâu. Đột nhiên Vân Lâu có cảm giác như mình chính là thủ phạm, là đao phủ trong vụ án chết người này. Cắn lấy môi, nhìn xuống, lòng chàng nhói đau.

Chàng cố dằn hết xúc động nói:

- Thưa bác, nếu bác thấy sự hiện diện của cháu ở đây bất tiện, thì cháu xin phép dọn đi ngay!

Bác sĩ Lý chột hiểu. Ông bà Dương có thể giúp Hàn Ni ngăn ngừa được bệnh, có thể chọn lựa thức ăn thức uống cho con, nhưng không thể ngăn được tình yêu. Ông thở dài. Thượng đế quả trở trêu. Xách bịch đồ nghề lên, ông cáo từ ra về.

Vợ chồng Ông Dương đưa bác sĩ Lý ra tận cổng. Vân Lâu cởi áo khoác ra đắp lên ngực người yêu. Rồi chàng ngồi bên cạnh, nhìn xuống khuôn mặt tái xanh:

- Hàn Ni, anh phải làm sao bây giờ?

Hai vợ chồng Ông Dương trở vào nhà. Ngay lúc đó Hàn Ni tựa mình, nằng mở mắt ra nhìn quanh, bà Dương bước đến nắm

lấy con, hỏi:

- Hàn Ni, con khỏe rồi đấy à? Con làm mẹ sợ ngắt đi được.

Hàn Ni chớp mắt nhìn mẹ, đôi mắt mệt mỗi chột sáng, nàng ngồi nhanh dậy, bà Dương giữ lấy vai con, lo lắng:

- Nằm xuống, nằm xuống đi, con không nên cử động.

- Anh ấy đâu rồi mẹ?

- Ai?

Hàn Ni không trả lời, vì nàng đã nhìn thấy Vân Lâu, hai tia mắt vừa chạm nhau là không rời nhau nữa. Hàn Ni nhìn Vân Lâu với cái nhìn đăm đúi. Vân Lâu không biết nói sao. Hai vợ chồng Ông Dương nhìn thấy tất cả với nỗi bàng hoàng.

Một lúc thật lâu, Hàn Ni lên tiếng, mắt vẫn không rời Vân Lâu:

- Xin lỗi anh, em ngắt xỉu, chẳng qua vì... em quá sung sướng.

Vân Lâu vẫn yên lặng, Hàn Ni lo lắng:

- Anh giận em hả? Anh đừng giận, từ rày em sẽ không bao giờ ngắt như thế nữa đâu.

Giọng nói dễ thương của người con gái làm Vân Lâu xúc động:

- Không, không bao giờ ai lại giận em được.

- Thế tại sao anh lại nhăn mặt? Anh buồn à? Sao thế?

- Không có gì cả.

Vân Lâu quay mặt nhìn ra khung cửa, chàng sợ không đè nén được lòng sẽ khiến vợ chồng Ông Dương khó chịu và chàng cũng không muốn lạnh lùng thái quá để làm buồn lòng Hàn Ni.

- Mẹ! Hàn Ni gọi. Mẹ đã làm anh Lâu buồn à? Con ngắt xỉu đâu phải lỗi của anh ấy. Rồi quay sang Vân Lâu, Hàn Ni lo lắng. Anh, anh không bỏ em đi chứ, anh Lâu?

Vân Lâu liếc nhanh về phía bà Dương, những lời trách móc ban nãy của bà làm chàng thấy khó chịu. Vả lại Vân Lâu cũng đã bày tỏ ý định bỏ đi rồi, bây giờ... nhìn Hàn Ni, chàng lại hối tiếc.

- Mẹ, anh ấy sao thế hở mẹ?

Thái độ vùi vỉnh trẻ con của Hàn Ni làm bà Dương không biết xử trí ra sao, thì Ông Dương đã lên tiếng:

- Thôi con ngủ đi, Lâu sẽ ở lại đây mà, con cứ tin lời cha đi!
Nước mắt chảy xuống má, Hàn Ni bệu bạo:

- Nhưng anh ấy đang giận con, anh ấy không thềm nói gì đến con cả!

Vân Lâu không thể đứng yên được nữa, chàng bước tới trước mặt Hàn Ni cúi xuống, hai tay nàng ôm lấy gương mặt trẻ con với đôi mắt say đắm:

- Hàn Ni, đừng khóc nữa, anh sẽ ở lại đây, mãi mãi ở gần bên em, chăm sóc cho em, yêu em. Em đừng buồn, có điều anh sợ là mình chỉ mang đến cho em nỗi bất hạnh mà thôi.

Bà Dương mở to mắt ra nhìn Vân Lâu, sự sợ hãi tràn ngập vào tim, bà không ngờ và tưởng chừng như mình vừa bị lên án tử hình.

Chương 9

Trời đã sáng. Hàn Ni được đưa lên phòng, sự mệt mỏi làm nàng ngủ say, Vân Lâu trở về phòng mình ngồi tựa bên cửa, nhìn ánh bình minh nhuộm sáng chân trời. Ánh nắng len lỏi qua khung cửa. Đầu óc chàng bây giờ đầy những vòng sáng long lanh, đầy hình bóng của Hàn Ni. Chàng không còn buồn ngủ nữa, tình yêu ngút ngàn. Nhưng tình yêu có thể làm cho người chàng yêu phải yên giấc ngàn đời. Mỗi lần nghĩ đến bệnh tình của Hàn Ni, đến thần chết lúc nào cũng rình để chia cách hai tâm hồn, Vân Lâu đau nhói tim. Sỏi đá đến đâu cũng phải xúc động trước tấm chân tình của nàng dành cho ta.

Có người gọi cửa, Vân Lâu bước ra, bà Dương lách nhanh vào, đôi mắt trách hờn bảo chàng:

- Vân Lâu, bộ cậu định đưa con tôi vào chỗ chết thật sao?

Tất cả giòng máu trong châu thân Lâu như chảy ngược lại:

- Thưa bác, tại sao bác lại nói như vậy.

- Lâu thật tình không hiểu là Lâu đang giết nó sao? Nếu để Hàn Ni bất tỉnh thêm một lần nữa kết quả sẽ thế nào? Thế này mà cậu vẫn bảo là cậu yêu nó à? Cậu đang giết con tôi cậu biết không? Hàn Ni đâu như bao nhiêu đứa con gái bình thường mà cậu đem tình yêu lãng mạn ra quyến rũ? Tại sao cậu không quyến rũ mấy cô bạn học của cậu đó?

Vân Lâu sững sờ, máu nóng dâng lên mặt:

- Thưa bác, sao bác lại nói thế? Bác biết tình yêu cháu với Ni thế nào không mà bác bảo vậy?

Bà Dương mở to mắt nhìn Lâu ngạc nhiên. Vâng, nó không có tội lỗi gì cả, bà không có quyền trách móc gì Vân Lâu cả. Yêu không phải là cái tội, nhưng bản năng làm mẹ khiến bà không chịu thua dễ dàng thế:

- Cậu Lâu, tôi không có quyền trách cậu thật, nhưng cậu đành lòng nhìn Hàn Ni chết sao?

Mắt Vân Lâu đỏ hỏn lên. Suốt một đêm không ngủ làm chàng mệt mỏi:

- Thưa bác cháu không bao giờ muốn Hàn Ni phải chết, cháu muốn Hàn Ni phải sống và sống một cách sung sướng. Có bao giờ mình lại để cho người mình yêu đi vào ngõ hẹp đó đâu? Và lại tình yêu cũng không phải là thuốc độc, bác hiểu cho.

Bà Dương đau khổ:

- Cậu còn trẻ lắm, cậu làm sao hiểu tình yêu chính là liều thuốc độc.

- Thưa bác, đâu sao bây giờ bác cũng không thể ngăn tình yêu của cháu với Hàn Ni. Sự thật nếu cháu dứt tình được cháu đã làm lâu rồi, nhưng làm thế Hàn Ni sẽ ra sao? Tại sao bác chẳng dành cho cháu một cơ hội để giải thích? Nếu bác nhìn thấy cảnh Hàn Ni đã thức để đợi cháu về, nàng khóc nức nở khi nghe tin cháu sắp bỏ về Hương Cảng, nàng van nài cháu ở lại thế nào thì chắc bác sẽ không bao giờ nói thế. Thưa bác, cháu nghĩ là sự hiện diện của cháu chưa chắc sẽ mang cái chết đến cho Hàn Ni, mà ngược lại nữa là khác.

Bà Dương nhìn Vân Lâu. Dưới mắt bà bây giờ, Vân Lâu không là thằng bé nữa, nó đã trưởng thành. Mỗi một câu nói đều là một cân nhắc kỹ lưỡng, mỗi một nét mặt là một sự suy tư. Bà Dương biết là không dễ gì khuất phục được thằng bé.

- Nói như thế là cậu yêu nó?

- Vâng.

- Cậu thật tâm yêu nó?

- Vâng.

Bà Dương nhìn Vân Lô với đôi mắt nghi ngờ:

- Cậu yêu nó là yêu nó cái chỗ nào chứ? Nó không đẹp, không học cao, bệnh hoạn yếu đuối, ít tiếp xúc với người chung quanh, không thích hợp với đời sống bình thường... Vậy thì cậu yêu nó là cậu yêu chỗ nào chứ?

Vân Lô nhìn thẳng vào mắt bà Dương:

- Đẹp hay xấu là tùy cái nhìn của mỗi người. Dưới mắt cháu, Hàn Ni rất đẹp. Riêng về những phương diện khác cháu cũng nhận với bác là Hàn Ni hơi khác người. Nhưng tình yêu đâu cần phải có điều kiện này, điều kiện kia đâu? Cháu yêu Hàn Ni với tấm lòng thành, yêu cả sự đơn giản và yếu đuối của Hàn Ni nữa?

- Như vậy có nghĩa là cậu yêu Hàn Ni, cậu không thể rời Hàn Ni được, phải không?

- Vâng.

Vân Lô xác định, bà Dương mỉm mai:

- Cậu định yêu nó đến bao giờ?

- Bác Dương, bác đừng nhục mạ cháu như vậy. Xin lỗi bác, cháu xin hỏi thật bác là bác phản đối mối tình của cháu với Hàn Ni ngoài lý do Hàn Ni bệnh hoạn ra, còn có lý do nào khác nữa không?

Vân Lô hỏi thẳng, bà Dương chững lại. Còn lý nào khác? Có thể có nhưng bả đâu rảnh rỗi để nghĩ đến. Vân Lô cũng dễ thương đấy chứ. Ngày đầu tiên khi gặp Vân Lô bà đã có cảm tình ngay, trách chi Hàn Ni... Nhưng đó mới chính là sự bất hạnh. Mối tình sẽ mang đến cho cả hai sự đau khổ chứ không bao giờ mang lại hạnh phúc. Đó là sự thật mà những người trẻ tuổi say tình làm sao nhìn thấy được?

- Cậu đừng nghĩ xấu cho tôi, nếu Hàn Ni là đứa con gái bình thường như bao nhiêu đứa con gái khác thì tôi không bao giờ ngăn cản cậu. Thôi được, cậu vẫn giữ vững ý thì thôi, tôi không còn gì để nói nữa, có điều cậu có định cưới con gái tôi không?

- Nếu cháu có đủ điều kiện bảo bọc Hàn Ni, cháu sẽ cưới Hàn

Ni ngay.

- Nhưng tôi đã từng bảo cậu là con tôi không thể lấy chồng mà!

- Vâng, nhưng bác cũng đã từng nói là bệnh của Hàn Ni vẫn còn chữa chạy được!

- Như thế có nghĩa là cậu sẽ chờ đợi?

- Vâng.

- Được rồi, nhưng trong trường hợp không bao giờ Hàn Ni lấy chồng được thì sao?

- Cháu vẫn đợi.

Bà Dương nghiêm giọng:

- Cậu Lâu, cậu còn trẻ, cậu nhớ trách nhiệm về những gì cậu đã nói. Đừng có tưởng dễ như vậy, tôi không tin cậu có thể chờ đợi được.

- Bá cứ yên tâm, cháu nói là cháu giữ lời.

Bà Dương lắc đầu. Bây giờ bà còn biết nói gì hơn nữa? Hạnh phúc của con cái tự nó tìm lấy, chứ cha mẹ không thể nào lo lắng toàn vẹn được. Thôi thì phó mặc cho số mệnh vậy. Mở cửa, bước ra ngoài, bà Dương vẫn cố ngoái cổ lại:

- Cậu Lâu này!

Vân Lâu nhìn bà Dương, người đàn bà đau khổ đang nhòa lệ.

- Con gái tôi yếu đuối như hạt cát, cậu ráng mà bảo vệ, yêu thương nó nhé!

- Vâng, Vân Lâu thông cảm nỗi lo âu của người mẹ. Cháu sẽ cố gắng, sẽ cố gắng hết sức để mang lại niềm vui suốt đời cho Hàn Ni, nếu bác hiểu được lòng cháu, có lẽ bác sẽ không bao giờ nghi ngờ gì cả.

Bà Dương gật đầu, quay mặt nhìn ra khung cửa. Ngoài trời u ám sương mù dày đặc không ánh mặt trời.

- Thôi cũng được, tùy cậu.. Nhớ viết thư về nhà nói thật cho cha mẹ cậu biết. Tôi không tin là cha mẹ cậu lại chấp nhận dễ dàng như thế.

Bà Dương đi rồi, Vân Lâu đứng tựa lưng nơi cửa, nhìn ánh

nắng trở lại sau phút mây che, mắt chàng đỏ hỏn lên. Bờ lan can bên hồ sen tuyệt đẹp. Viết thư cho cha chàng, liệu ông có chấp thuận không? Vân Lô không tin như thế. Nhưng mặc, chuyện tương lai còn xa, đến đâu sẽ hay đến đấy.

Nắng lại xuyên qua cửa, gian phòng bắt đầu ấm. Vân Lô thở ra, bây giờ chàng mới thấy mệt. Bước đến giường, để nguyên áo quần, chàng ngã dài trên nệm. Nghỉ một lúc cho khoẻ vậy. Vân Lô có cảm giác thắm mệt của một chiến sĩ sau trận đấu gay go. Tại sao bác Dương lại phản đối cuộc tình của ta? Ta có gì xấu xa đâu? Vân Lô tự vấn, ta sẽ mang đến cho Hàn Ni những bất hạnh? Bất hạnh à? Có thật thế chẳng. Trong đầu chàng hình bóng Hàn Ni mấp mờ, Vân Lô nhắm mắt lại tìm giấc ngủ.

Giấc ngủ đến không bình yên. Con ác mộng lại đến, chàng thấy Hàn Ni ngã nhoài trên mặt đất và bà Dương hét to chính chàng là thủ phạm. Rồi gương mặt nghiêm nghị của cha chàng, trách móc chàng đã xao lãng việc học hành. Vân Lô xoay người lại, lăn lộn với những mệt nhọc rã rời... Hàn Ni! Hàn Ni! Hàn Ni!

Một bàn tay nhỏ nhắn, mát lạnh đặt lên trán, hình như có ai nhẹ lau những giọt mồ hôi. Mùi thơm nhẹ thoảng qua, Vân Lô choàng tỉnh, chàng mở mắt ra. Hàn Ni đang ngồi bên cạnh. Trên đùi nàng, quyển thơ “Nạp Lan” nằm yên. Có lẽ Hàn Ni đã ngồi đây lâu lắm rồi. Vân Lô ngồi dậy:

- Hàn Ni! Làm sao em lại ở đây?

- Em đến thăm anh, thấy anh ngủ, nên ngồi đợi. Hàn Ni nói với giọng e ấp. Em đã làm anh thức giấc? Tại anh cứ mê nhắm mắt, mồ hôi ướt đầm nên...

Vân Lô nắm tay người yêu:

- Trời! Nói thật. Em khỏe chưa? Sao không ngủ mà đến đây làm gì?

Hàn Ni cười e thẹn:

- Em sợ anh bỏ đi.

- Bỏ đi à? Đi đâu chứ?

- Về Hương Cảng.

- Khùng thật, sao em lại không tin lời anh vậy.

Mắt Hàn Ni chớp nhanh, vẻ ngại ngùng trên mặt:

- Không phải không tin anh mà tại em không dám tin.

- Em nói gì lạ thế?

Đôi mắt Hàn Ni đỏ hồng:

- Vì em sợ... Em nghĩ rằng những gì xảy ra chỉ là do em nằm mơ. Em không dám tin đó là sự thật.

Vân Lâu nâng cằm Hàn Ni lên, nhìn thẳng vào mắt, một nụ hôn thoáng nhẹ trên môi, vòng tay đầm ấm choàng qua người nàng với những lời mật ngọt:

- Em thật lạ, em đã làm từng tế bào trên thân anh say đắm. Tại sao em lại yêu anh? Anh có gì đáng cho em yêu đâu?

Hàn Ni không nói gì cả, Vân Lâu cọ mũi vào má người yêu:

- Tại sao? Tại sao vậy em?

- Em cũng không biết, có lẽ em yêu anh vì... Vì anh là anh thế thôi. Em không biết nói sao cả, anh có cười em không?

- Đó chính là chỗ đáng yêu nhất của em. Bàn tay Vân Lâu vuốt nhanh lên mái tóc dài. Anh thấy yêu em quá, yêu từ đầu đến chân, từ sợi tóc, chiếc mũi, cái miệng đến toàn diện con người. Anh yêu em đến độ muốn phát điên lên được, Hàn Ni à. Em ráng mà sống vì anh nhé!

- Vâng, anh đừng lo, em không có bệnh chi đâu, chỉ hơi yếu một tí thôi. Em sẽ cố gắng ăn uống đầy đủ, nghe lời bác sĩ để mau lành bệnh anh nhé?

Vân Lâu nhìn người yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn khi đã biết yêu lúc nào cũng ngời ánh hy vọng. Đột nhiên, chàng thấy nhói đau trong tim. Không thể đánh mất người con gái dễ thương như vậy, không thể được! Chàng nhắm mắt lại nói:

- Ráng mà giữ những điều em đã hứa với anh, em nhé!

- Vâng, em hứa. Hàn Ni đáp, nụ cười thật ngọt. Phòng nóng quá, chúng mình xuống lầu đi, xuống dưới em sẽ đàn cho anh nghe.

- Anh thích nghe em hát hơn.

- Vậy thì em sẽ hát cho anh nghe nhé!

Cả hai xuống lầu, gian phòng khách trống rỗng. Ông Dương đã đến sở, bà Dương thì vì suốt đêm bận rộn lo lắng cho con, hãy còn ngủ yên trong phòng riêng. Phòng khách thật yên lặng, chỉ có tiếng hát dễ thương của Hàn Ni.

*“Em làm sao xa anh
Khi bóng anh còn đó
Một ngày không có anh
Lòng buồn như vạn thuở
Tình như chim liền cánh
Em chẳng sợ đường dài
Dù gian nan trắc trở
Vẫn có nhau trong đời...”*

Chương 10

Vừa tra chìa khóa vào ổ, cánh cổng lớn đã mở ra. Trước mặt Vân Lâu là Hàn Ni với khuôn mặt đẹp lo lắng đợi chờ, Vân Lâu vội dẫu tay ra sau, ánh mắt chàng reo vui, chàng trách yêu:

- Sao em lại ra phơi nắng thế này? Trúng nắng rồi sao? Anh phải vào mách mẹ mới được.

Hàn Ni đặt một ngón tay lên môi cười rạng rỡ:

- Đừng anh, ai biểu anh về trễ hai mươi phút làm em lo muốn chết. Ngoái nhìn cánh tay dẫu sau lưng của Vân Lâu, Hàn Ni hỏi. Anh dẫu cái gì đó?

Vân Lâu cười:

- Nhắm mắt lại đi, anh có một món quà cho em.

Hàn Ni nhắm mắt lại, gương mặt ngây thơ, đôi mi dài và cong vút. Vân Lâu động lòng, vòng tay ngang người Hàn Ni và đặt một nụ hôn thật nhanh trên môi nàng. Hàn Ni mở mắt ra, trách yêu:

- Anh xấu quá, anh dối em mãi à.

- Thôi vào nhà đi, anh có cái này hay lắm.

Bước vào nhà, Hàn Ni bảo Vân Lâu.

- Anh lại định dở trò gì nữa đây? Đi bộ mệt lắm à? Mặt đỏ gay, người ngòm gì mà đây mồ hôi mồ kê thế này:

- Ngồi đây này em!

Hàn Ni ngồi xuống ghế xếp màu cỏ non. Đây là loại ghế có thể dùng để ngồi hoặc để nằm cũng được. Hôm nay Hàn Ni mặc

chiếc áo màu vàng, cổ thắt nơ màu cà phê trông thật dễ thương. Vân Lâu ngồi ngậy người ra ngắm:

- Hàn Ni, càng lúc anh thấy em càng đẹp.

Màu hồng hiện lên đôi má, Hàn Ni e thẹn:

- Anh ngạo em hoài, có gì cho em đâu?

Vân Lâu đưa ra một chiếc giỏ nhỏ màu xanh, Hàn Ni mở to mắt, ngạc nhiên không hiểu Vân Lâu định cho nàng Vừa tra chìa khóa vào ổ, cánh cổng lớn đã mở ra. Trước mặt Vân Lâu là Hàn Ni với khuôn mặt đẹp lo lắng đợi chờ, Vân Lâu vội dẫu tay ra sau, ánh mắt chàng reo vui, chàng trách yêu:

- Sao em lại ra phơi nắng thế này? Trúng nắng rồi sao? Anh phải vào mách mẹ mới được.

Hàn Ni đặt một ngón tay lên môi cười rạng rỡ:

- Đừng anh, ai biểu anh về trễ hai mươi phút làm em lo muốn chết. Ngoái nhìn cánh tay dẫu sau lưng của Vân Lâu, Hàn Ni hỏi. Anh dẫu cái gì đó?

Vân Lâu cười:

- Nhắm mắt lại đi, anh có một món quà cho em.

Hàn Ni nhắm mắt lại, gương mặt ngậy thơ, đôi mi dài và cong vút. Vân Lâu động lòng, vòng tay ngang người Hàn Ni và đặt một nụ hôn thật nhanh trên môi nàng. Hàn Ni mở mắt ra, trách yêu:

- Anh xấu quá, anh dối em mãi à.

- Thôi vào nhà đi, anh có cái này hay lắm.

Bước vào nhà, Hàn Ni bảo Vân Lâu.

- Anh lại định dở trò gì nữa đây? Đi bộ mệt lắm à? Mặt đỏ gay, người ngộm gì mà đầy mồ hôi mồ kê thế này:

- Ngồi đây này em!

Hàn Ni ngồi xuống ghế xếp màu cỏ non. Đây là loại ghế có thể dùng để ngồi hoặc để nằm cũng được. Hôm nay Hàn Ni mặc chiếc áo màu vàng, cổ thắt nơ màu cà phê trông thật dễ thương. Vân Lâu ngồi ngậy người ra ngắm:

- Hàn Ni, càng lúc anh thấy em càng đẹp.

Màu hồng hiện lên đôi má, Hàn Ni e thẹn:

- Anh ngạc em hoài, có gì cho em đâu?

Vân Lâu đưa ra một chiếc giỏ nhỏ màu xanh, Hàn Ni mở to mắt, ngạc nhiên không hiểu Vân Lâu định cho nàng món gì. Hóa ra chú chó con màu trắng. Trắng tinh, chỉ có một tí đen nơi mõm.

Chú chó ngoan ngoãn trên tay Vân Lâu, đôi mắt đen to đầy vẻ hiếu kỳ trước khung cảnh trước mặt. Hàn Ni thích thú:

- Dễ thương quá! Ở đâu vậy anh?

- Anh biết là em thích ngay mà.

Vân Lâu thích thú đặt chú chó vào lòng Hàn Ni. Con chó thè lưỡi ra liếm tay Hàn Ni, rồi đưa mũi ngửi ngửi xong nằm Vừa tra chìa khóa vào ổ, cánh cổng lớn đã mở ra. Trước mặt Vân Lâu là Hàn Ni với khuôn mặt đẹp lo lắng đợi chờ, Vân Lâu vội dẫu tay ra sau, ánh mắt chàng reo vui, chàng trách yêu:

- Sao em lại ra phơi nắng thế này? Trúng nắng rồi sao? Anh phải vào mách mẹ mới được.

Hàn Ni đặt một ngón tay lên môi cười rạng rỡ:

- Đừng anh, ai biểu anh về trễ hai mươi phút làm em lo muốn chết. Ngoái nhìn cánh tay dẫu sau lưng của Vân Lâu, Hàn Ni hỏi. Anh dẫu cái gì đó?

Vân Lâu cười:

- Nhắm mắt lại đi, anh có một món quà cho em.

Hàn Ni nhắm mắt lại, gương mặt ngây thơ, đôi mi dài và cong vút. Vân Lâu động lòng, vòng tay ngang người Hàn Ni và đặt một nụ hôn thật nhanh trên môi nàng. Hàn Ni mở mắt ra, trách yêu:

- Anh xấu quá, anh dối em mãi à.

- Thôi vào nhà đi, anh có cái này hay lắm.

Bước vào nhà, Hàn Ni bảo Vân Lâu.

- Anh lại định dở trò gì nữa đây? Đi bộ mệt lắm à? Mặt đỏ gay, người ngòm gì mà đây mồ hôi mồ kê thế này:

- Ngồi đây này em!

Hàn Ni ngồi xuống ghế xếp màu cỏ non. Đây là loại ghế có thể dùng để ngồi hoặc để nằm cũng được. Hôm nay Hàn Ni mặc

chiếc áo màu vàng, cổ thắt nơ màu cà phê trông thật dễ thương. Vân Lô ngồi ngáy người ra ngắm:

- Hàn Ni, càng lúc anh thấy em càng đẹp.

Màu hồng hiện lên đôi má, Hàn Ni e thẹn:

- Anh ngạo em hoài, có gì cho em đâu?

Vân Lô đưa ra một chiếc giỏ nhỏ màu xanh, Hàn Ni mở to mắt, ngạc nhiên không hiểu Vân Lô định cho nàng món gì. Hóa ra chú chó con màu trắng. Trắng tinh, chỉ có một tí đen nơi mõm.

Chú chó ngoan ngoãn trên tay Vân Lô, đôi mắt đen to đầy vẻ hiếu kỳ trước khung cảnh trước mặt. Hàn Ni thích thú:

- Dễ thương quá! Ở đâu vậy anh?

- Anh biết là em thích ngay mà.

Vân Lô thích thú đặt chú chó vào lòng Hàn Ni. Con chó thè lưỡi ra liếm tay Hàn Ni, rồi đưa mũi ngửi ngửi xong nằm yên trong lòng nàng mắt lim dim như muốn ngủ.

- Anh Lô, anh thấy không, nó thích em rồi đây. Dễ thương quá!

- Có lẽ nó đã nhận cô là chủ rồi đây.

- Vậy thì em có quyền nuôi nó chứ?

- Dĩ nhiên. Vân Lô thấy người yêu sung sướng, chàng vui theo. Anh mua cho em đây, để khi anh đến trường, ở nhà em sẽ có nó làm bạn, em sẽ không buồn nữa, chịu không?

Hàn Ni ôm chú chó nhỏ trong lòng:

- Anh tốt với em quá, cái gì anh cũng lo lắng cho em, anh không sợ làm thế em sẽ ỷ lại à?

- Không bao giờ có chuyện đó. Bây giờ em muốn đặt cho nó tên gì nào? Hàn Ni cúi đầu, vuốt nhẹ lên đầu chú chó con, rồi quay mặt nhìn ra cửa tư lự. Trời hoàng hôn với những tia nắng cuối cùng trong ngày xuyên qua cửa, lấp lánh trên cổ, trên tay. Vân Lô ngơ mình đang đứng trước bức họa đẹp.

- Em gọi nó là Khiết nhé. Nó trắng tinh và sạch sẽ quá.

Vân Lô chẳng để ý đến, chàng vội bảo:

- Dừng, dừng em, em ngồi yên đừng cử động.

Vân Lâu chạy nhanh lên lầu. Hàn Ni ngạc nhiên nhìn theo. Chàng làm gì mà hấp tấp thế? Rồi nàng lại thấy Vân Lâu chạy xuống với giá vẽ trên tay. Đứng trước mặt Hàn Ni, Vân Lâu nói:

- Em cứ ngồi yên như thế chứ!

Hàn Ni mỉm cười, nàng ngồi yên. Chú chó thật ngoan ngoãn Vân Lâu căng vải lên, chưa bao giờ chàng thấy xúc động thế này. Lòng chàng thật hứng khởi. Ánh nắng khung cảnh, dáng ngồi của Hàn Ni là cả một bức tranh đẹp. Vân Lâu mê say vẽ, bóng đêm đã kéo về, chú chó không chịu nằm yên nữa, Hàn Ni vội vã về:

- Khiết! Khiết! Ngoan nào. Ngồi yên cho anh Lâu vẽ đi, một lát nữa chị cho Khiết uống sữa.

Bà Dương từ trong nhà bước ra hỏi:

- Làm gì thế?

- Suyt, anh Lâu đang vẽ.

Hàn Ni nói. Nhưng ánh tà dương đã không còn thích hợp cho việc vẽ nữa, Vân Lâu đặt bút xuống, bước đến bên Hàn Ni cười:

- Thôi nghỉ. Để em ngồi lâu mệt lắm.

Hàn Ni đứng dậy:

- Không, để em xem anh vẽ em ra sao?

Hàn Ni ôm chú chó bước tới. Đó là một bức sơn dầu, đơn sơ nhưng thật đẹp, nàng buột miệng:

- Đẹp quá! đẹp thật!

Bà Dương bước tới bật điện lên. Chăm chú nhìn bức tranh, hội họa không xa lạ đối với bà, nhìn nét vẽ bà không khỏi khen thầm. Có thể nó sẽ là một kiệt tác vì bố cục không những vững mà nét bút cũng xuất thần.

Vân Lâu cười, nhúng đầu bút vào dầu, thu xếp sạch sẽ:

- Mai tiếp tục, bây giờ chúng ta cho chú Khiết ăn, có lẽ nó đói rồi đấy. Hàn Ni ôm chú chó đến khoe với bà Dương:

- Mẹ, anh Lâu cho con này. Con chó đẹp quá phải không mẹ?

Bà Dương nhìn con vật nhỏ xinh xắn nhủ thầm, tại sao ta không nghĩ đến chuyện này.

- Đẹp, đẹp lắm!

Hàn Ni ôm chú chó vào nhà bếp:

- Để con đưa nó đi ăn nhé mẹ.

Bà Dương quay sang Vân Lâu. Sau buổi nói chuyện hôm trước, một bức tường ngăn cách dựng lên giữa bà và Vân Lâu. Hố sâu khó lấp. Không ai có thể ngăn cản khi tình yêu đã đến.

- Hàn Ni lên hơn một ký lô đó.

- Tôi biết cậu có lý, có nhiều chứng bệnh bất trị đối với thuốc men, nhưng phải khuất phục trước sức mạnh ái tình.

Vân Lâu mỉm cười mang giá vẽ trở về phòng, xong trở ra. Hàn Ni từ phía nhà bếp bước tới, Khiết theo sau, như một quả banh màu trắng, nó trũng giõn, lăn tròn trên thảm. Hàn Ni vui lắm.

- Anh xem kìa, nó cứ chạy theo em mãi, em đi đâu nó theo đó hà.

Vân Lâu nhìn đắm đắm vào khuôn mặt xanh muốt của Hàn Ni, chàng giả vờ:

- Đáng lẽ anh không nên đem con chó này về...

Hàn Ni ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Vì anh bắt đầu thấy ghen với nó.

- Quỷ hà! Hàn Ni đỏ mặt, đôi mắt long lanh nhìn Vân Lâu. Anh cứ bảo em điên, anh còn điên hơn cả em nữa.

Bà Dương lảng lạng bỏ đi, để gian phòng lại cho đôi tình nhân. Hàn Ni vuốt mặt Vân Lâu, nói:

- Em muốn xóa hết tất cả vết nhăn trên mặt anh. Từ rày anh đừng giận, đừng chau mày cũng đừng nhăn mặt nữa nhé!

Giọng nói êm ái của Hàn Ni thật êm, như những âm thanh vỗ về, Vân Lâu không nín cười được, chàng nắm lấy tay Hàn Ni kéo mạnh vào lòng. Hai người ôm nhau cười, cười thật vui!

- Thôi đừng cười nữa!

Vân Lâu sợ người yêu mệt, nhưng Hàn Ni vẫn cười.

- Anh muốn hôn em!

Vân Lôu bế Hàn Ni đến ghế, đặt nàng nằm dài xuống, xong dùng môi bịt kín chiếc miệng dễ thương. Hàn Ni có vẻ mệt mỏi, nàng nói:

- Em muốn ngắt xỉu.

Vân Lôu nằm xuống thắm trước ghế nhìn lên, chú chó Khiết thật lạ lùng luôn quanh quẩn dưới chân nàng! Hàn Ni lại cười, đưa tay vuốt mái tóc bông của Vân Lôu:

- Anh không hớt tóc, không cạo râu trông giống như nghệ sĩ quá. Vân Lôu nhìn lên, mái tóc dài của Hàn Ni như tấm sáo phũ dài. Đưa tay sờ mặt người yêu chàng gọi:

- Hàn Ni em!

- Dạ.

- Anh yêu em.

Hàn Ni cúi xuống, nụ cười ban nãy trên môi đã mất, bàn tay nàng đặt trước ngực áo chàng:

- Anh hứa với em một điều đi!

- Điều gì chứ?

- Đưa em đến bệnh viện khám lại bệnh em.

- Sao?

- Em muốn biết đích xác bệnh của em, em muốn khỏi bệnh, em sợ chết lắm, em phải sống.

Vân Lôu cắn nhẹ môi:

- Ai bảo em bệnh? Em thể này mà bệnh thể nào? Em chỉ hơi yếu thôi, chỉ cần ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ là mạnh, cần gì đi khám bệnh.

Hàn Ni lắc đầu:

- Không, em không tin đâu, em biết bệnh của em mà! Anh Lôu, lúc trước sự sống chết đối với em vô nghĩa. Dù biết mình bệnh nhưng em nghĩ là mình sống chỉ tạo thêm gánh nặng cho mẹ cha thôi. Đời sống chỉ là một chuỗi ngày phiền muộn, chẳng vui sướng gì. Nhưng bây giờ thì khác em phải sống vì anh. Em không muốn suốt ngày phải giam chân trong phòng mãi. Em

muốn làm vợ anh và... Và có con với anh.

Vân Lâu chết đứng. Chàng xúc động trước những lời nói chân thành của Hàn Ni. Từ lâu, từ lúc yêu Hàn Ni, chàng đã cố gắng đánh lừa mình, không nghĩ đến viễn ảnh đen tối, không ngờ, bây giờ Hàn Ni lại mang vấn đề đó ra với chàng.

- Đừng có nghĩ vậy, Hàn Ni. Anh thấy em khỏe lắm. Đợi bao giờ anh ra trường, có việc làm xong, chúng ta sẽ lấy nhau. Biết đâu đến lúc đó em chẳng khỏe, phải không?

Một linh cảm không hay khiến chàng bàng hoàng, chàng không dám nằm yên nữa, Hàn Ni vòng tay ôm lấy đầu chàng cười:

- Thôi, đừng nói đến chuyện đó nữa, anh nhé! Em biết mỗi lần nhắc đến là anh giận...

Cúi người xuống, nâng chú chó Khiết lên đặt trước mặt Vân Lâu, Hàn Ni vẫn cười tươi:

- Chó con này, mi xem kìa, xem anh Lâu của mi nhăn mặt trong xấu ghê, dữ ghê há!

- Hàn Ni em! Vân Lâu xúc động gọi. Đặt chú chó xuống đất, chàng ôm chầm lấy người yêu.

- Hàn Ni, em sẽ mạnh, em sẽ sống mãi bên anh, em sẽ... Vân Lâu nghẹn lời, buồn bã nhìn Hàn Ni.

Hàn Ni vẫn cười, nụ cười đẹp và ngọt:

- Anh, điều đó khỏi phải nói, em biết... Tại sao anh lại nhìn em thế?

- Anh yêu em, yêu muốn phát điên lên được!

- Vâng, em biết! Anh đừng buồn nữa anh Lâu. Vì khi sống em là của anh, chết đi, hồn em cũng mãi là của anh cơ mà.

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Chàng hôn lên tóc, lên trán, lên mắt, lên môi, người con gái với tiếng gọi nhẹ như hơi thở:

- Hàn Ni em! yên trong lòng nàng mắt lim dim như muốn ngủ.

- Anh Lâu, anh thấy không, nó thích em rồi đấy. Dễ thương

quá!

- Có lẽ nó đã nhận cô là chủ rồi đấy.

- Vậy thì em có quyền nuôi nó chứ?

- Dĩ nhiên. Vân Lâu thấy người yêu sung sướng, chàng vui theo. Anh mua cho em đây, để khi anh đến trường, ở nhà em sẽ có nó làm bạn, em sẽ không buồn nữa, chịu không?

Hàn Ni ôm chú chó nhỏ trong lòng:

- Anh tốt với em quá, cái gì anh cũng lo lắng cho em, anh không sợ làm thế em sẽ ỷ lại à?

- Không bao giờ có chuyện đó. Bây giờ em muốn đặt cho nó tên gì nào? Hàn Ni cúi đầu, vuốt nhẹ lên đầu chú chó con, rồi quay mặt nhìn ra cửa tư lự. Trời hoàng hôn với những tia nắng cuối cùng trong ngày xuyên qua cửa, lấp lánh trên cổ, trên tay. Vân Lâu ngỡ mình đang đứng trước bức họa đẹp.

- Em gọi nó là Khiết nhé. Nó trắng tinh và sạch sẽ quá.

Vân Lâu chẳng để ý đến, chàng vội bảo:

- Đứng, đứng em, em ngồi yên đừng Vừa tra chìa khóa vào ổ, cánh cổng lớn đã mở ra. Trước mặt Vân Lâu là Hàn Ni với khuôn mặt đẹp lo lắng đợi chờ, Vân Lâu vội dấu tay ra sau, ánh mắt chàng reo vui, chàng trách yêu:

- Sao em lại ra phơi nắng thế này? Trúng nắng rồi sao? Anh phải vào mách mẹ mới được.

Hàn Ni đặt một ngón tay lên môi cười rạng rỡ:

- Đứng anh, ai biểu anh về trễ hai mươi phút làm em lo muốn chết. Ngoái nhìn cánh tay dấu sau lưng của Vân Lâu, Hàn Ni hỏi. Anh dấu cái gì đó?

Vân Lâu cười:

- Nhắm mắt lại đi, anh có một món quà cho em.

Hàn Ni nhắm mắt lại, gương mặt ngây thơ, đôi mi dài và cong vút. Vân Lâu động lòng, vòng tay ngang người Hàn Ni và đặt một nụ hôn thật nhanh trên môi nàng. Hàn Ni mở mắt ra, trách yêu:

- Anh xấu quá, anh dối em mãi à.

- Thôi vào nhà đi, anh có cái này hay lắm.

Bước vào nhà, Hàn Ni bảo Vân Lâu.

- Anh lại định dở trò gì nữa đây? Đi bộ mệt lắm à? Mặt đỏ gay, người ngòm gì mà đầy mồ hôi mồ kê thế này:

- Ngồi đây này em!

Hàn Ni ngồi xuống ghế xếp màu cỏ non. Đây là loại ghế có thể dùng để ngồi hoặc để nằm cũng được. Hôm nay Hàn Ni mặc chiếc áo màu vàng, cổ thắt nơ màu cà phê trông thật dễ thương. Vân Lâu ngồi ngay người ra ngắm:

- Hàn Ni, càng lúc anh thấy em càng đẹp.

Màu hồng hiện lên đôi má, Hàn Ni e thẹn:

- Anh ngạo em hoài, có gì cho em đâu?

Vân Lâu đưa ra một chiếc giỏ nhỏ màu xanh, Hàn Ni mở to mắt, ngạc nhiên không hiểu Vân Lâu định cho nàng món gì. Hóa ra chú chó con màu trắng. Trắng tinh, chỉ có một tí đen nơi mõm.

Chú chó ngoan ngoãn trên tay Vân Lâu, đôi mắt đen to đầy vẻ hiếu kỳ trước khung cảnh trước mặt. Hàn Ni thích thú:

- Dễ thương quá! Ở đâu vậy anh?

- Anh biết là em thích ngay mà.

Vân Lâu thích thú đặt chú chó vào lòng Hàn Ni. Con chó thè lưỡi ra liếm tay Hàn Ni, rồi đưa mũi ngửi ngửi xong nằm yên trong lòng nàng mắt lim dim như muốn ngủ.

- Anh Lâu, anh thấy không, nó thích em rồi đấy. Dễ thương quá!

- Có lẽ nó đã nhận cô là chủ rồi đấy.

- Vậy thì em có quyền nuôi nó chứ?

- Dĩ nhiên. Vân Lâu thấy người yêu sung sướng, chàng vui theo. Anh mua cho em đây, để khi anh đến trường, ở nhà em sẽ có nó làm bạn, em sẽ không buồn nữa, chịu không?

Hàn Ni ôm chú chó nhỏ trong lòng:

- Anh tốt với em quá, cái gì anh cũng lo lắng cho em, anh không sợ làm thế em sẽ ỷ lại à?

- Không bao giờ có chuyện đó. Bây giờ em muốn đặt cho nó tên gì nào?

Hàn Ni cúi đầu, vuốt nhẹ lên đầu chú chó con, rồi quay mặt nhìn ra cửa tư lự. Trời hoàng hôn với những tia nắng cuối cùng trong ngày xuyên qua cửa, lấp lánh trên cổ, trên tay. Vân Lâu ngỡ mình đang đứng trước bức họa đẹp.

- Em gọi nó là Khiết nhé. Nó trắng tinh và sạch sẽ quá.

Vân Lâu chẳng để ý đến, chàng vội bảo:

- Đừng, đừng em, em ngồi yên đừng cử động.

Vân Lâu chạy nhanh lên lầu. Hàn Ni ngạc nhiên nhìn theo. Chàng làm gì mà hấp tấp thế? Rồi nàng lại thấy Vân Lâu chạy xuống với giá vẽ trên tay. Đứng trước mặt Hàn Ni, Vân Lâu nói:

- Em cứ ngồi yên như thế chứ!

Hàn Ni mỉm cười, nàng ngồi yên. Chú chó thật ngoan ngoãn Vân Lâu căng vải lên, chưa bao giờ chàng thấy xúc động thế này. Lòng chàng thật hứng khởi. Ánh nắng khung cảnh, dáng ngồi của Hàn Ni là cả một bức tranh đẹp. Vân Lâu mê say vẽ, bóng đêm đã kéo về, chú chó không chịu nằm yên nữa, Hàn Ni vội vã về:

- Khiết! Khiết! Ngoan nào. Ngồi yên cho anh Lâu vẽ đi, một lát nữa chị cho Khiết uống sữa.

Bà Dương từ trong nhà bước ra hỏi:

- Làm gì thế?

- Suyt, anh Lâu đang vẽ.

Hàn Ni nói. Nhưng ánh tà dương đã không còn thích hợp cho việc vẽ nữa, Vân Lâu đặt bút xuống, bước đến bên Hàn Ni cười:

- Thôi nghỉ. Để em ngồi lâu mệt lắm.

Hàn Ni đứng dậy:

- Không, để em xem anh vẽ em ra sao?

Hàn Ni ôm chú chó bước tới. Đó là một bức sơn dầu, đơn sơ nhưng thật đẹp, nàng buột miệng:

- Đẹp quá! đẹp thật!

Bà Dương bước tới bật điện lên. Chăm chú nhìn bức tranh,

hội họa không xa lạ đối với bà, nhìn nét vẽ bà không khỏi khen thầm. Có thể nó sẽ là một kiệt tác vì bố cục không những vững mà nét bút cũng xuất thần. Vân Lâu cười, nhúng đầu bút vào dầu, thu xếp sạch sẽ:

- Mai tiếp tục, bây giờ chúng ta cho chú Khiết ăn, có lẽ nó đói rồi đấy.

Hàn Ni ôm chú chó đến khoe với bà Dương:

- Mẹ, anh Lâu cho con này. Con chó đẹp quá phải không mẹ?

Bà Dương nhìn con vật nhỏ xinh xắn nhủ thầm, tại sao ta không nghĩ đến chuyện này.

- Đẹp, đẹp lắm!

Hàn Ni ôm chú chó vào nhà bếp:

- Để con đưa nó đi ăn nhé mẹ.

Bà Dương quay sang Vân Lâu. Sau buổi nói chuyện hôm trước, một bức tường ngăn cách dựng lên giữa bà và Vân Lâu. Hố sâu khó lấp. Không ai có thể ngăn cản khi tình yêu đã đến.

- Hàn Ni lên hơn một ký lô đó.

- Tôi biết cậu có lý, có nhiều chứng bệnh bất trị đối với thuốc men, nhưng phải khuất phục trước sức mạnh ái tình.

Vân Lâu mỉm cười mang giá vẽ trở về phòng, xong trở ra. Hàn Ni từ phía nhà bếp bước tới, Khiết theo sau, như một quả banh màu trắng, nó trũng giồng, lăn tròn trên thảm. Hàn Ni vui lắm.

- Anh xem kìa, nó cứ chạy theo em mãi, em đi đâu nó theo đó hà.

Vân Lâu nhìn đắm đắm vào khuôn mặt xanh mướt của Hàn Ni, chàng giả vờ:

- Đáng lẽ anh không nên đem con chó này về...

Hàn Ni ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Vì anh bắt đầu thấy ghen với nó.

- Quỷ hà! Hàn Ni đỏ mặt, đôi mắt long lanh nhìn Vân Lâu. Anh cứ bảo em điên, anh còn điên hơn cả em nữa.

Bà Dương lẳng lẳng bỏ đi, để gian phòng lại cho đôi tình nhân. Hàn Ni vuốt mặt Vân Lô, nói:

- Em muốn xóa hết tất cả vết nhăn trên mặt anh. Từ rày anh đừng giận, đừng chau mày cũng đừng nhăn mặt nữa nhé!

Giọng nói êm ái của Hàn Ni thật êm, như những âm thanh vỗ về, Vân Lô không nín cười được, chàng nắm lấy tay Hàn Ni kéo mạnh vào lòng. Hai người ôm nhau cười, cười thật vui!

- Thôi đừng cười nữa!

Vân Lô sợ người yêu mệt, nhưng Hàn Ni vẫn cười.

- Anh muốn hôn em!

Vân Lô bế Hàn Ni đến ghế, đặt nàng nằm dài xuống, xong dùng môi bịt kín chiếc miệng dễ thương. Hàn Ni có vẻ mệt mỏi, nàng nói:

- Em muốn ngắt râu.

Vân Lô nằm xuống thăm trước ghế nhìn lên, chú chó Khiết thật lạ lùng luôn quanh quẩn dưới chân nàng! Hàn Ni lại cười, đưa tay vuốt mái tóc bông của Vân Lô:

- Anh không hớt tóc, không cạo râu trông giống như nghệ sĩ quá.

Vân Lô nhìn lên, mái tóc dài của Hàn Ni như tấm sáo phủ dài. Đưa tay sờ mặt người yêu chàng gọi:

- Hàn Ni em!

- Dạ.

- Anh yêu em.

Hàn Ni cúi xuống, nụ cười ban nãy trên môi đã mất, bàn tay nàng đặt trước ngực áo chàng:

- Anh hứa với em một điều đi!

- Điều gì chứ?

- Đưa em đến bệnh viện khám lại bệnh em.

- Sao?

- Em muốn biết đích xác bệnh của em, em muốn khỏi bệnh, em sợ chết lắm, em phải sống.

Vân Lô cắn nhẹ môi:

- Ai bảo em bệnh? Em thế này mà bệnh thế nào? Em chỉ hơi yếu thôi, chỉ cần ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ là mạnh, cần gì đi khám bệnh.

Hàn Ni lắc đầu:

- Không, em không tin đâu, em biết bệnh của em mà! Anh Lâu, lúc trước sự sống chết đối với em vô nghĩa. Dù biết mình bệnh nhưng em nghĩ là mình sống chỉ tạo thêm gánh nặng cho mẹ cha thôi. Đời sống chỉ là một chuỗi ngày phiền muộn, chẳng vui sướng gì. Nhưng bây giờ thì khác em phải sống vì anh. Em không muốn suốt ngày phải giam chân trong phòng mãi. Em muốn làm vợ anh và... Và có con với anh.

Vân Lâu chết đứng. Chàng xúc động trước những lời nói chân thành của Hàn Ni. Từ lâu, từ lúc yêu Hàn Ni, chàng đã cố gắng đánh lừa mình, không nghĩ đến viễn ảnh đen tối, không ngờ, bây giờ Hàn Ni lại mang vấn đề đó ra với chàng.

- Đừng có nghĩ vậy, Hàn Ni. Anh thấy em khỏe lắm. Đợi bao giờ anh ra trường, có việc làm xong, chúng ta sẽ lấy nhau. Biết đâu đến lúc đó em chẳng khỏe, phải không?

Một linh cảm không hay khiến chàng bàng hoàng, chàng không dám nằm yên nữa, Hàn Ni vòng tay ôm lấy đầu chàng cười:

- Thôi, đừng nói đến chuyện đó nữa, anh nhé! Em biết mỗi lần nhắc đến là anh giận...

Cúi người xuống, nâng chú chó Khiết lên đặt trước mặt Vân Lâu, Hàn Ni vẫn cười tươi:

- Chó con này, mi xem kìa, xem anh Lâu của mi nhăn mặt trong xấu ghê, dữ ghê há!

- Hàn Ni em! Vân Lâu xúc động gọi. Đặt chú chó xuống đất, chàng ôm chầm lấy người yêu.

- Hàn Ni, em sẽ mạnh, em sẽ sống mãi bên anh, em sẽ... Vân Lâu nghẹn lời, buồn bã nhìn Hàn Ni.

Hàn Ni vẫn cười, nụ cười đẹp và ngọt:

- Anh, điều đó khỏi phải nói, em biết... Tại sao anh lại nhìn

em thế?

- Anh yêu em, yêu muốn phát điên lên được!

- Vâng, em biết! Anh đừng buồn nữa anh Lâu. Vì khi sống em là của anh, chết đi, hồn em cũng mãi là của anh cơ mà.

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Chàng hôn lên tóc, lên trán, lên mắt, lên môi, người con gái với tiếng gọi nhẹ như hơi thở:

- Hàn Ni em!

cử động.

Vân Lâu chạy nhanh lên lầu. Hàn Ni ngạc nhiên nhìn theo. Chàng làm gì mà hấp tấp thế? Rồi nàng lại thấy Vân Lâu chạy xuống với giá vẽ trên tay. Đứng trước mặt Hàn Ni, Vân Lâu nói:

- Em cứ ngồi yên như thế chứ!

Hàn Ni mỉm cười, nàng ngồi yên. Chú chó thật ngoan ngoãn Vân Lâu căng vải lên, chưa bao giờ chàng thấy xúc động thế này. Lòng chàng thật hứng khởi. Ánh nắng khung cảnh, dáng ngồi của Hàn Ni là cả một bức tranh đẹp. Vân Lâu mê say vẽ, bóng đêm đã kéo về, chú chó không chịu nằm yên nữa, Hàn Ni vội vã về:

- Khiết! Khiết! Ngoan nào. Ngồi yên cho anh Lâu vẽ đi, một lát nữa chị cho Khiết uống sữa.

Bà Dương từ trong nhà bước ra hỏi:

- Làm gì thế?

- Suyt, anh Lâu đang vẽ.

Hàn Ni nói. Nhưng ánh tà dương đã không còn thích hợp cho việc vẽ nữa, Vân Lâu đặt bút xuống, bước đến bên Hàn Ni cười:

- Thôi nghỉ. Để em ngồi lâu mệt lắm.

Hàn Ni đứng dậy:

- Không, để em xem anh vẽ em ra sao?

Hàn Ni ôm chú chó bước tới. Đó là một bức sơn dầu, đơn sơ nhưng thật đẹp, nàng buột miệng:

- Đẹp quá! đẹp thật!

Bà Dương bước tới bật điện lên. Chăm chú nhìn bức tranh,

hội họa không xa lạ đối với bà, nhìn nét vẽ bà không khỏi khen thầm. Có thể nó sẽ là một kiệt tác vì bố cục không những vững mà nét bút cũng xuất thần. Vân Lâu cười, nhúng đầu bút vào dầu, thu xếp sạch sẽ:

- Mai tiếp tục, bây giờ chúng ta cho chú Khiết ăn, có lẽ nó đói rồi đấy.

Hàn Ni ôm chú chó đến khoe với bà Dương:

- Mẹ, anh Lâu cho con này. Con chó đẹp quá phải không mẹ? Bà Dương nhìn con vật nhỏ xinh xắn nhủ thầm, tại sao ta không nghĩ đến chuyện này.

- Đẹp, đẹp lắm!

Hàn Ni ôm chú chó vào nhà bếp:

- Để con đưa nó đi ăn nhé mẹ.

Bà Dương quay sang Vân Lâu. Sau buổi nói chuyện hôm trước, một bức tường ngăn cách dựng lên giữa bà và Vân Lâu. Hố sâu khó lấp. Không ai có thể ngăn cản khi tình yêu đã đến.

- Hàn Ni lên hơn một ký lô đó.

- Tôi biết cậu có lý, có nhiều chứng bệnh bất trị đối với thuốc men, nhưng phải khuất phục trước sức mạnh ái tình.

Vân Lâu mỉm cười mang giá vẽ trở về phòng, xong trở ra. Hàn Ni từ phía nhà bếp bước tới, Khiết theo sau, như một quả banh màu trắng, nó trũng giỡn, lăn tròn trên thảm. Hàn Ni vui lắm.

- Anh xem kìa, nó cứ chạy theo em mãi, em đi đâu nó theo đó hà.

Vân Lâu nhìn đăm đăm vào khuôn mặt xanh mướt của Hàn Ni, chàng giả vờ:

- Đáng lẽ anh không nên đem con chó này về...

Hàn Ni ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Vì anh bắt đầu thấy ghen với nó.

- Quỷ hà! Hàn Ni đỏ mặt, đôi mắt long lanh nhìn Vân Lâu. Anh cứ bảo em điên, anh còn điên hơn cả em nữa.

Bà Dương lẳng lẳng bỏ đi, để gian phòng lại cho đôi tình nhân. Hàn Ni vuốt mặt Vân Lô, nói:

- Em muốn xóa hết tất cả vết nhăn trên mặt anh. Từ rày anh đừng giận, đừng chau mày cũng đừng nhăn mặt nữa nhé!

Giọng nói êm ái của Hàn Ni thật êm, như những âm thanh vỗ về, Vân Lô không nín cười được, chàng nắm lấy tay Hàn Ni kéo mạnh vào lòng. Hai người ôm nhau cười, cười thật vui!

- Thôi đừng cười nữa!

Vân Lô sợ người yêu mệt, nhưng Hàn Ni vẫn cười.

- Anh muốn hôn em!

Vân Lô bế Hàn Ni đến ghế, đặt nàng nằm dài xuống, xong dùng môi bịt kín chiếc miệng dễ thương. Hàn Ni có vẻ mệt mỏi, nàng nói:

- Em muốn ngắt xỉu.

Vân Lô nằm xuống thăm trước ghế nhìn lên, chú chó Khiết thật lạ lùng luôn quanh quẩn dưới chân nàng! Hàn Ni lại cười, đưa tay vuốt mái tóc bồng của Vân Lô:

- Anh không hớt tóc, không cạo râu trông giống như nghệ sĩ quá. Vân Lô nhìn lên, mái tóc dài của Hàn Ni như tấm sáo phủ dài. Đưa tay sờ mặt người yêu chàng gọi:

- Hàn Ni em!

- Dạ.

- Anh yêu em.

Hàn Ni cúi xuống, nụ cười ban nãy trên môi đã mất, bàn tay nàng đặt trước ngực áo chàng:

- Anh hứa với em một điều đi!

- Điều gì chứ?

- Đưa em đến bệnh viện khám lại bệnh em.

- Sao?

- Em muốn biết đích xác bệnh của em, em muốn khỏi bệnh, em sợ chết

lắm, em phải sống.

Vân Lô cắn nhẹ môi:

- Ai bảo em bệnh? Em thế này mà bệnh thế nào? Em chỉ hơi yếu thôi, chỉ cần ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ là mạnh, cần gì đi khám bệnh.

Hàn Ni lắc đầu:

- Không, em không tin đâu, em biết bệnh của em mà! Anh Lâu, lúc trước sự sống chết đối với em vô nghĩa. Dù biết mình bệnh nhưng em nghĩ là mình sống chỉ tạo thêm gánh nặng cho mẹ cha thôi. Đời sống chỉ là một chuỗi ngày phiền muộn, chẳng vui sướng gì. Nhưng bây giờ thì khác em phải sống vì anh. Em không muốn suốt ngày phải giam chân trong phòng mãi. Em muốn làm vợ anh và... Và có con với anh.

Vân Lâu chết đứng. Chàng xúc động trước những lời nói chân thành của Hàn Ni. Từ lâu, từ lúc yêu Hàn Ni, chàng đã cố gắng đánh lừa mình, không nghĩ đến viễn ảnh đen tối, không ngờ, bây giờ Hàn Ni lại mang vấn đề đó ra với chàng.

- Đừng có nghĩ vậy, Hàn Ni. Anh thấy em khỏe lắm. Đợi bao giờ anh ra trường, có việc làm xong, chúng ta sẽ lấy nhau. Biết đâu đến lúc đó em chẳng khỏe, phải không?

Một linh cảm không hay khiến chàng bàng hoàng, chàng không dám nằm yên nữa, Hàn Ni vòng tay ôm lấy đầu chàng cười:

- Thôi, đừng nói đến chuyện đó nữa, anh nhé! Em biết mỗi lần nhắc đến là anh giận...

Cúi người xuống, nâng chú chó Khiết lên đặt trước mặt Vân Lâu, Hàn Ni vẫn cười tươi:

- Chó con này, mi xem kìa, xem anh Lâu của mi nhăn mặt trong xấu ghê, dữ ghê há!

- Hàn Ni em! Vân Lâu xúc động gọi. Đặt chú chó xuống đất, chàng ôm chầm lấy người yêu.

- Hàn Ni, em sẽ mạnh, em sẽ sống mãi bên anh, em sẽ... Vân Lâu nghẹn lời, buồn bã nhìn Hàn Ni.

Hàn Ni vẫn cười, nụ cười đẹp và ngọt:

- Anh, điều đó khỏi phải nói, em biết... Tại sao anh lại nhìn

em thế?

- Anh yêu em, yêu muốn phát điên lên được!

- Vâng, em biết! Anh đừng buồn nữa anh Lâu. Vì khi sống em là của anh, chết đi, hồn em cũng mãi là của anh cơ mà.

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Chàng hôn lên tóc, lên trán, lên mắt, lên môi, người con gái với tiếng gọi nhẹ như hơi thở:

- Hàn Ni em!

món gì. Hóa ra chú chó con màu trắng. Trắng tinh, chỉ có một tí đen nơi mõm.

Chú chó ngoan ngoãn trên tay Vân Lâu, đôi mắt đen to đầy vẻ hiếu kỳ trước khung cảnh trước mặt. Hàn Ni thích thú:

- Dễ thương quá! Ở đâu vậy anh?

- Anh biết là em thích ngay mà.

Vân Lâu thích thú đặt chú chó vào lòng Hàn Ni. Con chó thè lưỡi ra liếm tay Hàn Ni, rồi đưa mũi ngửi ngửi xong nằm yên trong lòng nàng mắt lim dim như muốn ngủ.

- Anh Lâu, anh thấy không, nó thích em rồi đấy. Dễ thương quá!

- Có lẽ nó đã nhận cô là chủ rồi đấy.

- Vậy thì em có quyền nuôi nó chứ?

- Dĩ nhiên. Vân Lâu thấy người yêu sung sướng, chàng vui theo. Anh mua cho em đây, để khi anh đến trường, ở nhà em sẽ có nó làm bạn, em sẽ không buồn nữa, chịu không?

Hàn Ni ôm chú chó nhỏ trong lòng:

- Anh tốt với em quá, cái gì anh cũng lo lắng cho em, anh không sợ làm thế em sẽ ỷ lại à?

- Không bao giờ có chuyện đó. Bây giờ em muốn đặt cho nó tên gì nào?

Hàn Ni cúi đầu, vuốt nhẹ lên đầu chú chó con, rồi quay mặt nhìn ra cửa tư lự. Trời hoàng hôn với những tia nắng cuối cùng trong ngày xuyên qua cửa, lấp lánh trên cổ, trên tay. Vân Lâu ngỡ mình đang đứng trước bức họa đẹp.

- Em gọi nó là Khiết nhé. Nó trắng tinh và sạch sẽ quá.

Vân Lâu chẳng để ý đến, chàng vội bảo:

- Đừng, đừng em, em ngồi yên đừng cử động.

Vân Lâu chạy nhanh lên lầu. Hàn Ni ngạc nhiên nhìn theo. Chàng làm gì mà hấp tấp thế? Rồi nàng lại thấy Vân Lâu chạy xuống với giá vẽ trên tay. Đứng trước mặt Hàn Ni, Vân Lâu nói:

- Em cứ ngồi yên như thế chứ!

Hàn Ni mỉm cười, nàng ngồi yên. Chú chó thật ngoan ngoãn Vân Lâu căng vãi lên, chưa bao giờ chàng thấy xúc động thế này. Lòng chàng thật hứng khởi. Ánh nắng khung cảnh, dáng ngồi của Hàn Ni là cả một bức tranh đẹp. Vân Lâu mê say vẽ, bóng đêm đã kéo về, chú chó không chịu nằm yên nữa, Hàn Ni vội về:

- Khiết! Khiết! Ngoan nào. Ngồi yên cho anh Lâu vẽ đi, một lát nữa chị cho Khiết uống sữa.

Bà Dương từ trong nhà bước ra hỏi:

- Làm gì thế?

- Suyt, anh Lâu đang vẽ.

Hàn Ni nói. Nhưng ánh tà dương đã không còn thích hợp cho việc vẽ nữa, Vân Lâu đặt bút xuống, bước đến bên Hàn Ni cười:

- Thôi nghỉ. Để em ngồi lâu mệt lắm.

Hàn Ni đứng dậy:

- Không, để em xem anh vẽ em ra sao?

Hàn Ni ôm chú chó bước tới. Đó là một bức sơn dầu, đơn sơ nhưng thật đẹp, nàng buột miệng:

- Đẹp quá! đẹp thật!

Bà Dương bước tới bật điện lên. Chăm chú nhìn bức tranh, hội họa không xa lạ đối với bà, nhìn nét vẽ bà không khỏi khen thầm. Có thể nó sẽ là một kiệt tác vì bố cục không những vững mà nét bút cũng xuất thần. Vân Lâu cười, nhúng đầu bút vào dầu, thu xếp sạch sẽ:

- Mai tiếp tục, bây giờ chúng ta cho chú Khiết ăn, có lẽ nó đói rồi đấy.

Hàn Ni ôm chú chó đến khoe với bà Dương:

- Mẹ, anh Lâu cho con này. Con chó đẹp quá phải không mẹ?

Bà Dương nhìn con vật nhỏ xinh xắn nhủ thầm, tại sao ta không nghĩ đến chuyện này.

- Đẹp, đẹp lắm!

Hàn Ni ôm chú chó vào nhà bếp:

- Để con đưa nó đi ăn nhé mẹ.

Bà Dương quay sang Vân Lâu. Sau buổi nói chuyện hôm trước, một bức tường ngăn cách dựng lên giữa bà và Vân Lâu. Hồ sâu khó lấp. Không ai có thể ngăn cản khi tình yêu đã đến.

- Hàn Ni lên hơn một ký lô đó.

- Tôi biết cậu có lý, có nhiều chứng bệnh bất trị đối với thuốc men, nhưng phải khuất phục trước sức mạnh ái tình.

Vân Lâu mỉm cười mang giá vẽ trở về phòng, xong trở ra. Hàn Ni từ phía nhà bếp bước tới, Khiết theo sau, như một quả banh màu trắng, nó trũng giồng, lăn tròn trên thảm. Hàn Ni vui lắm.

- Anh xem kìa, nó cứ chạy theo em mãi, em đi đâu nó theo đó hà.

Vân Lâu nhìn đăm đăm vào khuôn mặt xanh mướt của Hàn Ni, chàng giả vờ:

- Đáng lẽ anh không nên đem con chó này về...

Hàn Ni ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Vì anh bắt đầu thấy ghen với nó.

- Quỷ hà! Hàn Ni đỏ mặt, đôi mắt long lanh nhìn Vân Lâu. Anh cứ bảo em điên, anh còn điên hơn cả em nữa.

Bà Dương lẳng lẳng bỏ đi, để gian phòng lại cho đôi tình nhân. Hàn Ni vuốt mặt Vân Lâu, nói:

- Em muốn xóa hết tất cả vết nhăn trên mặt anh. Từ rày anh đừng giận, đừng chau mày cũng đừng nhăn mặt nữa nhé!

Giọng nói êm ái của Hàn Ni thật êm, như những âm thanh vỗ về, Vân Lâu không nín cười được, chàng nắm lấy tay Hàn Ni kéo mạnh vào lòng. Hai người ôm nhau cười, cười thật vui!

- Thôi đừng cười nữa!

Vân Lâu sợ người yêu mệt, nhưng Hàn Ni vẫn cười.

- Anh muốn hôn em!

Vân Lâu bế Hàn Ni đến ghế, đặt nàng nằm dài xuống, xong dùng môi bịt kín chiếc miệng dễ thương. Hàn Ni có vẻ mệt mỏi, nàng nói:

- Em muốn ngất xỉu.

Vân Lâu nằm xuống thắm trước ghế nhìn lên, chú chó Khiết thật lạ lùng luôn quanh quẩn dưới chân nàng! Hàn Ni lại cười, đưa tay vuốt mái tóc bông của Vân Lâu:

- Anh không hớt tóc, không cạo râu trông giống như nghệ sĩ quá.

Vân Lâu nhìn lên, mái tóc dài của Hàn Ni như tấm sáo phủ dài. Đưa tay sờ mặt người yêu chàng gọi:

- Hàn Ni em!

- Dạ.

- Anh yêu em.

Hàn Ni cúi xuống, nụ cười ban nãy trên môi đã mất, bàn tay nàng đặt trước ngực áo chàng:

- Anh hứa với em một điều đi!

- Điều gì chứ?

- Đưa em đến bệnh viện khám lại bệnh em.

- Sao?

- Em muốn biết đích xác bệnh của em, em muốn khỏi bệnh, em sợ chết lắm, em phải sống.

Vân Lâu cắn nhẹ môi:

- Ai bảo em bệnh? Em thế này mà bệnh thế nào? Em chỉ hơi yếu thôi, chỉ cần ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ là mạnh, cần gì đi khám bệnh.

Hàn Ni lắc đầu:

- Không, em không tin đâu, em biết bệnh của em mà! Anh Lâu, lúc trước sự sống chết đối với em vô nghĩa. Dù biết mình bệnh nhưng em nghĩ là mình sống chỉ tạo thêm gánh nặng cho

mẹ cha thôi. Đời sống chỉ là một chuỗi ngày phiền muộn, chẳng vui sướng gì. Nhưng bây giờ thì khác em phải sống vì anh. Em không muốn suốt ngày phải giam chân trong phòng mãi. Em muốn làm vợ anh và... Và có con với anh.

Vân Lâu chết đứng. Chàng xúc động trước những lời nói chân thành của Hàn Ni. Từ lâu, từ lúc yêu Hàn Ni, chàng đã cố gắng đánh lừa mình, không nghĩ đến viễn ảnh đen tối, không ngờ, bây giờ Hàn Ni lại mang vấn đề đó ra với chàng.

- Đừng có nghĩ vậy, Hàn Ni. Anh thấy em khỏe lắm. Đợi bao giờ anh ra trường, có việc làm xong, chúng ta sẽ lấy nhau. Biết đâu đến lúc đó em chẳng khỏe, phải không?

Một linh cảm không hay khiến chàng bàng hoàng, chàng không dám nằm yên nữa, Hàn Ni vòng tay ôm lấy đầu chàng cười:

- Thôi, đừng nói đến chuyện đó nữa, anh nhé! Em biết mỗi lần nhắc đến là anh giận...

Cúi người xuống, nâng chú chó Khiết lên đặt trước mặt Vân Lâu, Hàn Ni vẫn cười tươi:

- Chó con này, mi xem kìa, xem anh Lâu của mi nhăn mặt trong xấu ghê, dữ ghê há!

- Hàn Ni em! Vân Lâu xúc động gọi. Đặt chú chó xuống đất, chàng ôm chầm lấy người yêu.

- Hàn Ni, em sẽ mạnh, em sẽ sống mãi bên anh, em sẽ... Vân Lâu nghẹn lời, buồn bã nhìn Hàn Ni.

Hàn Ni vẫn cười, nụ cười đẹp và ngọt:

- Anh, điều đó khỏi phải nói, em biết... Tại sao anh lại nhìn em thế?

- Anh yêu em, yêu muốn phát điên lên được!

- Vâng, em biết! Anh đừng buồn nữa anh Lâu. Vì khi sống em là của anh, chết đi, hồn em cũng mãi là của anh cơ mà.

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Chàng hôn lên tóc, lên trán, lên mắt, lên môi, người con gái với tiếng gọi nhẹ như hơi thở:

- Hàn Ni em!

Chương 11

Đẩy cửa phòng Vân Lâu, Hàn Ni rón rén bước vào:

- Khiết ơi, vào đây!

Chú chó nhỏ chạy vào. Mới hai tháng mà nó đã lớn như thổi, Hàn Ni không bế nó trên tay được nữa. Trời mới sáng, các rèm cửa làm gian phòng tối om om. Vân Lâu còn say giấc trên giường. Hàn Ni rón rén tới cạnh, rồi cúi xuống đưa một ngón tay đặt trên môi suyt con chó:

- Suyt. Đừng ồn, đừng phá giấc ngủ của anh Lâu, nghe không?

Chó Khiết gừ gừ trong miệng như trả lời, Hàn Ni nhìn quanh rồi nói:

- Khiết thấy không, anh ấy bê bối thật, hôm qua chị mới dọn dẹp đâu ra đấy, bây giờ lại rối lên thế này, chẳng thức tự tí nào cả.

Gian phòng bê bối thật, vợ và áo lót nằm dưới đất, áo sơ mi quần nằm trên ghế.

Trên bàn giấy, mực, dầu sơn, bút nằm la liệt. Có mấy bức tranh vẽ dở nằm lẩn bên góc tường. Bức họa truyền thần của Hàn Ni nằm yên trên giá có vương vải che bên ngoài. Hàn Ni bước tới, mở ra ngắm. Bức họa sắp hoàn thành. Người con gái trong tranh trông yếu đuối dễ thương và bình yên làm sao. Nàng cúi xuống bảo Khiết:

- Đó Khiết thấy không? Chàng là thiên tài mà, chàng vẽ hay

nhất thế giới phải không em?

Nàng bước đến bên bàn, thu dọn lại mọi thứ mà không gây tiếng động nào. Kể như xong, Hàn Ni khẽ liếc về phía giường, chàng vẫn ngủ say, đột nhiên Hàn Ni thấy chó Khiết đang lúi chúi cào vạt của Vân Lâu chạy khắp phòng. Nàng hoảng hốt, chạy đến:

- Khiết, đừng nghịch như thế!

Chó Khiết tưởng Hàn Ni đùa với nó, nên nó vừa ngoác đuôi, vừa tránh né, và kêu ăng ẳng. Hàn Ni vừa đuổi theo vừa hét:

- Sao nghịch quá vậy? Đưa đây, đưa chị đi, đừng làm bẩn của anh Lâu.

Hàn Ni đã nắm được một đầu cà vạt, nàng giật mạnh, con vạt lại chẳng chịu buông, kéo nhì nhằng mãi. Hàn Ni bực không chịu được mà con chó cũng chẳng chịu thua với những tiếng sủa đối kháng. Hàn Ni đành phải dịu ngọt với nó:

- Đừng sủa! Ngoan nào! Hết âm thế này anh Lâu thức thì sao? Nghịch thế!

Vừa năn nỉ, nàng vừa đưa mắt nhìn về phía giường thăm dò, Vân Lâu vẫn ngủ say. Hàn Ni mỉm cười nói với chó Khiết:

- Xem kìa, ông ấy ngủ say như chết, ai đến mang đi có lẽ cũng chẳng hay.

Nàng đứng lên, bước đến gần bên giường nhìn gương mặt người yêu trong giấc ngủ. Chàng ngủ có vẻ bình yên quá! Chăn nệm bị đẩy nằm một góc giường. Ông này ngủ thật xấu nết! Hàn Ni tự nhủ. Qua trung thu rồi, gió đêm mát lạnh, Hàn Ni nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên ngực Vân Lâu. Nhưng vừa thực hiện ý định là tay nàng bị giữ chặt. Vân Lâu mở to đôi mắt tỉnh táo ra nhìn nàng với nụ cười trêu chọc:

- Em nói ai ngủ say như chết, đến độ người ta khiêng đi lúc nào cũng chẳng hay chứ?

Hàn Ni giựt mình, rồi chột hiếu:

- À Há! Nãy giờ giả vờ ngủ để nghe lén, không biết xấu hổ. Anh đáng ghét thật, thế mà em cứ ngu, sợ làm mất giấc ngủ ngon của

anh!

Vân Lâu cười, chàng nắm tay Hàn Ni kéo mạnh vào lòng:

- Người yêu của tôi ơi, dọn dẹp có mệt lắm không?

- Anh thức hồi nào vậy?

- Trước khi em đẩy cửa bước vào.

Hàn Ni trừng mắt:

- Anh khôn lắm, định chọc quê người ta hả?

Vân Lâu tinh nghịch nhìn Hàn Ni:

- Anh nghe tiếng chân em bước tới cửa, anh vội nhắm mắt lại xem em dọn dẹp thế nào. Thú vị thật!

Hàn Ni nhìn người yêu cười e thẹn, Vân Lâu hỏi lại:

- Em mệt chưa?

- Chưa, em phải tập làm việc chứ!

- Để chuẩn bị làm vợ à?

Vân Lâu hỏi khiến Hàn Ni đỏ hồng, nàng trả lời:

- Anh thật bê bối!

Vân Lâu ngồi dậy, nhìn chó Khiết lúng túng với chiếc cà vạt quấn quanh người chàng không nhìn cười được:

- Xem con chó con của em làm gì kìa!

- Trời ơi, hư thật!

Hàn Ni đuổi tới, giật lấy chiếc cà vạt, nhưng chiếc cà vạt đã rách. Nàng hối tiếc đứng yên, Vân Lâu bảo người yêu:

- Em làm gì thế? Có vậy mà cũng tiếc nữa à?

- Không, em đang nghĩ đến chuyện xuống phố để mua quà cho anh đây.

Vân Lâu yên lặng, một lúc hỏi:

- Đã bao lâu rồi em chưa đi phố hả Ni?

- Hơn một năm. Lần sau cùng khi em ra phố em nhìn thấy người ta qua lại, xe cộ nhộn nhịp tới lui, thế là đầu óc em choáng váng, ngất xỉu luôn. Đến khi tỉnh lại mới thấy mình nằm trong bệnh viện, nằm hơn một tuần mới được ra đó. Và kể từ hôm ấy, mẹ không cho em ra phố nữa.

Vân Lâu yên lặng, một lúc chàng quyết định:

- Để hôm nào anh đưa em đi một vòng nhé?

Hàn Ni mừng rỡ:

- Thật hả? Anh đừng dối em nhé?

Vân Lâu thay áo:

- Thật mà. Riêng ngày hôm nay thì đừng đợi anh. Bữa nay anh học suốt ngày, chiều lại có việc có lẽ khuya anh mới về được.

- Anh về dùng cơm tối không?

- Không.

Hàn Ni thất vọng, ngẩng đôi mắt ngây thơ lên:

- Anh làm cách nào về dùng cơm tối đi, em chờ.

Vân Lâu nâng cằm người yêu lên:

- Đùng em, anh không về được mà, em đợi làm gì? Lo ngủ sớm đi, giấc ngủ đối với em rất quan trọng.

Hàn Ni buồn buồn:

- Anh đi đâu?

- Anh có hẹn với một người bạn đến thăm thầy.

- Bộ quan trọng lắm sao? Không đi không được à?

- Ừ.

Hàn Ni cúi đầu, nàng hất lọn tóc lòa xòa ra sau, cố gắng cười một cách can đảm:

- Thôi được, anh cứ đi đi, đừng lo, em đã có con Khiết đây làm bạn rồi.

Vân Lâu mỉm cười, sự vui vẻ rất ư là kịch tính của Hàn Ni làm cho chàng thấy thương nàng, nhưng việc tối nay không thể bỏ được, chàng vượt nhẹ má người yêu:

- Vậy thì nghe lời anh ngủ sớm nhé, anh về mà thấy em chưa ngủ, anh giận cho xem.

Hàn Ni lo lắng:

- Anh đi đến mấy giờ mới về? Có định đi luôn không? Em đeo theo anh hoài, chắc anh chán em lắm phải không?

- Đừng nói bậy! Thôi để anh đi học, chín giờ rồi, trễ bây giờ!

Hàn Ni đưa chú chó xuống lầu:

- Để em làm cơm cho anh ăn sáng nhé.

- Thôi không kịp đâu.

- Được, em bảo cô Lan làm cho anh hai quả ộp la nhé?

Vân Lâu chịu trận, lắc đầu. Nhìn dáng Hàn Ni hấp tấp xuống bếp, chàng thở dài. Hàn Ni! Hàn Ni! Anh mong rằng em khỏe mạnh, để đời sống được hạnh phúc hơn.

Dùng điểm tâm xong, Vân Lâu đến trường. Lúc gần đây, chàng đã mua xe hai bánh loại 90 phân khối để đi học. Hàn Ni đứng tựa cửa nhìn theo lo lắng:

- Chạy cẩn thận, đừng chạy nhanh quá, nhé anh!

Xe và người đã khuất ngoài ngõ, Hàn Ni mới chịu khép cổng đi vào. Một nỗi cô đơn lạnh lùng làm nàng ngẩng đầu lên nhìn trời. Trời xanh tuyệt đẹp, một vài đám mây trắng bồng bồng trôi. Bây giờ là mùa thu nhưng cái lạnh nhẹ thoáng quạ Trời nắng tốt, trong vườn những khóm hoa cúc bắt đầu đơm bông. Hàn Ni thả bộ trong vườn, hai chậu cúc đỏ của Vân Lâu đã hé nhụy.

Những chậu cúc mà Vân Lâu đã đặt cho một cái tên khác là “Sao đầy trời”. Sao đầy trời! Cái tên nghe thật tuyệt, thật ý nghĩa. Hàn Ni thấy tất cả những gì có liên quan đến Vân Lâu đều hấp dẫn nàng hết. Đến trước cửa phòng khách, Hàn Ni do dự rồi lại quay ra, đến bên bờ hồ sen, mùa nở hoa đã qua, những đóa hoa cuối cùng bị trận mưa hôm trước làm xơ xác. Hai cánh còn lại trên cành tái nhạt, mất đi vẻ mơn mớn hôm nào.

Hàn Ni ngồi xuống bờ hồ, ngắm cảnh mà nhớ đến những câu thơ trong Hồng Lô Mộng. Đại Ngọc yêu thơ của Lý Nghĩa Sơn.

*“Lưu đắc tàn hà thích vũ thanh
(Cánh sen tàn ở lại nghe tiếng mưa rơi).”*

Rồi nàng nghĩ đến quyển thơ “Nạp Lan” trong phòng Vân Lâu:

*“Gió mưa nát cánh hoa tàn
Sen kia vẫn nở trong ngàn bùn hôi
Xin người giữ lấy hoa trôi
Tiếc thương một chút mắt môi ngày nào”*

Hàn Ni chột rùng mình, ngẩng mặt lên, nàng không khỏi âu

lo cho phận hoa. Ngồi thật lâu, mãi đến lúc chú chó Khiết từ phòng khách chạy ra, đến bên nàng kêu gâu gâu, Hàn Ni mới lấy lại được nụ cười. Mân mê ngắm lông trắng, mềm trên đầu con vật, Hàn Ni nói như tự hỏi lòng:

- Mày cũng nhớ chàng nữa à? Chàng mới đi mà nhớ cái gì? Sao lạ thế này? Phải làm sao đây?

Chú chó lại gâu gâu như để trả lời. Hàn Ni cười, đứng dậy vươn vai, nàng cảm thấy mệt mỏi lạ. Bỏ vào nhà, qua phòng khách, lúc đi ngang qua phòng Vân Lô, nàng ngần ngừ đứng lại một lúc rồi bỏ đi luôn.

Ngang qua phòng cha mẹ, vừa định gõ cửa, Hàn Ni chợt nghe có tiếng người cãi vã bên trong vọng ra. Tiếng cha nói:

- Em làm gì mà lớn tiếng vậy? Không sợ Hàn Ni nó nghe à?

Có chuyện gì mà phải dẫu diêm thế này? Hàn Ni chùn chân lại, đứng yên nghe. Tiếng mẹ trả lời:

- Em mới thấy nó ở ngoài vườn hoa, làm gì nó nghe thấy được. Tại sao anh chẳng chịu ghé lại xem, bây giờ phải tính sao đây?

- Tính sao bây giờ, anh làm sao biết được.

- Nhưng cha mẹ Vân Lô đang trách móc chúng ta đây này. Anh xem xem, câu nào cũng đầy vẻ hằn học trách móc. Em đã bảo đừng để nó ở đây mà anh không nghe, tính tình của anh Mẫn ai lại không biết. Nay anh nghe câu này: “Tại sao anh chỉ biết con gái mình như vậy mà vẫn để thằng Lô nhà tôi gần gũi nó chứ?”

Tiếng cha thở dài:

- Anh ấy lúc nào cũng thế, có lẽ tôi phải đi một chuyến Hương Cảng mới xong.

- Anh đến Hương Cảng cũng vô ích. Họ đã giận mình rồi, chi bằng... tốt nhất là... là để thằng Lô nó...

- Làm thế sao được? Em phải bình tĩnh quýnh quýnh lên chỉ thiệt cho con.

- Vậy thì em phải làm sao bây giờ?

- Để tính lại xem, bây giờ anh phải đến sở.

Tiếng chân của cha bước dần về phía cửa. Những lời nói của cha với mẹ như những phát búa đập vào đầu làm Hàn Ni choáng váng quên cả lánh mặt. Chuyện gì mà cò liên hệ đến Vân Lâu và nàng? Cha mẹ chàng đã phản đối cuộc tình của ta và chàng không muốn ta gả chàng? Giòng máu trong tim nàng như ngừng lại.

Cửa mở, ông Dương bước ra, nhìn thấy con, ông hoảng hốt:

- Hàn Ni!

Bà Dương nghe tiếng chạy ra:

- Hàn Ni! Con ở đây làm gì thế?

- Con đã nghe hết rồi. Hàn Ni đưa mắt buồn nhìn mẹ cha. Con nghe cha mẹ nhắc đến tên con và anh Lâu, cha mẹ cãi nhau vì con à?

Bà Dương bình tĩnh:

- Đâu có, cha mẹ nói chuyện chứ đâu có cãi nhau?

- Thế cha mẹ nói gì thế? Con đã làm cha mẹ buồn à?

- Không, không có gì đâu con. Mẹ chỉ hỏi cha về việc sang Hương Cảng chứ chẳng có liên quan gì đến con cả.

- Không, không phải thế. Hàn Ni hiểu, nhất định cuộc đời thoải vừa rồi có liên hệ đến cả hai người. Nhìn mẹ bối rối lắp liếm, Hàn Ni không buồn hỏi thêm, ngoắc chú chó con trở về phòng với tâm trạng ngổn ngang. Không có chuyện gì thế tại sao cha mẹ lại có vẻ căng thẳng thế? Ôm chú chó vào lòng, Hàn Ni nói:

- Cha mẹ đang đấu chị, phải không Khiết? Để anh Lâu về chị hỏi sẽ biết ngay.

Suốt ngày, Hàn Ni trông ngóng, mỗi lần có tiếng chuông reo là Hàn Ni lại tưởng Vân Lâu trở về. Sự trở về đột ngột của chàng sẽ khiến nàng sung sướng xiết bao. Nhưng hoài vọng đó thật vô ích.

Cơm tối vừa xong nàng dạo một bản nhạc. Không có Vân Lâu thưởng thức nên ngón đàn cũng rã rời. Nỗi buồn len qua tim,

Hàn Ni thấy nhớ Vân Lâu lạ. Bản nhạc nửa chừng, đứt ngang. Đẩy nắp đàn lại nàng lười biếng ngồi nơi ghế nệm với chó Khiết. Bà Dương lo lắng:

- Hôm nay con làm sao thế?
- Không có chi cả mẹ ạ.

Bà Dương nhìn khuôn mặt bình thản của con bà lo lắng, bà biết con bà không thật sự bình thản đâu. Lật tờ báo ra xem mà tâm trí bà vẫn nghĩ đến Hàn Ni. Ái tình là một sự kiện lạ lùng, làm người vui sống, mà cũng làm người ta phiền muộn, tuyệt vọng khôn cùng. Hàn Ni rồi sẽ ra sao?

Chín giờ tối, chuông điện thoại reo vang, Hàn Ni ngồi bật dậy, chạy nhanh tới. Đúng là Vân Lâu bên kia đầu dây:

- Hàn Ni đây à?
- Vâng, em đây.
- Tại sao em chưa đi ngủ đi?
- Em sắp đi ngủ đây mà.
- Vậy thì được. Anh về phải thấy em ngủ mới được đó nghe.

Hàn Ni lo lắng:

- Bao giờ anh về?
- Một chút nữa, nhưng em phải đi ngủ nhé.
- Vâng.
- Suốt ngày nay em làm gì?
- Nghĩ tới anh.

Giọng Vân Lâu đầy trách móc:

- Ngu thật! Thôi ngủ đi nhé!
- Vâng.
- Ngủ ngon nhé.
- Vâng.

Hàn Ni bịn rịn bên máy, đến lúc nghe tiếng máy cúp nàng mới chậm rãi đặt ống nghe xuống. Tựa lưng vào bàn, những lời nói của chàng vẫn còn vang bên tai. Trở về phòng ngủ, ngắm Vân Lâu trong bức ảnh trên đầu giường, nàng gọi:

- Anh Lâu, anh ở đây làm gì? Tại sao không trở về? Anh chán em rồi ư? Phải không?

Cầm bức ảnh lên, ập vào ngực, nhắm mắt lại nàng thì thầm:

- Anh Lâu, anh phải yêu em nhiều hơn nữa, vì em... yêu anh quá.

Chương 12

Cũng trong thời gian này, Vân Lô đang ngồi nơi phòng mạch của bác sĩ Lý để tìm hiểu căn bệnh của người yêu. Chàng ngồi đợi thật lâu, mãi đến lúc tối mò, khi bác sĩ Lý tiễn xong người khách cuối cùng chàng mới được tiếp chuyện. Bác sĩ Lý thật vui vẻ:

- Có chuyện gì đây?

- Thưa bác sĩ, Hàn Ni có thể lành bệnh không?

Bác sĩ Lý chăm chú nhìn Vân Lô:

- Cậu muốn biết sự thật không chứ?

- Vâng, cháu muốn và muốn biết thật rõ ràng, thật kỹ xin bác sĩ đừng dấu diếm gì cả.

Bác sĩ Lý đốt điếu thuốc, phà khói:

- Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không tìm hiểu sự thật!

- Tại sao?

- Vì sự thật bi đát quá. Nói thật với cậu, Hàn Ni không bao giờ lành bệnh, trừ phi...

- Trừ phi sao?

- Trừ phi y học tiến bộ vượt bậc, tiến đến chỗ có thể thay được tim.

Nhưng hy vọng đó mong manh quá. Tôi nghĩ, cố gắng giữ cho Hàn Ni ở yên tình trạng này ngày nào hay ngày ấy, đừng để cô ấy bị xúc động.

- Bác sĩ nói thế có nghĩa là... Hàn Ni có thể sống thêm bao lâu nữa.

Bác sĩ Lý suy nghĩ một lúc:

- Bệnh tim thật khó nói vì nó tùy theo xúc động. Có thể sống mười hoặc hai mươi năm nữa, nhưng cũng có thể ngã ra chết ngay tức khắc. Bệnh Hàn Ni thế đấy, có điều cô ấy bị thêm chứng đột biến, nên nặng hơn những người khác.

Vân Lâu bàng hoàng:

- Bây giờ phải làm sao, thưa bác sĩ?

Bác sĩ Lý nói thật:

- Theo tôi thì... chắc cậu cũng hiểu là Hàn Ni yếu lắm, cô ấy có thể chết bất cứ lúc nào.

Vân Lâu ngồi yên, mặc dù đã nghe nói điều này rồi, nhưng ở đây có sự chứng thật của y sĩ chuyên môn chàng không thể phủ nhận sự thật. Cấn lấy môi, chàng yên lặng, cái chết của Hàn Ni luôn luôn ám ảnh chàng. Hạnh phúc thật mong manh, niềm vui rồi cũng không dài lâu...

Bác sĩ Lý nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trên gương mặt Vân Lâu, vội an ủi:

- Dù sao chúng ta cũng không nên thất vọng, biết đâu là chẳng có phép lạ. Lịch sử y học, đã từng ghi chép những dữ kiện đó, nhiều chứng bệnh bất trị đột nhiên lành hẳn trước mặt vô hình mầu nhiệm. Trên đời có nhiều chuyện mà khoa học duy lý không thể giải thích được, vì vậy chúng ta cũng nên nuôi hy vọng.

Vân Lâu đưa mắt nhìn vị y sĩ già. Chàng biết đó chỉ là một lời an ủi suông, nói khác đi, khoa học hiện tại không giúp ích được gì cho Hàn Ni. Bây giờ chàng chỉ trông đợi ở phép lạ... Vân Lâu nhìn ra khung cửa sổ. Bầu trời tối đen bên ngoài. Có thần thánh không, nếu có bây giờ họ ở đâu?

- Xin bác sĩ cho biết, tôi có thể đưa Hàn Ni đi phở hoặc đi xem hát hay ra ngoài ô hít thở không khí trong sạch chẳng hạn, được không?

Bác sĩ Lý suy nghĩ một lúc, nói:

- Có thể được, nhưng cậu cũng nên biết là cơ thể Hàn Ni không có tính miễn nhiễm vì vậy dễ bị vi khuẩn xâm nhập. Do đó tốt nhất là nên hạn chế sự đi lại nơi công cộng càng ít càng tốt, cũng như tránh dùng đồ cô ấy bị cảm lạnh.. Nhưng cần gì phải đưa cô ấy đến những nơi đó?

Vân Lâu buồn:

- Không lẽ để Hàn Ni như con chim nhỏ bị nhốt trong lồng mãi sao?

- Cô ấy bị nhốt thể đã quen rồi. Chỉ bị nhốt lâu ngày không thể bay được, vì vậy cậu đừng thương nó quá mà sinh nguy hiểm.

- Theo ý bác sĩ thì không nên cho Hàn Ni ra phố à?

Bác sĩ Lý thở khói:

- Tôi không biết phải trả lời cậu thế nào. Hàn Ni lớn lên với mười mấy năm thuốc men chăm sóc. Chính tay tôi chăm sóc, lo lắng từng nhịp tim cô ấy. Tôi vẫn nghĩ rằng Hàn Ni sẽ không sống lâu, nhưng rồi một ngày, một ngày qua, Hàn Ni vẫn thế, nhất là lúc gần đây, thấy cô ấy vui và khỏe hẳn tôi nghĩ đó là nhờ ở cậu.

Bác sĩ Lý nhìn Vân Lâu cười tiếp:

- Thế nên tôi mới nói, biết đâu phép lạ chẳng mang nàng ra khỏi hiểm nghèo? Riêng thể xác của Hàn Ni thì vẫn còn yếu lắm, một chứng bệnh nhỏ cũng có thể gây nên tai vạ. Ra phố thì chẳng sao, chỉ sợ đi tàu đi xe chẳng quen rồi gây phiền phức. Cậu muốn đưa cô ấy đi thì đi, vấn đề chuyên môn y học hạn chế vậy chứ biết đâu, phải không cậu?

Vân Lâu gật đầu:

- Tôi hiểu. Như lời mẹ Hàn Ni bảo, Hàn Ni như hạt nước, có thể vỡ bất cứ lúc nào.

- Vâng, chúng ta cứ cố gắng, còn mệnh số là chuyện khác.

- Như thế, Hàn Ni lấy chồng được không?

Ánh mắt bác sĩ Lý thật sắc:

- Làm sao lấy chồng được, khi Hàn Ni không thể sống đời sống vợ chồng. Tôi thành thực khuyên cậu, nếu có thể hãy xa

cô ấy hơn, đừng gằn gỏi yêu đương quá chỉ làm khổ cho Hàn Ni thôi.

Vân Lâu nhắm mắt lại, bên tai vẫn còn vẳng tiếng Hàn Ni:

- Anh Lâu, em muốn làm vợ anh, em muốn có con với anh.

Âm vang như một ngọn roi quất mạnh vào tim, Vân Lâu thấy khó thở. Hàn Ni! Hàn Ni!

Từ nhà bác sĩ Lý trở về, đêm đã khuya. Những giọt mưa nhỏ lất phất bay trong gió. Cảnh mùa thu buồn, đêm thu lạnh. Ngồi trên xe, Vân Lâu mở hết ga phóng như điên. Chàng không muốn trở về nhà nữa. Mưa thấm ướt tóc, nước chảy dài trên mặt. Lạnh thật! Lạnh thật! Áo bắt đầu ướt, Vân Lâu rùng mình. Gió lạnh không làm sao xuyên trái tim phiền muộn, chiếc xe như loài thú dữ gầm gừ vượt nhanh tới trước...

Trước mặt xuất hiện một chiếc taxi, Vân Lâu lách nhanh, suýt tí chàng đã va vào cột điện. Thắng thật gấp, tiếng bánh xe rít trên mặt đường nghe rợn người. Chiếc xe Vân Lâu loạng choạng, chàng cố giữ thăng bằng, chàng lúc lắc đầu, những giọt nước lạnh làm chàng tỉnh trí. Đứng dưới ngọn đèn đường, cô đơn với chiếc bóng ngã dài, chàng thâm thì gọi:

- Hàn Ni, phải chi có em ở đây chúng ta sẽ đi trong sương mù suốt đêm nay, em nhỉ.

Lúc gần đây không hiểu tại sao chàng thích gọi tên Hàn Ni như vậy. Mỗi lần có chuyện gì buồn phiền hay cô đơn là chàng nghĩ đến Hàn Ni! Hàn Ni! Hàn Ni! Cái tên đầm ấm ngập đầy hạnh phúc. Nhảy lên xe Vân Lâu mới cảm thấy hơi nhức nơi chân. Nhìn xuống, trên đùi chàng toét một lỗ to, máu đang rỉ rỉ chảy. Vân Lâu lấy khăn tay buộc chặt vết thương, rồi tiếp tục con đường còn lại.

Đến cổng, ánh đèn còn sang trong phòng khách làm chàng khó chịu. Ai còn thức đây? Hàn Ni à? Nhìn lại mình, thân thể ướt như chuột, thật khó coi. Đem xe vào nhà xe, vừa bước tới cửa phòng khách, là có tiếng cửa mở, rồi một âm thanh vút cao:

- Anh Lâu! Anh về rồi đấy à?

Vân Lâu chau mày, cơn giận bốc lên trong đầu. Tại sao bảo ngủ mà vẫn không chịu đi ngủ? Thế này đến bao giờ mới khỏe được! Vân Lâu bước nhanh vào phòng khách, Hàn Ni đứng tựa cửa không trông thấy đôi mắt hờn trách của người yêu, tiếp tục nũng nịu:

- Sao đến giờ này anh mới về? Em lo chết luôn, em cứ ngỡ anh... Hàn Ni đã nhìn thấy dáng xốc xếch của chàng. Anh sao thế này, ướt hết cả...

Vân Lâu cắt ngang, giọng chàng có vẻ giận:

- Tại sao anh bảo em đi ngủ mà em không đi ngủ chứ?

- Em.. Em... Thấy sắc giận trên mặt chàng, Hàn Ni sợ sệt. Em đã định đi ngủ... Nhưng... Nhưng ngủ chẳng được, sau đấy thấy trời mưa, mà anh thì chẳng mang theo áo đi mưa, nên em không thể ngủ được nữa... Em phải đi ra...

Hàn Ni giải thích một cách khó khăn, mắt nàng đỏ và ẩm, nhìn thân thể yếu gầy của người yêu run rẩy trong gió, chàng thấy xót xa và giận hờn:

- Đã bảo không cần đợi mà cứ đợi mãi, sao em không biết nghe gì hết vậy. Không chịu ngủ sớm đi, thức khuya, trời lạnh thế này cũng không chịu mặc thêm áo, rồi rồi... Vân Lâu đột nhiên thấy bực tức, hét. Em lớn rồi chứ đâu phải trẻ con mà cái gì cũng phải nhắc nhở từng chút một thế?

Đôi mắt Hàn Ni sụp xuống, những giọt nước mắt ven bờ mi lăn dài trên gương mặt xanh xao. Nàng đưa tay lên môi chặn lấy tiếng khóc, những ngón tay nhỏ và gầy, thân hình run rẩy như những chiếc lá úa trong cơn gió thu. Vân Lâu ngậy người ra, nước mắt của Hàn Ni đã rửa tan cơn giận. Ta đã làm gì? Ta đã trách Hàn Ni Ta định giết nàng sao? Người ta thức suốt đêm đợi mình về mà sao mình lại vô tình và ngu thế? Vân Lâu bước tới ôm lấy Hàn Ni, úp mái tóc nhỏ nhắn vào ngực:

- Thôi đừng khóc nữa em. Anh xin lỗi, anh bậy thật, anh đã về khuya để em lo lắng, rồi còn hờn trách để em buồn nữa, anh bậy thật. Thôi nín đi em, anh xin!

Hàn Ni càng khóc to hơn, Vân Lâu nâng cằm người yêu lên, nước mắt chan hòa trên mặt nàng làm chàng bối rối:

- Hàn Ni, anh xin lỗi mà... cho anh xin lần này đi, tại anh yêu em quá, anh sợ em lạnh, sợ em ngủ không đúng giờ rồi mất sức, anh lo cho em, vì em yếu quá. Thôi đừng khóc nữa nhé, anh chịu tội rồi, em muốn phạt anh sao anh cũng chịu nhưng đừng khóc.

Hàn Ni nín khóc, đôi mắt đen nhánh long lanh:

- Em... Em đâu có trách anh, chỉ tại em thấy em ngu quá, không biết làm gì cả khiến anh phải giận. Em... Em thật vô dụng, em chỉ gây phiền nhiễu cho anh thôi, vì vậy em...

Một cái gì chặn nơi cổ, Hàn Ni không nói thêm được. Nhìn vẻ bối rối, sợ sệt của người yêu, Vân Lâu vừa tội lại vừa sợ. Chàng dìu nàng đến ngồi xuống ghế, xoa nhẹ tay người yêu:

- Em đừng nghĩ như vậy, trong lòng anh, em đã chiếm hết quả tim anh, anh yêu em nhiều lắm, Hàn Ni ạ!

Vân Lâu nói mà cảm thấy bức vì ngôn ngữ không đủ để lột hết tình cảm của mình. Không có một tiếng gì để hình dung được mỗi tình cảm của mình. Không có một tiếng gì để hình dung được mỗi tình cuồng nhiệt, say đắm của chàng đối với Hàn Ni. Xoa nhẹ đôi tay nhỏ nhắn của người yêu, rồi úp mặt mình vào đấy, Vân Lâu gọi thầm. Hàn Ni! Hàn Ni! Em phải sống! Em phải sống với anh! Hàn Ni! Hàn Ni! Tiếng gọi không thốt được thành lời những giọt nước mắt nhỏ xuống.

- Anh Lâu! Sao vậy anh!

Hàn Ni hoảng hốt, quên cả nỗi buồn ban nãy, nàng cuống quýt:

- Tại sao anh khóc? Đàn ông mà ai lại khóc? Có phải lỗi tại em không? Em làm anh buồn sao? Em ngu thật, anh đừng buồn nữa.

Vân Lâu kéo người yêu vào lòng, môi chàng đặt lên môi Hàn Ni. Nụ hôn say đắm đầy nước mắt. Vâng, em ngu thật đấy Hàn Ni ạ. Nhưng cái ngu của em dễ thương quá, dễ thương vô cùng!

Ngẩng đầu lên, gương mặt Hàn Ni đã rạng rỡ:

- Từ tối đến giờ em chưa ngủ à?

Hàn Ni bối rối trước câu hỏi của Vân Lôu:

- Em có đi ngủ... Nhưng ngủ không được... Em cứ nghĩ ngợi hoài. Đột nhiên Hàn Ni ngước mắt lên nhìn Vân Lôu. Anh Lôu, gia đình anh phản đối mối tình của hai đứa mình à?

Vân Lôu kinh ngạc mở to mắt:

- Ai nói thế?

- Em nghe mẹ nói với cha... Hình như... hình như cha anh phản đối ghê gớm lắm thì phải.

Đúng vậy, đó là sự thật, hai hôm trước chàng có nhận được thơ của cha, một bức thơ dài hơn năm trang giấy lớn. Trong đó toàn là những lời trách móc.

"... Cho mày sang Đài Loan để học hành chứ đâu phải để nói chuyện yêu đương đâu? Nhất là lại đi yêu một đứa con gái bệnh hoạn. Gia đình này chỉ có một mình mày, mày phải hiểu trách nhiệm của mày. Năm sau Mỹ Tuyên đã xong tú tài rồi, không xứng với mày sao mày lại yêu đương một đứa con gái chết lúc nào không biết? Nếu mày không bỏ nó, niên học sau đừng mong qua Đài Loan học nữa..."

Vân Lôu hình dung đến khuôn mặt nghiêm nghị của cha với những lời trách móc nặng nề. Chàng biết cha chàng chẳng bao giờ hiểu được tình yêu của mình.

- Phải không anh?

Hàn Ni hỏi với gương mặt lo lắng, Vân Lôu cố giữ vẻ điềm tĩnh:

- Không, không có đâu, em nhầm rồi đấy, cha chỉ sợ anh lo yêu đương rồi quên học hành, chớ đâu có phản đối tình yêu của chúng ta. Cha muốn anh ra trường xong hãy nói chuyện yêu đương, người sợ anh biết yêu sớm quá rồi bỏ dở chuyện học hành... Vả lại cha chưa hề trông thấy em mà phản đối làm sao chứ? Em đừng nghĩ vớ vẩn nữa, ráng giữ sức khỏe cho...

Chưa nói hết câu, Vân Lôu đã thấy nhột ở mũi, chàng ách xì liền hai cái, cơn lạnh len vào xương sống làm chàng rùng mình.

Hàn Ni đứng dậy, nói:

- Anh cảm rồi, thay áo nhanh đi! Nhìn thấy vết thương ở đùi Vân Lâu, Hàn Ni hoảng hốt.

- Chết anh bị thương nữa, máu ra kìa!

Vân Lâu bịt miệng người yêu lại:

- Đừng làm ồn, cha mẹ thức dậy bây giờ, anh chỉ bị trầy tí thôi, không sao cả. Trời mưa đường trơn thật!

- Anh cuội xe chạy nhanh quá không té sao được, từ nay đi học anh đừng đi xe nữa, em đọc báo thấy tai nạn xe cộ cứ dồn dập, em lo quá.

- Em cứ lo quần làm sao mà khỏe cho nổi? Được rồi, đừng nghĩ tới vết thương của anh nữa.

Vân Lâu nói, nhưng Hàn Ni đã cúi xuống, nàng tháo bỏ chiếc khăn tay trên vết thương. Nhìn xuống, Hàn Ni chột miệng:

- Trời ơi! Vết thương anh sao chảy máu nhiều thế này?

Vân Lâu trấn an:

- Không sao cả, em cứ đi ngủ đi.

- Để em lấy oxigene rửa vết thương cho, anh đi thay quần áo đi!

- Em cứ đi ngủ đi mà!

- Để băng vết thương cho anh xong em sẽ đi ngủ ngay bằng không chắc em chẳng bao giờ ngủ được.

Vân Lâu không thể từ chối được:

- Nếu thế thì đi nhanh lên đi!

Hàn Ni bước nhanh lên lầu rồi quay lại đề nghị.

- Anh về phòng thay áo đi, em mang thuốc qua phòng anh tiện hơn. Vân Lâu về phòng, vừa thay quần áo ra thì Hàn Ni đã mang nước thuốc và băng đến. Vân Lâu ngồi trên ghế, Hàn Ni quỳ xuống dưới chân vẫn thận trọng chăm sóc vết thương, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn lên thăm dò:

- Đau không anh?

- Không, em làm y tá khá lắm.

Hàn Ni cười, băng bó vết thương xong xuôi, Hàn Ni bảo:

- Mai anh đến bác sĩ xem lại mới được.
 - Không cần, em đã băng bó rồi cần gì phải đến bác sĩ.
- Hàn Ni ngẩng mặt lên nhìn Vân Lâu với niềm sung sướng:
- Em sẽ cố gắng giúp anh làm nhiều việc.
- Vân Lâu xoa mái tóc dài của người yêu:
- Bây giờ em làm hộ anh chuyện này nhé. Em đi ngủ đi!
 - Vâng, em đi ngay.
 - Đi ngay sao không đi đi.
- Anh đuổi em à? Đợi suốt ngày mới gần nhau được có mấy phút mà... Vân Lâu còn biết nói sao hơn? Người con gái với trái tim cuồng nhiệt đã giữ chặt hồn chàng. Ngồi tựa bên nhau mặc cho thời gian trôi mãi đến lúc nghe có tiếng chân họ mới ngẩng lên. Cửa mở, bà Dương xuất hiện trước mặt:
- Hàn Ni!
- Hàn Ni đứng dậy thẹn thùng:
- Anh ấy bị thương, con băng hộ vết thương cho anh ấy.
- Bà Dương khó chịu:
- Đi về phòng ngủ đi, con cần phải tập tính tự lo lấy thân chứ, mẹ đâu phải lo cho con mãi được.
- Hàn Ni quay lại nhìn Vân Lâu, rồi bỏ về phòng.
- Chỉ còn bà Dương và Vân Lâu. Không khí thù nghịch như lãng đãng:
- Tôi thấy cậu nên dọn đi nơi khác ở.
- Máu nóng dâng lên ngực Vân Lâu:
- Nếu bác muốn thế!
 - Vâng, tôi muốn thế vì con tôi!
 - Vì Hàn Ni à? Vân Lâu cười, đầu chột nhúc như búa bổ. Bác làm thế là giết Hàn Ni chứ không ích gì.
 - Cậu nói thế là thế nào?
 - Tôi sẵn sàng rời khỏi nơi này, tôi thấy bác chưa hiểu được Hàn Ni!
- Bà Dương ngắt ra, trừng mắt nhìn Vân Lâu. Gã thanh niên trước mặt đã làm bà sững sờ:

- Nếu cậu nói rằng cậu hiểu Hàn Ni, thì cậu hãy mang hạnh phúc đến cho nó, chú không phải mang đến cho nó cái tai họa này và cậu nên nhớ rằng con Hàn Ni tôi mà có mệnh hệ nào thì cậu phải chịu hết trách nhiệm!

Nói xong, bà quay đầu bỏ đi.

Vân Lô cài cửa lại, những câu nói của bà Nhã như những nhát dao đâm thẳng vào tim. Ngã người lên giường, Vân Lô đau khổ nhắm mắt lại. Hàng ngàn mũi kim đâm vào óc nhức nhối.

- Hàn Ni, em sẽ không bao giờ gặp bất hạnh, sẽ không bao giờ.

Chương 13

Trời bắt đầu trở lạnh.

Những cơn gió bắc mang buốt giá đến thành phố. Gia đình Ông Dương gần như suốt ngày phải dùng đến lò sưởi, thế mà cái lạnh vẫn không chịu đi. Trong những ngày như thế mà đánh đàn là cả một cực hình, những ngón tay tê cóng chạm lên phím ngà lạnh ngắt gây nên một cảm giác gâ gáy. Hàn Ni đã ngồi nơi chiếc ghế bên đàn dương cầm, dù không thích thái độ chờ đợi của Vân Lâu, nàng không đành lòng thờ ơ. Đứng dậy mở nắp đàn, nàng đàn một bản, rồi một bản nữa. Vân Lâu ngồi bên giá vẽ, một bức họa truyền chân bắt đầu bằng nét phác họa. Bên ánh lửa hồng của lò sưởi, nhạc trở đều, chó Khiết nằm ghéch mõm thưởng thức. Trong không khí ấm cúng và nên thơ, hạnh phúc như màng lưới bủa vây quanh.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa reo vang, chú chó Khiết chồm dậy. Vân Lâu chau mày, trời lạnh thế này mà vẫn có khách sao? Ông bà Dương đều ở nhà. Khách nào đấy? Phiền thật.

Cô Lan chạy ra mở cổng, có tiếng người cười nói vọng vào. Cửa phòng khách mở, một thiếu nữ tràn đầy sinh lực như cơn gió lốc cuốn vào:

- À! Tất cả đều đầy đủ cả!

Vân Lâu ngẩng đầu lên, Hàn Ni cũng quay lại. Thúy Vi trong chiếc áo màu lông ngỗng, áo lạnh khoác ngoài, chiếc quần dài

màu đỏ, khăn choàng đen, nón lông trắng, đứng giữa gian phòng màu xanh dịu trông nàng như một làn hơi ấm tỏa khắp phòng. Vân Lâu buột miệng:

- Thúy Vi đẹp quá. Đi đâu về đây?

- Ở hội quán bóng bàn về ghé qua đây, Thúy Vi đáp rồi đưa bức thư trong túi ra. Thư anh đây.

Vân Lâu ngạc nhiên:

- Ở đâu đây?

Thúy Vi cười:

- Tôi đã lấy trong thùng thư chớ ở đâu. Không lẽ người ta gửi thư cho anh mà mang đến nhà tôi à?

Bước đến cạnh đàn, Thúy Vi nhìn Hàn Ni dò xét.

- Lúc này thấy bồ khá rồi đây, sức mạnh tình yêu mầu nhiệm thật.

Hàn Ni nở nụ cười e thẹn, bàn tay mân mê cúc áo của Thúy Vi:

- Mà đẹp quá Vi ạ!

Thúy Vi cười xòa, đưa tay sờ mặt Hàn Ni:

- Mà mới đẹp chứ! Quay đầu lên cầu thang, Thúy Vi gọi to -
Dì ơi! Dì có ở nhà không?

Vân Lâu cười nói:

- Bác gái ngủ rồi. Cô vừa mới vào mà nhà đã ồn như hội chợ.

Thúy Vi nheo mắt:

- Thôi chứ, thấy tôi phá đám mấy người muốn đuổi thì nói phút đi chớ nói năng chi lạ vậy.

Vân Lâu không đáp, mở thư ra xem. Một tấm hình bán thân của một thiếu nữ từ trong phong bì rơi ra, Thúy Vi nhanh mắt nhảy đến chụp ngay rồi đưa cao nói to:

- À! Ảnh của người yêu của Vân Lâu, Hàn Ni ơi, anh chàng này chẳng thành thật đâu nhé, mi ráng mà liệу đấy.

Hàn Ni liếc nhanh, không một phản ứng nào khác. Vân Lâu mở thư ra xem, nụ cười trên môi chợt tắt. Thúy Vi trả lại tấm ảnh, hỏi:

- Thư của ai đây? Em gái anh à?

Vân Lâu cất ảnh, đáp nhanh:

- Không phải.

Nói xong chàng bước nhanh lên lầu, gương mặt kém vui của chàng khiến Hàn Ni nghi ngờ:

- Anh đi đâu đây?

- Anh sẽ trở xuống ngay.

Vân Lâu đi về phòng cho phong thư vào ngăn kéo và ngồi ghé ôm đầu yên lặng

Thật trẻ con! Chàng nghĩ. Chỉ có tấm ảnh của Mỹ Tuyên là chàng phải yêu được sao? Trong thư cha chàng bảo là trong những ngày nghỉ lạnh phải trở về Hương Cảng. Trở về Hương Cảng để làm gì? Để bị giữ luôn hay chỉ bị la mắng sơ sài? Chàng có tội vì đã yêu một người con gái không thể lấy chồng? Sao vậy? Cha bảo nếu những ngày nghỉ lạnh mà không trở về, người sẽ đích thân sang Đài Loan bắt về ngay. Vân Nhi! Vân Nhi! Em không giúp được gì cho anh sao? Em không hiểu được tình cảm anh sao.

Có tiếng động ở cửa, Vân Lâu quay lại, Hàn Ni đã đứng ở ngưỡng cửa:

- Thư của ai vậy anh? Có chuyện gì thế anh?

Vân Lâu vội vã đứng dậy:

- Không có chuyện gì cả, thư của Vân Nhi gửi sang hỏi anh mùa lạnh này có về Hương Cảng không?

Mắt Hàn Ni mở to, nàng lo lắng:

- Thế anh có định về không? Không đợi Vân Lâu trả lời, Hàn Ni đã tiến đến nắm áo người yêu van nài. Đừng về anh nhé? Anh về chắc em chết mất.

- Đừng nói bậy. Vân Lâu choàng vai Hàn Ni an ủi, nhưng lòng thật lo âu. Em cứ yên tâm, anh không về đâu, nếu có về đi nữa chỉ hai hôm là anh trở lại ngay.

- Hai ba hôm à? Sao lâu thế?

- Đừng có điên! Bây giờ em xuống nói chuyện với Thúy Vi đi, không cô ấy cười mình chết.

Dưới lầu, Thúy Vi đang ngắm nghía bức tấc họa chân dung của Hàn Ni, nàng có vẻ thích thú nên vừa thấy Vân Lâu bước xuống là hỏi ngay:

- Đây là bức họa thứ mấy của Hàn Ni thế?

- Không biết là bức thứ mấy, có lẽ bức thứ hai trăm đây.

Vân Lâu nói đùa, Thúy Vi trề môi:

- Anh chỉ có một đề tài này thôi à? Hôm nào rảnh vẽ cho tôi một bức đi, được không?

- Nếu cô ngồi yên được thì chỉ trong vòng một phút tôi sẽ vẽ xong.

Thúy Vi cười to:

- Anh có vẻ hiểu tôi quá kỹ, bắt tôi ngồi mấy tiếng đồng hồ chắc tôi chết mất... à mà này, hôm nay tôi đến đây định nhờ anh chút việc, có được không?

- Nhờ tôi à?

- Vâng.

- Chuyện gì thế?

- Ngày mốt gia đình tôi có mở dạ hội giáng sinh, nhờ anh đến trang hoàng nhà cửa. Anh là nghệ sĩ thì chắc chắn phải có con mắt nghệ thuật, được không?

Vân Lâu do dự một lúc, hỏi:

- Thế cô đã sắm sửa đủ hết chưa?

- Anh thấy cần cái chi cứ mua, tôi không biết gì cả. Hàn Ni, cho tao mượn ông xã mày một buổi, được không?

Hàn Ni thẹn, quay mặt sang nơi khác. Vân Lâu chợt khám phá ra sự khác biệt về cá tính của hai người; Một người trầm lặng, một người ồn ào, khoảng cách là hai thái cực, thế mà họ lại gần nhau được.

Thúy Vi quay sang Vân Lâu:

- Tôi đã xin phép cho anh rồi đây.

- Bây giờ phải đi ngay à?

- Vâng, thời gian cấp bách quá mà.

Vân Lâu chỉ còn biết nhún vai tuân theo. Hàn Ni ngượng cười trấn an:

- Hai người cứ an tâm, ở nhà tôi đã có chú chó Khiết làm bạn rồi đừng lo.

Thúy Vi nói:

- Tụi này đi một chút về ngay mà.

Hàn Ni cười:

- Không sao mà... Anh Lâu, anh mặc thêm áo đi.

Thúy Vi nhìn sang Hàn Ni với nụ cười trêu ghẹo, tuy cô ta không nói gì nhưng với thái độ đó cũng khiến cho Hàn Ni đỏ mặt, nàng giải thích:

- Mà không biết đó chó anh ấy không bao giờ chú ý đến việc chăm sóc mình. Kỳ trước dầm mưa về nhà sốt hết mấy bữa đó.

Vân Lâu cười:

- Cô giỏi lắm, thế cô giỏi sao cô chẳng lo chăm sóc bản thân chính cô đi?

Thúy Vi nháy mắt, hết nhìn người này đến người kia rồi giả vờ hỏi:

- Nghi lễ chia tay cử hành xong chưa?

Vân Lâu bước ra cửa:

- Thôi đi, đi nhanh để về kịp bữa cơm tối.

Hàn Ni đưa mắt nhìn theo. Thúy Vi đẩy sức sống. Vân Lâu thì hào hoa, họ đi bên nhau trông thật xứng đôi. Một cơn gió thổi đến làm Hàn Ni rùng mình. Nàng nhìn theo mà lòng bàng hoàng ngẩn ngơ.

Chú chó Khiết nhảy lên ghế, vùi đầu vào người Hàn Ni như xoa dịu tấm lòng cô đơn của nàng. Hàn Ni cúi xuống, tựa mặt vào tấm thân xù lông trắng của con vật nói nho nhỏ:

- Họ xứng đôi quá hở em!

Nhắm mắt lại, nàng xót xa làm sao! Nàng ước ao mình biến ngay thành một thiếu nữ bình thường, khỏe mạnh. Tại sao cơ thể ta thế này? Hàn Ni không rõ, nàng chỉ biết rằng vừa mới chào đời là nàng mắc phải chứng bệnh oan nghiệt ấy, mà bệnh gì Hàn Ni

cũng không biết. Trước kia đời sống thế nào cũng mặc, nhưng từ lúc có Vân Lâu thì tất cả đã đổi khác. Hàn Ni không còn coi thường bệnh hoạn nữa, vì nó đã đe dọa hạnh phúc và tình yêu của nàng.

- Ta phải khỏe, ta phải mạnh!

Hàn Ni cầm bức tranh Vân Lâu vẽ mình lên ngắm nghía, rồi lắc đầu:

- Gầy quá, xấu quá, ta không đẹp như Thúy Vi, không bằng một nửa của nó.

Tủi thân nàng ném bức họa sang bên, tựa đầu lên thân ghế buồn bã. Khi bà Dương thức giấc, bước xuống lầu, nhìn thấy con gái thẫn thờ trên ghế, bà ngạc nhiên:

- Hàn Ni! Con làm gì ngồi đây một mình thế? Vân Lâu đâu?

Hàn Ni giật mình ngẩng đầu lên:

- Anh ấy ra phố rồi. Sang nhà Thúy Vi trang trí cho dạ hội giáng sinh rồi.

Bà Dương chau mày:

- Thế à, chỉ còn một mình con ở nhà à? Lửa trong lò sắp tắt rồi, gian phòng lạnh thế này sao con không thêm than vào?

Bà Dương lấy chiếc kẹp bỏ thêm mấy miếng than vào lò rồi quay lại Hàn Ni, bà ngạc nhiên:

- Sao thế Hàn Ni, sao con khóc?

Hàn Ni lấp liếm:

- Dạ đâu có, khói than vào mắt cay quá!

Bà Dương bước tới ngồi cạnh con:

- Lửa đã tàn làm gì có khói. Hàn Ni, làm sao con khóc, nói mẹ nghe đi, Vân Lâu làm con buồn hả?

Hàn Ni lắc đầu:

- Không có, mẹ ạ!

- Thế tại sao con khóc?

Hàn Ni bối rối, những giọt nước mắt muốn rơi xuống:

- Con cũng không biết nữa.

Bà Dương ôm con vào lòng, vuốt ve mái tóc dài:

- Cho mẹ biết, Hàn Ni, con có yêu Vân Lâu không?

Hàn Ni buồn bã nhìn mẹ:

- Mẹ hiểu rồi hỏi con làm chi.

- Con yêu Lâu lắm sao?

Hàn Ni đưa mắt nhìn mẹ van xin:

- Con... Con cũng không biết, có điều không có cái gì đo lường được tình con với anh ấy. Mà, không có anh ấy chắc con chết mất.

Bà Dương thở dài:

- Con điên thật!

Hàn Ni đột nhiên quay sang nắm tay mẹ:

- Mẹ, mẹ đừng dối con nữa, mẹ làm ơn cho con biết con bị bệnh gì thế mẹ?

Bà Dương giật mình. Nhìn gương mặt thành khẩn của con, bà thấy đau đớn:

- Con... Con sao thế?

Hai tay Hàn Ni bấu chặt vào tay mẹ, nàng quỳ xuống úp đầu lên gối bà Dương.

- Mẹ cứ cho con biết đi, con muốn biết Trời bắt đầu trở lạnh.

Những cơn gió bắc mang buốt giá đến thành phố. Gia đình Ông Dương gần như suốt ngày phải dùng đến lò sưởi, thế mà cái lạnh vẫn không chịu đi. Trong những ngày như thế mà đánh đàn là cả một cực hình, những ngón tay tê cóng chạm lên phím đàn lạnh ngắt gây nên một cảm giác gầy gầy. Hàn Ni đã ngồi nơi chiếc ghế bên đàn dương cầm, dù không thích thái độ chờ đợi của Vân Lâu, nàng không đành lòng thờ ơ. Đứng dậy mở nắp đàn, nàng đàn một bản, rồi một bản nữa. Vân Lâu ngồi bên giá vẽ, một bức họa truyền chân bắt đầu bằng nét phác họa. Bên ánh lửa hồng của lò sưởi, nhạc trở đều, chó Khiết nằm ghéch mồm thưởng thức. Trong không khí ấm cúng và nên thơ, hạnh phúc như màng lưới bủa vây quanh.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa reo vang, chú chó Khiết chồm dậy. Vân Lâu chau mày, trời lạnh thế này mà vẫn có khách sao?

Ông bà Dương đều ở nhà. Khách nào đấy? Phiền thật.

Cô Lan chạy ra mở cổng, có tiếng người cười nói vọng vào. Cửa phòng khách mở, một thiếu nữ tràn đầy sinh lực như cơn gió lốc cuốn vào:

- À! Tất cả đều đầy đủ cả!

Vân Lâu ngẩng đầu lên, Hàn Ni cũng quay lại. Thúy Vi trong chiếc áo màu lông ngỗng, áo lạnh khoác ngoài, chiếc quần dài màu đỏ, khăn choàng đen, nón lông trắng, đứng giữa gian phòng màu xanh dịu trông nàng như một làn hơi ấm tỏa khắp phòng. Vân Lâu buột miệng:

- Thúy Vi đẹp quá. Đi đâu về đấy?

- Ở hội quán bóng bàn về ghé qua đây, Thúy Vi đáp rồi đưa bức thư trong túi ra. Thư anh đây.

Vân Lâu ngạc nhiên:

- Ở đâu đấy?

Thúy Vi cười:

- Tôi đã lấy trong thùng thư chớ ở đâu. Không lẽ người ta gửi thư cho anh mà mang đến nhà tôi à?

Bước đến cạnh đàn, Thúy Vi nhìn Hàn Ni dò xét.

- Lúc này thấy bồ khá rồi đấy, sức mạnh tình yêu mầu nhiệm thật.

Hàn Ni nở nụ cười e thẹn, bàn tay mân mê cúc áo của Thúy Vi:

- Mà đẹp quá Vi ạ!

Thúy Vi cười xòa, đưa tay sờ mặt Hàn Ni:

- Mà mới đẹp chứ! Quay đầu lên cầu thang, Thúy Vi gọi to - Dì ơi! Dì có ở nhà không?

Vân Lâu cười nói:

- Bác gái ngủ rồi. Cô vừa mới vào mà nhà đã ồn như hội chợ.

Thúy Vi nheo mắt:

- Thôi chứ, thấy tôi phá đám mấy người muốn đuổi thì nói phút đi chớ nói năng chi lạ vậy.

Vân Lâu không đáp, mở thư ra xem. Một tấm hình bán thân của một thiếu nữ từ trong phong bì rơi ra, Thúy Vi nhanh mắt nhảy đến chụp ngay rồi đưa cao nói to:

- À! Ảnh của người yêu của Vân Lâu, Hàn Ni ơi, anh chàng này chẳng thành thật đâu nhé, mi ráng mà liệu đấy.

Hàn Ni liếc nhanh, không một phản ứng nào khác. Vân Lâu mở thư ra xem, nụ cười trên môi chợt tắt. Thúy Vi trả lại tấm ảnh, hỏi:

- Thư của ai đấy? Em gái anh à?

Vân Lâu cất ảnh, đáp nhanh:

- Không phải.

Nói xong chàng bước nhanh lên lầu, gương mặt kém vui của chàng khiến Hàn Ni nghi ngờ:

- Anh đi đâu đấy?

- Anh sẽ trở xuống ngay.

Vân Lâu đi về phòng cho phong thư vào ngăn kéo và ngồi ghé ôm đầu yên lặng

Thật trẻ con! Chàng nghĩ. Chỉ có tấm ảnh của Mỹ Tuyên là chàng phải yêu được sao? Trong thư cha chàng bảo là trong những ngày nghỉ lạnh phải trở về Hương Cảng. Trở về Hương Cảng để làm gì? Để bị giữ luôn hay chỉ bị la mắng sơ sài? Chàng có tội vì đã yêu một người con gái không thể lấy chồng? Sao vậy? Cha bảo nếu những ngày nghỉ lạnh mà không trở về, người sẽ đích thân sang Đài Loan bắt về ngay. Vân Nhi! Vân Nhi! Em không giúp được gì cho anh sao? Em không hiểu được tình cảm anh sao.

Có tiếng động ở cửa, Vân Lâu quay lại, Hàn Ni đã đứng ở ngưỡng cửa:

- Thư của ai vậy anh? Có chuyện gì thế anh?

Vân Lâu vội vã đứng dậy:

- Không có chuyện gì cả, thư của Vân Nhi gửi sang hỏi anh mùa lạnh này có về Hương Cảng không?

Mắt Hàn Ni mở to, nàng lo lắng:

- Thế anh có định về không? Không đợi Vân Lâu trả lời, Hàn

Ni đã tiến đến nắm áo người yêu van nài. Đừng về anh nhé? Anh về chắc em chết mất.

- Đừng nói bậy. Vân Lôu choàng vai Hàn Ni an ủi, nhưng lòng thật lo âu. Em cứ yên tâm, anh không về đâu, nếu có về đi nữa chỉ hai hôm là anh trở lại ngay.

- Hai ba hôm à? Sao lâu thế?

- Đừng có điên! Bây giờ em xuống nói chuyện với Thúy Vi đi, không cô ấy cười mình chết.

Dưới lầu, Thúy Vi đang ngắm nghía bức tốc họa chân dung của Hàn Ni, nàng có vẻ thích thú nên vừa thấy Vân Lôu bước xuống là hỏi ngay:

- Đây là bức họa thứ mấy của Hàn Ni thế?

- Không biết là bức thứ mấy, có lẽ bức thứ hai trăm đấy.

Vân Lôu nói đùa, Thúy Vi trề môi:

- Anh chỉ có một đề tài này thôi à? Hôm nào rảnh vẽ cho tôi một bức đi, được không?

Nếu cô ngồi yên được thì chỉ trong vòng một phút tôi sẽ vẽ xong.

Thúy Vi cười to:

- Anh có vẽ hiểu tôi quá kỹ, bắt tôi ngồi mấy tiếng đồng hồ chắc tôi chết mất... à mà này, hôm nay tôi đến đây định nhờ anh chút việc, có được không?

- Nhờ tôi à?

- Vâng.

- Chuyện gì thế?

- Ngày một gia đình tôi có mở dạ hội giáng sinh, nhờ anh đến trang hoàng nhà cửa. Anh là nghệ sĩ thì chắc chắn phải có con mắt nghệ thuật, được không?

Vân Lôu do dự một lúc, hỏi:

- Thế cô đã sắm sửa đủ hết chưa?

- Anh thấy cần cái chi cứ mua, tôi không biết gì cả. Hàn Ni, cho tao mượn ông xã mày một buổi, được không?

Hàn Ni thẹn, quay mặt sang nơi khác. Vân Lôu chột khám

phá ra sự khác biệt về cá tính của hai người; Một người trầm lặng, một người ồn ào, khoảng cách là hai thái cực, thế mà họ lại gần nhau được.

Thúy Vi quay sang Vân Lâu:

- Tôi đã xin phép cho anh rồi đấy.
- Bây giờ phải đi ngay à?
- Vâng, thời gian cấp bách quá mà.

Vân Lâu chỉ còn biết nhún vai tuân theo. Hàn Ni ngượng cười trấn an:

- Hai người cứ an tâm, ở nhà tôi đã có chú chó Khiết làm bạn rồi đừng lo.

Thúy Vi nói:

- Tụi này đi một chút về ngay mà.

Hàn Ni cười:

- Không sao mà... Anh Lâu, anh mặc thêm áo đi.

Thúy Vi nhìn sang Hàn Ni với nụ cười trêu ghẹo, tuy cô ta không nói gì nhưng với thái độ đó cũng khiến cho Hàn Ni đỏ mặt, nằng giải thích:

- Mà không biết đó chó anh ấy không bao giờ chú ý đến việc chăm sóc mình. Kỳ trước dầm mưa về nhà sốt hết mấy bữa đó.

Vân Lâu cười:

- Cô giỏi lắm, thế cô giỏi sao cô chẳng lo chăm sóc bản thân chính cô đi?

Thúy Vi nháy mắt, hết nhìn người này đến người kia rồi giả vờ hỏi:

- Nghi lễ chia tay cử hành xong chưa?

Vân Lâu bước ra cửa:

- Thôi đi, đi nhanh để về kịp bữa cơm tối.

Hàn Ni đưa mắt nhìn theo. Thúy Vi đầy sức sống. Vân Lâu thì hào hoa, họ đi bên nhau trông thật xứng đôi. Một cơn gió thổi đến làm Hàn Ni rùng mình. Nàng nhìn theo mà lòng bàng hoàng ngẩn ngơ.

Chú chó Khiết nhảy lên ghé, vùi đầu vào người Hàn Ni như

xoa dịu tấm lòng cô đơn của nàng. Hàn Ni cúi xuống, tựa mặt vào tấm thân xù lông trắng của con vật nói nhỏ nhỏ:

- Họ xứng đôi quá hở em!

Nhắm mắt lại, nàng xót xa làm sao! Nàng ước ao mình biến ngay thành một thiêu nữ bình thường, khỏe mạnh. Tại sao cơ thể ta thế này? Hàn Ni không rõ, nàng chỉ biết rằng vừa mới chào đời là nàng mắc phải chứng bệnh oan nghiệt ấy, mà bệnh gì Hàn Ni cũng không biết. Trước kia đời sống thế nào cũng mặc, nhưng từ lúc có Vân Lâu thì tất cả đã đổi khác. Hàn Ni không còn coi thường bệnh hoạn nữa, vì nó đã đe dọa hạnh phúc và tình yêu của nàng.

- Ta phải khỏe, ta phải mạnh!

Hàn Ni cầm bức tranh Vân Lâu vẽ mình lên ngắm nghía, rồi lắc đầu:

- Gầy quá, xấu quá, ta không đẹp như Thúy Vi, không bằng một nửa của nó.

Tủi thân nàng ném bức họa sang bên, tựa đầu lên thân ghế buồn bã.

Khi bà Dương thức giấc, bước xuống lầu, nhìn thấy con gái thẫn thờ trên ghế, bà ngạc nhiên:

- Hàn Ni! Con làm gì ngồi đây một mình thế? Vân Lâu đâu?

Hàn Ni giật mình ngẩng đầu lên:

- Anh ấy ra phố rồi. Sang nhà Thúy Vi trang trí cho dạ hội giáng sinh rồi.

Bà Dương chau mày:

- Thế à, chỉ còn một mình con ở nhà à? Lửa trong lò sắp tắt rồi, gian phòng lạnh thế này sao con không thêm than vào?

Bà Dương lấy chiếc kẹp bỏ thêm mấy miếng than vào lò rồi quay lại Hàn Ni, bà ngạc nhiên:

- Sao thế Hàn Ni, sao con khóc?

Hàn Ni lấp liếm:

- Dạ đâu có, khói than vào mắt cay quá!

Bà Dương bước tới ngồi cạnh con:

- Lửa đã tàn làm gì có khói. Hàn Ni, làm sao con khóc, nói mẹ nghe đi, Vân Lô làm con buồn hả?

Hàn Ni lắc đầu:

- Không có, mẹ ạ!

- Thế tại sao con khóc?

Hàn Ni bối rối, những giọt nước mắt muốn rơi xuống:

- Con cũng không biết nữa.

Bà Dương ôm con vào lòng, vuốt ve mái tóc dài:

- Cho mẹ biết, Hàn Ni, con có yêu Vân Lô không?

Hàn Ni buồn bã nhìn mẹ:

- Mẹ hiểu rồi hỏi con làm chi.

- Con yêu Lô lắm sao?

Hàn Ni đưa mắt nhìn mẹ van xin:

- Con... Con cũng không biết, có điều không có cái gì đo lường được tình con với anh ấy. Mà, không có anh ấy chắc con chết mất.

Bà Dương thở dài:

- Con điên thật!

Hàn Ni đột nhiên quay sang nắm tay mẹ:

- Mẹ, mẹ đừng dối con nữa, mẹ làm ơn cho con biết con bị bệnh gì thế mẹ?

Bà Dương giật mình. Nhìn gương mặt thành khẩn của con, bà thấy đau đớn:

- Con... Con sao thế?

Hai tay Hàn Ni bấu chặt vào tay mẹ, nàng quỳ xuống úp đầu lên gối bà Dương.

- Mẹ cứ cho con biết đi, con muốn biết sự thật về bệnh tình của con, mẹ.

Bà Dương bối rối, Mấy năm liền bà nhắm mắt để định mệnh an bài, Hàn Ni nào có hỏi đến sức khỏe của chính nó đâu? Nhưng bây giờ... bây giờ...

- Hàn Ni, bệnh con không có gì nặng... Bà Dương nuốt nước bọt một cách khó khăn. Chỉ tại con yếu đuối. Vì con sinh thiếu

tháng nên sự phát triển của cơ thể không được bình thường vậy thôi... Con cần phải tịnh dưỡng nhiều hơn.

- Con không cần biết điều đó, con chỉ muốn hỏi mẹ bệnh con có nguy hiểm lắm không?

Thật khó nói, bà chỉ biết ngồi yên. Hàn Ni đứng lên, gương mặt thật xanh: - Con hiểu rồi!

Bà Dương hấp tấp đứng dậy:

- Không! Không phải thế đâu, không có gì là nguy hiểm cả. Chỉ cần con nghỉ ngơi nhiều, ngủ nhiều, ít suy nghĩ một chút là sẽ mạnh như người bình thường.

- Mẹ, mẹ dối con, con biết!

Nói xong, Hàn Ni quay đầu lại chạy nhanh về phòng. Bà Dương ngờ ngác một chút rồi chạy đuổi theo. Đẩy cửa bước vào phòng, bà thấy Hàn Ni đang nằm yên trên giường, mắt nhắm nghiền lại. Bà ngồi xuống cạnh, đau khổ:

- Hàn Ni! Hàn Ni con!

Hàn Ni mở mắt ra, bình tĩnh lạ lùng:

- Mẹ, mẹ đừng buồn, thà mẹ cho con biết sự thật hơn là cứ để con đau khổ thế này: Chết sống có mệnh số cả phải không mẹ?

Bà Dương lo lắng:

- Nhưng sự thật đâu có nghiêm trọng như con tưởng đâu? Nếu con cứ bình thường thế này mãi, mẹ dám quyết con sẽ lành bệnh.

Hàn Ni nhắm mắt lại:

- Mẹ, con buồn ngủ quá.

Bà Dương yên lặng nhìn con, bà thở dài rồi bước ra cửa. Đến cửa, ông Dương đã đứng đấy tự bao giờ.

- Sao? Con Hàn Ni mệt lại à?

Bà Dương buồn bã:

- Không phải thế, nhưng hình như nó đã biết sự thật. Thở dài, bà lại, oán trách. Cũng tại thằng Vân Lâu cả nếu không có nó thì đâu có...

Ông Dương lên tiếng:

- Đừng trách thằng Lâu, chuyện gì phải đến thì sẽ đến cơ mà, nếu ta đừng mang con Ni...

Bà Dương cất ngang:

- Anh! Đừng nhắc chuyện đó nữa! Trời ơi! Chắc tôi chết mất!

Ông Dương dịu vợ đi:

- Em sẽ không chết vì em là người đàn bà can đảm nhất xưa nay mà.

Bà Dương ngược mắt lên nhìn chồng:

- Anh hãy giúp em!

- Vâng, bao giờ anh cũng ở bên cạnh em. Anh đã từng nói với em câu đó trên hai mươi năm nay rồi mà.

Hai người nhìn nhau. Quá khứ là những chuỗi ngày dài tranh đấu. Còn tương lai? Sẽ thế nào có còn phong ba bão táp không? Làm sao mà biết được sự thật về bệnh tình của con, mẹ.

Bà Dương bối rối, Mấy năm liền bà nhắm mắt để định mệnh an bài, Hàn Ni nào có hỏi đến sức khỏe của chính nó đâu? Nhưng bây giờ... bây giờ...

- Hàn Ni, bệnh con không có gì nặng... Bà Dương nuốt nước bọt một cách khó khăn. Chỉ tại con yếu đuối. Vì con sinh thiếu tháng nên sự phát triển của cơ thể không được bình thường vậy thôi... Con cần phải tịnh dưỡng nhiều hơn.

- Con không cần biết điều đó, con chỉ muốn hỏi mẹ bệnh con có nguy hiểm lắm không?

Thật khó nói, bà chỉ biết ngồi yên. Hàn Ni đứng lên, gương mặt thật xanh: - Con hiểu rồi!

Bà Dương hấp tấp đứng dậy:

- Không! Không phải thế đâu, không có gì là nguy hiểm cả. Chỉ cần con nghỉ ngơi nhiều, ngủ nhiều, ít suy nghĩ một chút là sẽ mạnh như người bình thường.

- Mẹ, mẹ dối con, con biết!

Nói xong, Hàn Ni quay đầu lại chạy nhanh về phòng. Bà Dương ngơ ngác một chút rồi chạy đuổi theo. Đẩy cửa bước vào phòng,

bà thấy Hàn Ni đang nằm yên trên giường, mắt nhắm nghiền lại. Bà ngồi xuống cạnh, đau khổ:

- Hàn Ni! Hàn Ni con!

Hàn Ni mở mắt ra, bình tĩnh lạ lùng:

- Mẹ, mẹ đừng buồn, thà mẹ cho con biết sự thật hơn là cứ để con đau khổ thế này: Chết sống có mệnh số cả phải không mẹ?

Bà Dương lo lắng:

- Nhưng sự thật đâu có nghiêm trọng như con tưởng đâu? Nếu con cứ bình thường thế này mãi, mẹ dám quyết con sẽ lành bệnh.

Hàn Ni nhắm mắt lại:

- Mẹ, con buồn ngủ quá.

Bà Dương yên lặng nhìn con, bà thở dài rồi bước ra cửa. Đến cửa, ông Dương đã đứng đấy tự bao giờ.

- Sao? Con Hàn Ni mệt lại à?

Bà Dương buồn bã:

- Không phải thế, nhưng hình như nó đã biết sự thật. Thở dài, bà lại, oán trách. Cũng tại thằng Vân Lâu cả nếu không có nó thì đâu có...

Ông Dương lên tiếng:

- Đừng trách thằng Lâu, chuyện gì phải đến thì sẽ đến cơ mà, nếu ta đừng mang con Ni...

Bà Dương cắt ngang:

- Anh! Đừng nhắc chuyện đó nữa! Trời ơi! Chắc tôi chết mất!

Ông Dương dìu vợ đi:

- Em sẽ không chết vì em là người đàn bà can đảm nhất xưa nay mà.

Bà Dương ngược mắt lên nhìn chồng:

- Anh hãy giúp em!

- Vâng, bao giờ anh cũng ở bên cạnh em. Anh đã từng nói với em câu đó trên hai mươi năm nay rồi mà.

Hai người nhìn nhau. Quá khứ là những chuỗi ngày dài tranh đấu. Còn tương lai? Sẽ thế nào có còn phong ba bão táp không? Làm sao mà biết được!

Chương 14

Hàn Ni thay đổi thật nhanh.

Buổi sáng hôm ấy, ánh nắng lấp lánh trên bãi cỏ, một ngày đẹp trời hiếm có trong mùa đông. Vườn hoa xanh tươi, những cánh hoa ướp nắng, chú chó Khiết từ sáng sớm đã chạy ra vườn, nằm trên thảm đá sỏi nắng.

Trong nhà, ngồi trên bàn dùng điểm tâm, Hàn Ni nhìn nắng bên ngoài song mà thờ thẫn. Và đột nhiên Hàn Ni quay lại hỏi Vân Lâu:

- Sáng nay chỉ có một giờ học thôi phải không?
- Ừ. - Bỏ học được không anh?
- Chi vậy?

Vân Lâu ngạc nhiên, vì xưa nay Hàn Ni luôn luôn quý trọng giờ học của chàng, thế mà sao hôm nay nàng lại muốn chàng bỏ học.

- Trời đẹp quá, anh đưa em đi dạo đi!

Vân Lâu càng ngạc nhiên hơn, liếc mắt nhanh về phía bà Dương dò hỏi. Ông Dương ngồi cạnh nghe thấy cũng đặt tờ báo đang xem dở xuống. Từ lúc đến gặp bác sĩ Lý, Vân Lâu không đủ can đảm thực hiện ý định đưa Hàn Ni đi dạo phố nữa. Trước sự đòi hỏi của Hàn Ni, chàng chỉ áp ứng:

- Được chứ, nhưng mà...
- Không có nhưng mà gì cả. Hàn Ni cắt ngang - Đưa em ra

ngoại ô hoặc bãi biển hay lên núi cũng được. Anh đã hứa rồi, anh không có quyền thất hứa với em!

Vân Lâu đưa mắt cầu cứu bà Dương. Bà Dương vội bước tới bên Hàn Ni:

- Hàn Ni, cơ thể con không được khỏe, dù biết là nắng tốt, nhưng trời bên ngoài lạnh lắm, gió lại lớn nữa. Con ra ngoài e lại bị cảm thì khổ. Mẹ nghĩ tốt hơn là con nên ở nhà, con thấy sao?

- Mẹ, mẹ đừng nhốt con mãi trong nhà, con muốn ra phố xem nó ra làm sao... Quay sang Vân Lâu, Hàn Ni có vẻ xúc động

- Anh không muốn đưa em đi, sợ em làm phiền anh à?

- Không phải thế, Hàn Ni em cũng biết là...

Hàn Ni cương quyết:

- Vậy thì anh đưa em đi đi!

Vân Lâu yên lặng. Ông Dương nãy giờ ngồi yên không lên tiếng, đột nhiên móc túi lấy xâu chìa khóa xe ra ném về phía Vân Lâu, nói:

- Đây chìa khóa xe đây, cháu cứ đưa Hàn Ni ra ngoại ô chơi đi!

Bà Dương kêu thất thanh:

- Anh!

Ông Dương mỉm cười nhìn Hàn Ni:

- Hàn Ni nó nói đúng, nó cũng cần ra khỏi nhà để ngắm thế giới bao la bên ngoài chứ. Thôi được rồi, Hàn Ni, con lên thay áo đi, dạo phố đâu thể mặc áo ngủ, người ta cười chết.

Hàn Ni chớp mắt vui vẻ, nàng bỏ chạy như bay lên lầu. Bà Dương đưa mắt trách chồng:

- Anh làm thế có đúng không? Ông Dương vẫn thản nhiên:

- Một cuộc đời mà chẳng có phút giây nào để vui sướng thì thà chết còn sướng hơn. Quay sang Vân Lâu, ông dặn dò - Cậu ráng giữ gìn con Hàn Ni, trách nhiệm bây giờ về phần cậu đấy.

- Vâng, cháu biết. Hai bác cứ yên tâm. Biết đâu ra khỏi nhà Hàn Ni sẽ khỏe hơn nhiều.

Bà Dương miễn cưỡng:

- Tôi chỉ mong như vậy thôi.

Hàn Ni thay áo thật nhanh. Chiếc áo pull trắng, quần màu đỏ đậm, bên ngoài nàng khoác thêm chiếc áo lông trắng, tóc cột nơ màu xanh lục, đầu đội chiếc nón nhỏ. Nét rục rỡ vui vẻ trên khuôn mặt xanh xao làm Hàn Ni tươi mát như một đóa hoa xuân. Vân Lô buột miệng khen:

- Em đẹp quá!

Hàn Ni bước tới cười:

- Đi anh. Quay sang bà Dương, Hàn Ni nói - Mẹ đừng lo, con sẽ khỏe mạnh, chứ chẳng sao cả.

- Được rồi đi đi, nhớ đừng để mệt quá nhé và về sớm nghe con.

- Vâng, thưa cha mẹ con đi.

Nắm tay Vân Lô, Hàn Ni bước ra cửa.

Ra đầu đường lớn, Hàn Ni như một đứa bé mới lớn, lần đầu tiên được đi chợ, hết nhìn bên này rồi nhìn sang bên kia thích thú. Vân Lô hỏi:

- Đi đâu đây?

- Tùy anh, nơi nào ít người đi.

- Được rồi, để anh ghé chợ mua thức ăn, rồi chúng mình ra biển chơi.

- Vâng, anh muốn sao cũng được.

Hàn Ni nhìn Vân Lô cười. Ôm vô lăng trong tay khê liếc về phía Hàn Ni, chàng vui cái vui trẻ thơ của người yêu. Hàn Ni giống như một con chim nhỏ trước một thế giới lạ lùng.

Mua thức ăn xong, Vân Lô lái xe về phía vùng nước ngọt, ánh nắng chói chang trên con lộ phẳng lì chạy dài trước mặt. Hai bên đường là hai hàng cây Đại Ma Hoàng cao vút, che khuất những cánh đồng phẳng lì phía sau. Những gian nhà tranh, những khóm trúc nhỏ điểm tô cho cánh đồng một vẻ đẹp mộc mạc. Hàn Ni mãi mê nhìn ra khung kính, gió thổi tạt vào làm phất phơ mái tóc của nàng:

- Đẹp quá, đúng ra anh nên đưa em đi xem từ lâu mới phải.

Vân Lâu mỉm cười không đáp. Hàn Ni quay sang nhìn người yêu. Sống mũi cao, chiếc cằm cường nghị, đôi tay vững chắc trên vô lăng, nàng thấy khâm phục và kính trọng Vân Lâu vô cùng. Anh Lâu! Em có xứng với anh không? Em có thể mang hạnh phúc đến cho anh không? Tương lai của chúng ta thế nào? Nếu chẳng may... Hàn Ni rùng mình. Vân Lâu quay sang hỏi:

- Sao thế em? Lạnh hả?

Hàn Ni ngả đầu vào vai người yêu:

- Không, nhưng... nhưng mà em yêu anh quá!

Vân Lâu xúc động:

- Anh cũng thế, Ni ạ.

Chàng cọ nhẹ má mình lên mái tóc người yêu, Hàn Ni ngồi ngay lại hỏi:

- Em nằm thế này có làm anh khó lái xe không?

- Không, em cứ nằm yên thế đi.

Hàn Ni tiếp tục tựa người vào vai Vân Lâu, mái tóc của nàng phát phơ bên mặt Vân Lâu. Lần đầu tiên đưa người yêu ra khỏi nhà, Vân Lâu thấy đôi tay mình khéo léo làm sao!

Mắt nhìn về phía trước, lòng Lâu tràn ngập những tình cảm lâng lâng, vừa say đắm vừa chua xót. Bây giờ ta là kẻ đang nằm sinh mạng nàng. Nhưng tương lai? Tấm thân nhỏ nhắn yếu đuối này sẽ sống mãi bên ta chăng? Hơi ấm và mùi thơm da thịt con gái tỏa hương, lòng Vân Lâu càng say đắm. Hàn Ni! Chúng ta không bao giờ xa nhau, chúng ta sẽ đưa nhau đến tận cùng thế giới, đến mặt trăng, đến những ngôi sao xa vời, đến những đám mây trời ngũ sắc, em nhé!

Ngồi bên nhau yên lặng, chiếc xe chạy vun vút trên đường trường. Hàn Ni mở máy thu thanh, tiếng đàn vĩ cầm réo rắt với bản "Tình sử" của Beethoven, Hàn Ni nhắm mắt lại thưởng thức. Nắng bên ngoài lọt qua khung kính, chiếu lên mặt, ánh sáng mặt trời ấm thật, chưa bao giờ Hàn Ni lại có cảm giác thích thú như thế này. Hiện tại hạnh phúc đang nằm trong tay hãy trọn hưởng. Còn tương lai khoan nghĩ tới!

Vân Lô cũng thế, chàng cũng không muốn nghĩ đến những chuyện sắp đến. Hãy nhốt tương lai trong dãy núi xa xa Bâi giờ chỉ có hiện tại và tận hưởng hiện tại.

Đã đến bờ bể, chạy ven theo con lộ duyên hải, tiếng sóng biển và gió rít làm cho Hàn Ni ngỡ ngác. Ngồi thẳng người dậy, đưa mắt, ỏ to nhìn ra khơi, bầu trời xanh lam, biển xanh thăm trải dài bất tận, Hàn Ni buột miệng:

- Biển!

Vân Lô hỏi:

- Em không nhìn thấy biển từ bao lâu rồi?

- Không biết bao lâu, nhưng hình như em đã trông thấy nó rồi.

- Tội cho em!

Vân Lô thở dài, Hàn Ni hỏi:

- Đây là đâu thế?

- Mũi cát Trắng? Tên đẹp thật!

Vân Lô ngừng xe lại, tắt luôn máy thu thanh:

- Nào, chúng ta đi dạo một tí em nhé!

Hàn Ni xuống xe, gió thật to, cuốn tung mái tóc dài của nàng. Hàn Ni sung sướng hít không khí trong lành của biển vào đầy lồng ngực. Đưa mắt nhìn ra xa, mắt nàng lóng lánh hơn cả ánh nắng lấp lánh trên mặt biển. Vân Lô bước tới cạnh người yêu, giúp nàng kéo kín vạt áo và giữ chặt nón, nhưng gió lại thổi tung lên. Hàn Ni nắm lấy tay áo, Vân Lô nói:

- Kệ nó anh, gió mát và... đẹp quá, vạt vạt thật hữu tình.

Vân Lô lây cái vui của người yêu. Bất giác chàng nhìn qua nàng! Chàng chưa hề nghe ai sử dụng chữ đẹp để hình dung cơn gió, nhưng khi nghe nàng bảo, chàng cũng cảm thấy đúng như vậy. Vòng tay qua lưng nàng, đôi tình nhân thong thả bước đi. Giữa những tảng đá đen, những cánh hoa dại màu vàng khiến Hàn Ni thích thú. Vừa đi Hàn Ni vừa hái, chỉ một lúc mà đã được bó hoa to tướng. Hàn Ni thích thú bảo:

- Hoa đẹp quá phải không anh?

Bãi biển thật vắng, không có lấy một bóng người, nắng trên bãi biển đẹp rạng rỡ. Mỗi một hạt cát là một cánh sao. Hàn Ni chạy trên cát vươn vai thật rộng đón mời nắng biển rồi xoay người lại bảo Vân Lô:

- Nắng đẹp quá phải không anh?

Nắng làm hồng cả đôi má, nổi vui sướng của người yêu làm Vân Lô ngất ngây. Những nắm cát được hốt lên, rồi chảy dài qua khe tay nhỏ.

- Cát cũng đẹp quá phải không anh?

Đứng cận bên mé nước, nhìn những cơn sóng đổ ập vào rồi lại lùi ra xa những đá bọt biển trắng toát chen lẫn xô đẩy nhau vào bờ rồi tan vỡ. Tất cả giống như ảo tưởng, đám bọt khác lại tạo thành, rồi lại tan... Hàn Ni ngẩn người ra nhìn.

Vân Lô bước tới vòng tay qua người yêu, Nâng cằm nàng lên đắm đuối nhìn khuôn mặt rạng rỡ. Chàng không ngăn được xúc động:

- Em tôi còn đẹp hơn!

Cúi người xuống, chàng hôn nhanh lên khuôn mặt rạng rỡ đó. Trong vòng tay cứng cáp là một thân xác bé bỏng dễ thương. Hàn Ni! Hàn Ni! Những nụ hôn tới tấp trên mặt trên môi:

- Hàn Ni! Anh yêu em vô cùng, Hàn Ni!

Hàn Ni ép sát người vào Vân Lô, nàng không nói gì ngoài tiếng thở dồn dập mãn nguyện.

Khi Vân Lô nhìn thấy những giọt nước mắt trên má người yêu chàng sửng sốt:

- Hàn Ni, sao thế em?

Hàn Ni yên lặng đắm đuối nhìn Vân Lô:

- Không, không có gì cả anh ạ. Em thấy anh yêu em nhiều quá, nhưng biết em có mang lại hạnh phúc cho anh được không?

- Em đừng nói khùng thế, từ nay về sau nếu em nói thế anh giận cho xem!

Hàn Ni ôm chặt lấy Vân Lô, mặt tựa sát vào ngực chàng:

- Đừng, đừng giận em, em nói chơi mà. Anh nỗ giận một con

bé khờ khạo như em sao?

Vân Lâu không nín được cười, Hàn Ni thích thú:

- Anh cười rồi, như thế là anh hết giận!

Vân Lâu xiết chặt tay người yêu:

- Làm sao anh lại có thể giận em được!

Đi dọc theo bờ biển một lúc, họ kê vai nhau trở về đường cũ, những vết chân còn in trên cát.

- Em sung sướng lắm, nếu được sống bên nhau thế này, chỉ trong vòng một tuần rồi chết đi em cũng mãn nguyện.

Vân Lâu bịt môi người yêu lại:

- Đừng có nói khùng.

Bước tới bên ghành đá, nắng bây giờ đã chói chang. Vân Lâu cởi áo ra trải lên cát. Hàn Ni nằm xuống gối đầu lên chân Vân Lâu, mắt nhắm lại:

- Mặt trời có nhiều màu sắc quá... Em thấy hình như có màu đỏ, cả vàng, xanh...

Quay sang nhìn Vân Lâu, Hàn Ni tiếp:

- Em sung sướng thật đấy anh, em có nhiều hạnh phúc quá, hơn tất cả mọi người, hơn cả nước biển. Nghe tiếng sóng, em cứ ngỡ rằng nó đang réo gọi tên anh, Vân Lâu! Vân Lâu!

- Không phải thế, em lầm rồi, anh nghe nó gọi Hàn Ni! Hàn Ni!

Hai người nhìn nhau cười, Hàn Ni bắt đầu hát:

*“Em làm sao xa anh
 Khi bóng anh còn đó
 Một ngày không có anh
 Lòng buồn như vạn thuở
 Tình như chim liền cánh...”*

Hát đến đây, đột nhiên Hàn Ni ngưng lại:

- Cho em hỏi anh một câu nhé?

- Gì?

- Anh thấy Thúy Vi đẹp không?

Vân Lâu ngạc nhiên nhìn Hàn Ni:

- Tại sao em lại hỏi anh câu đó?
- Thì anh cứ trả lời em đi, trả lời thật nhé.
- Nếu anh trả lời là...
- Không nếu gì cả. Anh có yêu cô ấy không?
- Điên quá.
- Anh trả lời em đi!

Vân Lôu đành cười trừ:

- Nếu không có sự hiện diện của em, có lẽ anh đã yêu cô ấy.

Hàn Ni cười, nàng ngồi lên, nụ cười thỏa mãn. Hai tay ôm gối, nhìn con sóng nhấp nhô bên ngoài, nàng không nói gì cả. Vân Lôu nhìn người yêu, chợt phát giác nét suy tư trên khuôn mặt của Hàn Ni:

- Em... em làm sao thế?
- Em đang nghĩ tới những đám bọt biển.
- Em thấy sao?
- Anh có để ý đến chúng không? Nó đẹp như những hạt trên châu lấp lánh trong nắng. Nhưng thật dễ vỡ, vừa chớm thành là tan ngay.

Vân Lôu yên lặng nhìn Hàn Ni, lòng chàng bối rối. Hàn Ni đang nói gì thế? Tại sao lại có vẻ trang nghiêm, trịnh trọng như vậy?

- Rồi sao nữa?
- Em chỉ muốn anh biết một điều là mỗi người chúng ta chỉ có đám bọt tàn, thế mà cứ ngỡ là mình đang giữ hạt trên châu trong tay. Quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt Vân Lôu, Hàn Ni tiếp
- Nếu một ngày nào đó, chiếc bọt nước trong tay anh vỡ tan, anh cũng đừng nên buồn, rồi sẽ có một hay nhiều bọt khác thay thế.

Vân Lôu chau mày:

- Anh không hiểu em nói gì, em có vẻ đổi khác nhiều quá.
- Hàn Ni đứng dậy, chạy về phía bờ nước:
- Thôi đừng nói đến những điều đó nữa, bây giờ chúng ta xuống nước chơi đi!

Vân Lôu chạy tới chặn lại:

- Không được, nước lạnh lắm, coi chừng em cảm lạnh bây giờ.

- Không sao đâu, để em cởi giày ra nghịch nước một tí thôi mà.

Vân Lâu cố ý làm mặt giận:

- Không được, nếu em không vâng lời, anh sẽ không bao giờ đưa em đi chơi nữa.

Hàn Ni nũng nịu:

- Thôi mà, cho em nghịch nước đi, một tí thôi.

- Không được!

Hàn Ni mở to mắt, mặt phụng phịu như trẻ thơ:

- Em thích mà.

- Không được.

- Em muốn.

- Không.

- Em...

- Em nói thế nào, anh cũng không chịu hết.

Hàn Ni cười xòa, ôm lấy tay Vân Lâu mơn trớn:

- Anh giữ em kỹ thế, không sợ em trốn à?

Vân Lâu vòng tay qua người Hàn Ni:

- Sao em hay nghịch thế coi chừng anh à.

Vân Lâu giả vờ trừng mắt, nhưng chỉ làm cho Hàn Ni cười khì, chàng đành đánh trống lảng:

- Nhìn vũng nước kia kìa!

Gần nơi họ đứng có một tảng đá to, ở giữa hũng sâu xuống chứa đầy bể nước, vũng nước thật trong, họ bước đến cạnh, bóng hai người in trong nước, cả nền trời xanh với những đám mây bồng bồng. Cảnh đẹp như mơ...

”Tháng ngày bầu bạn bên nhau

Tình ta nguyện đến ngàn sau chẳng rời”

Ngã vào lòng chàng, mắt Hàn Ni long lanh:

- Anh Lâu, anh Lâu! Em yêu anh! Một mai có chết, em nguyện rằng được chết dưới chân anh!

*“Em mong biến thành chim
Theo anh suốt ngày đêm
Đường xa không sợ mỏi
Dù bầy đời giữ chân
Nguyên nhắm mắt bên anh”*

Vân Lâu siết chặt người yêu trong tay: - Hàn Ni! Hàn Ni!

Chương 15

Sau buổi du ngoạn, đời sống Vân Lâu và Hàn Ni đột nhiên thay đổi hẳn. Họ không thích chôn chân ở nhà, lúc nào cũng muốn ra phố. Hết lái xe ra ngoại ô từ sáng, đến tối là lại đi dạo nơi công viên. Những buổi hoàng hôn đẹp, đời sống càng có nghĩa, họ say sưa trong nguồn hạnh phúc. Nếu không có những ám ảnh về căn bệnh bất trị của Hàn Ni có lẽ họ không phải nghĩ ngợi gì cả. Trong thế giới tình yêu thời gian qua rất nhanh, chẳng mấy chốc mà mùa nghỉ lạnh cũng đến.

Ông Mẫn gửi thêm một lá thư sang bên, lời lẽ thật nghiêm khắc. Ông bảo Vân Lâu nhận được thư phải trở về nhà ngay.

"... Cha mẹ đối với con công lao dưỡng dục như trời bể, khổ sở trăm điều, thế mà khi con cái trưởng thành là không còn kể đến cha mẹ. Con hãy tự nghĩ xem đối với cha mẹ, con đã trọn đạo chưa? Con gái nhà họ Dương, nếu bỏ qua những tật bệnh trời sinh, cũng không thể lấy được chồng. Sức khỏe nó không có thì làm sao lập gia đình. Con nhận được thư này phải về Hương Cảng ngay, để cho tình cha con khỏi bị sút mẻ, cho gia đình được đoàn tụ hạnh phúc. Bằng trái lại con cố ý chần chừ không về thì tình cha con sẽ chấm dứt từ đây!"

Vân Lâu bối rối lo âu suốt mấy ngày liền. Sau cùng chàng đánh bạo viết thư gửi về nhà, trình bày tất cả tình cảm chân thành giữa mình và Hàn Ni, chàng mong cha mẹ hiểu và cho

chàng được ở lại, lời lẽ thật bi thảm, mỗi một chữ là một giọt nước mắt. Trong phần nói về Hàn Ni, chàng đã viết:

”Hàn Ni tuy yếu đuối bệnh hoạn nhưng lúc này nàng đã khỏe nhiều. Bác sĩ cũng bảo là sức mạnh tinh thần có thể chiến thắng được tật bệnh. Con ở đây là để giúp cho Hàn Ni được sống còn, nếu con đi, có thể nàng sẽ chết ngay. Con chắc cha mẹ không đến nỗi vô tình như vậy. Hãy tha thứ cho con, hãy ban hy vọng cho đời sống của Hàn Ni. Đối với Hàn Ni, tình con đã quá nặng. Nếu không may Hàn Ni chết đi có lẽ đó cũng là ngày cuối cùng của đời con. Con biết tình cha mẹ bao la, chắc cha mẹ không nỡ nhìn chúng con cùng chết. Vì vậy xin cha mẹ hãy cho con ở lại mùa nghỉ lạnh này.”

Hè con sẽ về, chúng con, con và Hàn Ni, sẽ về Hương Cảng thăm gia đình.

Cùng với bức thư gửi cho cha mẹ, Vân Lâu còn viết thêm một bức thư cho Vân Nhi. Chàng nghĩ dù sao giữa những người trẻ tuổi sự thông cảm sẽ dễ dàng hơn, chàng nhờ cô em gái trình bày cho cha mẹ thấy hoàn cảnh khó xử của mình. Thư gửi đi được một tuần, Vân Lâu nhận được hồi âm, nhưng chỉ có một bức thư duy nhất của Vân Nhi. ”Anh, Sau khi nhận được thư anh, cha giận ghê lắm, mẹ không dám nói một lời nào. Không khí gia đình lúc này căng thẳng quá, em muốn ngạt thở luôn. Chuyện của anh với chị Hàn Ni, mẹ và em không dám đề cập đến, nhiều lúc mẹ mới ướm lời là cha đã sùng sộ la hét om sòm. Huyết áp của mẹ lúc này lại lên cao quá, nhiều lúc người mệt muốn ngất luôn. Theo em thấy, chuyện giữa anh và chị Hàn Ni chắc khó mà được cha chấp nhận. Hình như trong câu chuyện liên hệ đến anh chị còn có điều gì bí ẩn nữa. Em nghe có lúc cha chửi cả vợ chồng bác Dương. Cha cho họ chỉ là lũ người lưu manh. Tóm lại, tình hình nguy kịch lắm, anh đừng coi thường. Theo em thấy, anh nên về tốt hơn. Về còn có thể đi, vì cha rất lo lắng việc học hành của anh thì làm sao nhốt anh ở nhà được? Bằng trái lại, anh không chịu về, sợ hòa khí giữa hai gia đình khó giữ cho êm

đẹp. Hơn nữa cha còn hăm sẽ không gửi tiền cho anh, và từ anh luôn. Tính cha, anh cũng hiểu, người nói là làm. Nếu chuyện xảy ra như thế mẹ sẽ buồn biết bao mà việc ở trọ nhà bác Dương của anh cũng khó khăn. Tốt nhất anh nên về, về để trình bày thật rõ ràng, biết đâu chẳng thay đổi được hoàn cảnh!”

Đọc xong thư của Vân Nhi, Vân Lâu trần trọc mãi, chẳng ngủ được. Hai tay gồi đầu nhìn lên trần nhà cho đến sáng. Cha, sao cha lại không chịu hiểu hoàn cảnh hiện tại của con. Nhà họ Dương này và gia đình ta đã có gì mà Vân Nhi gọi là bí ẩn? Hàn Ni bất hạnh chớ đâu có tội gì đâu? Cha, sao cha nỡ nhẫn tâm chia rẽ tình con? Bây giờ phải làm thế nào đây? Trở về? Làm sao có thể bỏ Hàn Ni mà trở về cho được? Không trở về thì tình cha con sẽ... có đúng như lời cha hăm dọa không? Giữa Hàn Ni với gia đình, ta phải chọn một. Làm sao chọn đây? Sáng hôm sau, Lâu lê thân xác mệt mỏi vì mất ngủ xuống phòng ăn. Đầu óc nặng chịch, mắt lơ đãng mất thần, mặt tiêu tụy. Hàn Ni đưa mắt liếc nhanh về phía Vân Lâu. Chuyện gì thế? Bà Dương chau mày dò xét. Vân Lâu yên lặng dùng cơm sáng hồn miên mang ở tận đâu đâu. Hàn Ni chịu không được, lên tiếng:

- Anh Lâu, anh có chuyện chi buồn vậy?

Vân Lâu giật mình, lấp liếm:

- Không, đâu có chuyện gì đâu.

- Thế tại sao anh âu sầu như vậy?

- Đêm qua anh mất ngủ.

- Sao thế? Chăn nệm không đủ ấm à?

Vân Lâu lắc đầu, và cố nở nụ cười gượng.

Sau bữa cơm sáng, Hàn Ni bước tới đàn. Bản “Mộng Tưởng Khúc” vang lên, nàng nhìn Vân Lâu thật tình tứ. Đột nhiên nàng khám phá ra cửa sổ, ngấm những hạt mưa bụi bên ngoài. Cảm giác như bị bỏ quên, Hàn Ni đau khổ vô cùng. Nàng ngưng tiếng đàn, quay lại:

- Anh làm gì mà mặt mặt ủ dột thế?

Vân Lâu giật mình, chàng ngơ ngác như kẻ mộng du, rồi vội

vàng bước tới bên Hàn Ni:

- Đâu? Đâu có gì đâu em?

Hàn Ni nói như hét:

- Không có gì? Không có gì à? Em biết anh có chuyện gì nhưng anh giấu em.

- Em sao đa nghi, có chuyện gì đâu?

Hàn Ni cố chấp:

- Em không biết, anh phải nói cho em nghe mới được.

Vân Lâu đau khổ nhìn người yêu thăm dò:

- Hàn Ni, anh định về Hương Cảng ăn tết một tuần, rồi trở qua ngay, em thấy sao?

Gương mặt Hàn Ni tái xanh, đôi mắt to đen mờ lờn:

- Em biết mà, rồi anh sẽ đi, anh đi để không bao giờ trở lại nữa, em biết.

Thái độ của Hàn Ni giống như tội nhân sắp lên máy chém. Đôi mắt tuyệt vọng vô bờ. Thân hình nàng lão đảo suýt ngã. Vân Lâu vội bước tới, ôm lấy người yêu và gọi lớn:

- Hàn Ni! Hàn Ni! Anh muốn đùa một chút chơi mà, anh có đi đâu đâu!

Hàn Ni nói một cách mệt mỏi và âm vang chán chường:

- Em muốn ngắt xỉu, em thấy mệt quá.

- Hàn Ni, anh đùa đấy. Em biết không, anh định đùa với em một tý mà. Vân Lâu vùi mặt vào ngực Hàn Ni - Từ đây về sau anh sẽ không bao giờ xa em nữa đâu!

Bà Dương nghe tiếng gọi của Vân Lâu hoảng hốt chạy xuống, vừa kịp nhìn thấy cảnh trên, bà muốn phát điên lên:

- Hàn Ni! Hàn Ni! Con làm sao thế này?

Hàn Ni yếu đuối:

- Mẹ, không sao cả, con chỉ hơi chóng mặt một chút thôi.

Biết Hàn Ni chưa ngắt, bà Dương thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy mà con làm mẹ hết hồn. Quay sang Vân Lâu bà trách móc - Cậu làm gì nó nữa thế?

Vân Lâu đau khổ cắn môi:

- Con nói đùa, con nói là con định về Hương Cảng mấy hôm rồi lại trở qua ngay.

Bà Dương yên lặng không nói gì cả. Vân Lâu bế người yêu lên nói với bà Dương:

- Để con đưa Hàn Ni về phòng.

Hàn Ni yếu thật, khuôn mặt trắng xanh, đôi môi tái, hai bàn tay nàng giữ chặt lấy khuôn ngực một cách đau đớn. Nghĩ đến câu nói của mình lại có thể khiến cho Hàn Ni đến nông nổi này, Vân Lâu cũng thấy uất nghẹn. Hàn Ni nhẹ như chiếc lông. Vân Lâu đặt Hàn Ni nằm lên giường, mắt chàng mờ lệ:

- Hàn Ni em!

Hàn Ni co quắp người lại:

- Em lạnh quá!

- Để anh mang túi nước nóng lên cho em.

Vân Lâu đi lấy túi nước nóng, xuống lầu cho nước vào, trong khi bà Dương mang thuốc lên lầu, thấy chàng bà hỏi:

- Nó thế nào.

- Ni đang bị lạnh.

Bà Dương nhìn thẳng vào mắt Vân Lâu:

- Bây giờ cậu không có quyền tự do nữa, cậu phải ở lại đây, không được về Hương Cảng một ngày nào cả, đời sống con gái tôi ở trong tay cậu đấy!

Vân Lâu xác định:

- Vâng, con sẽ không về Hương Cảng, con sẽ ở lại đây dù có xảy ra chuyện gì cũng mặc.

Xuống lầu, đổ nước nóng vào túi xong Vân Lâu chạy ngay lên phòng Hàn Ni. Hàn Ni đã uống thuốc xong, đang nằm yên, mặt hãy còn tái mét.

Bà Dương lo lắng ngồi bên cạnh, Vân Lâu đặt túi nước dưới chân Hàn Ni, đắp chăn cho người yêu. Tay chân nàng lạnh ngắt, Vân Lâu hỏi bà Dương:

- Có cần mời bác sĩ Lý đến không?

Hàn Ni nằm trên giường lác đầu. Nàng sợ bị xem mạch và chích thuốc.

- Không cần, em khỏe rồi.

Bà Dương đưa tay vào chẩn xoa lên người Hàn Ni:

- Được rồi, để xem. Quay sang Vân Lâu bà nói - Bây giờ mình ra ngoài, để nó nằm yên một chút đi.

Hàn Ni yếu ớt gọi:

- Đừng đi, anh!

Vân Lâu ở lại, bà Dương nhìn đôi tình nhân trẻ, lác đầu rồi bỏ ra ngoài.

Còn lại một mình với Hàn Ni, Vân Lâu bước tới ngồi cạnh giường Hàn Ni. Hai người nhìn nhau, đôi mắt u hoài ngàn trùng.

- Anh Lâu, anh đừng xa em, nếu anh bỏ về Hương Cảng thì không bao giờ anh nhìn thấy em được nữa.

Lòng Vân Lâu tan nát, đưa tay sờ nhẹ lên mặt người yêu chàng nghẹn ngào:

- Hàn Ni, không bao giờ anh xa em và cũng không ai có thể ngăn cách chúng mình được.

Tối hôm ấy, Vân Lâu viết một bức thư, gửi về nhà, lời lẽ thành khẩn: “Con thà làm con bất hiếu chớ không thể giết Hàn Ni một cách gián tiếp được. Mùa nghỉ lạnh năm nay con không về được, xin cha mẹ tha thứ cho...”

Bức thư gây sóng gió ở Hương Cảng thế nào Vân Lâu cũng không cần biết. Có điều chỉ mấy hôm sau, khi Vân Lâu và gia đình Hàn Ni quây quần bên lò sưởi trong phòng khách thì chuông cửa reo vang, gian phòng đang ấm cúng và yên lặng đột nhiên bị quấy rầy, mọi người thốc mắt nhìn ra. Tú Lan từ ngoài cửa bước vào với một phong thư trên tay:

- Thưa ông có thư bảo đảm.

Ông Dương tiếp thư đọc lướt qua, rồi liếc nhanh về phía Vân Lâu. Cái nhìn không bình thường lắm. Vân Lâu chồm tới. Bức thư gửi bằng đường hàng không với chiếc tem Hương Cảng. Vân Lâu chợt hiểu. Sự lo lắng từ đâu kéo tới vây quanh chàng.

Bà Dương hỏi chồng với nụ cười:

- Thư của ai thế anh?

Nhưng khi vừa nhìn thấy phong thư là mặt bà biến sắc ngay. Đỗ bức thư trong tay chồng, bà xé ra đọc nhanh. Mặt bà càng lúc càng thay đổi, cơn giận dữ hiện lên nét mặt:

- Thế này thì quá lắm rồi!

Vân Lâu chưa hề thấy bà Dương giận như thế, không hẳn chỉ giận không mà còn buồn khôn tả.

- Sao có chuyện chi đó? Anh ấy nói gì?

Ông Dương hỏi, bà Dương trả thư lại cho ông:

- Anh đọc thì biết! Thật quá lắm!

Vừa nói là nước mắt uất ức làm nhòa mắt, bà Dương không chịu được, đứng dậy bỏ chạy về phía cầu thang.

- Em Nhã! Em Nhã!

Ông Dương đặt thư xuống, đuổi theo vợ, sự kiện xảy ra thật nhanh khiến Hàn Ni hoảng hốt:

- Cha, chuyện gì thế cha?

Ông Dương vừa bước đến cầu thang, nghe con gọi thì ngừng lại, do dự một chút, ông nói:

- Con đi ngủ đi, chuyện chẳng có liên hệ gì đến con cả.

Nói xong, ông lại tiếp tục đuổi theo bà Dương.

Phòng khách chỉ còn lại Hàn Ni và Vân Lâu.

Vân Lâu đã đoán được chuyện, chàng bồn chồn bất an. Tính cha nóng như lửa, không biết trong thư người đã viết điều gì khiến cho bà Dương giận dữ thế. Nhìn Hàn Ni, chàng im lặng. Hàn Ni nhìn chàng với đôi mắt khó hiểu:

- Chuyện gì thế hở anh?

Vân Lâu lắc đầu:

- Anh cũng không biết, nhưng em lo lắng làm gì chuyện có quan hệ gì đến ta đâu? Có lẽ việc buôn bán của cha mẹ đấy.

Hàn Ni lo lắng:

- Em sợ không phải thế, vì thư từ thương mại làm gì gửi đến nhà riêng.

- Nhưng em lo lắng cũng đâu có giúp ích được gì? Có nhiều chuyện của người lớn mình làm sao biết được?

Hàn Ni nhìn Vân Lâu chăm chú:

- Em cảm thấy hình như chuyện này có điều chi không ổn...

Vân Lâu nhún vai, cắt ngang:

- Đừng có nghĩ bậy, đến đàn cho anh nghe đi.

- Anh muốn nghe bản gì?

- Khúc hát xứ Ấn.

Hàn Ni bắt đầu. Vân Lâu ngồi yên trên ghế, không phải để nghe vì đầu óc chàng đang bận quẩn với không biết bao nhiêu câu hỏi. Đột nhiên Vân Lâu cảm thấy giữa chàng và Hàn Ni đã bị ngăn bằng những con biển lớn, cố gắng bơi đến gần nhau nhưng khoảng cách vẫn xa vời, mà sức thì đã kiệt. Làm sao đây? Cả hai sẽ được cứu vớt hay sẽ phải chìm xuống biển sâu?

Một bản nhạc chấm dứt, Hàn Ni quay đầu lại:

- Anh còn muốn nghe nữa không?

Vân Lâu đứng lên:

- Thôi được rồi, Hàn Ni, em bệnh mới hết, đi ngủ đi kéo mệt. Anh đưa em về phòng nhé?

Hàn Ni nheo mắt nhìn người yêu:

- Anh đuổi em à?

- Anh không thích thấy em xanh xao thế này, anh muốn em thật khỏe mạnh!

Hàn Ni ngoan ngoãn bước về phía thang lầu.

Đêm thật khuya, Vân Lâu tin chắc rằng Hàn Ni đã yên ngủ, chàng mới bước tới phòng vợ chồng Ông Dương, gõ nhẹ.

- Ai thế?

- Dạ cháu, Lâu đây.

Gian phòng yên lặng một lúc, ông Dương lại lên tiếng:

- Vào đi!

Vân Lâu đẩy cửa bước vào. Đây là lần đầu tiên chàng bước vào phòng ngủ của hai vợ chồng Ông Dương. Gian phòng thật rộng, ngoài giường ngủ và bàn phấn ra, còn có một tủ sách lớn

và bộ salon ba ghế. Ông Dương thường ngồi đây làm việc. Khi Vân Lâu bước vào, bà Dương đang nằm trên giường, mắt đỏ hoe. Ông Dương ngồi trên ghế xoay hút thuốc. Khói thuốc ngập đầy phòng, Vân Lâu bước vào, bà đưa mắt buồn bã nhìn chàng và hỏi:

- Hàn Ni đâu?

- Dạ, Ni đi ngủ rồi.

Ông Dương lên tiếng:

- Khép cửa lại, đến đây ngồi đi Lâu.

Vân Lâu đóng cửa lại, xong tới chiếc ghế Ông Dương chỉ ngồi xuống. Nhìn sắc mặt nghiêm trọng của vợ chồng Ông Dương, Vân Lâu hồi hộp lạ:

- Bức thư ban nãy là của cha cháu viết cho bác phải không?

- Ừ! Ông Dương nhả khói, ngược mắt nhìn đám khói mù trước mặt. Lâu, tôi rất tiếc là không thể để cậu ở nhà chúng tôi nữa.

Vân Lâu giật mình:

- Thưa bác...

Ông Dương lại nhả khói:

- Cậu ngồi xuống, lần trước tôi nhận cho cậu ở trọ quả thật là một lầm lẫn, để cậu yêu Hàn Ni càng lầm lẫn hơn. Bây giờ chúng tôi không thể để tình trạng lầm lẫn đó kéo dài và cậu nên tìm một nơi khác để trọ vậy.

- Thưa bác, bác có nghĩ rằng giải pháp của bác như thế có đúng không? Tại sao bác không chịu nghĩ đến Hàn Ni chứ?

Ông Dương quay lại nhìn thẳng vào mắt Vân Lâu. Ánh mắt thật bén:

- Chúng tôi đã nghĩ đến Hàn Ni, nghĩ đến nó rất nhiều. Chính vì vậy mà tình cảm mới rồi ren thế này. Bây giờ không thể để như vậy được nữa, nhất định cậu phải rời khỏi nơi này.

Vân Lâu ngồi thẳng người:

- Bác có thể không để ý đến Hàn Ni, nhưng cháu thì ngược lại. Bác đuổi cháu lần này, không phải là lần thứ nhất. Nếu không

vì Hàn Ni có lẽ cháu đã bỏ đi từ lâu rồi. Bây giờ, cháu đi, nhưng cháu không phải đi một mình mà là cháu đi với Hàn Ni!

- Ngồi xuống đi cậu, tại sao cậu lại hồ đồ, vô trách nhiệm thế, cậu định mang Hàn Ni đi, nhưng mang đi đâu chứ?

- Cháu sẽ mượn nhà cho Hàn Ni ở, chúng cháu sẽ lấy nhau, sống bên nhau, dù rằng không sống đời vợ chồng trên phương diện thể xác, cháu sẽ nuôi nàng...

Ông Dương cười nhạt:

- Cậu sẽ nuôi con Hàn Ni à? Cậu biết, tiền thuốc mỗi tháng cho Hàn Ni hai ba ngàn bạc, Hàn Ni lại không thể làm bất cứ một chuyện gì lao lực, không chịu được những xúc động mạnh, phải có người để chăm sóc, hầu hạ nó. Như vậy cậu lấy gì để nuôi sống nó chứ? Cậu đừng mong cha cậu gửi tiền cho cậu, ông ấy viết thư cho tôi bảo là nếu không về Hương Cảng thì sẽ cúp tiền ngay. Cậu còn trẻ, nên lúc nào cũng huênh hoang những lời vô trách nhiệm. Đừng có lý tưởng quá cậu còn phải học hỏi thật nhiều chuyên đời, cậu ạ.

Vân Lâu choáng váng. Đột nhiên chàng thấy ngay được một điều, người đàn ông trước mặt cao lớn vĩ đại, còn chàng chỉ là một thứ bé con hèn mọn. Thời tiết đang ở vào lúc lạnh nhất thế mà trán Vân Lâu đã ướt đầm mồ hôi.

Ông Dương đứng lên, trở lại giọng nói hiền hòa:

- Thôi đừng hấp tấp, cậu cứ ngồi xuống đó nghe tôi nói đây.

Vân Lâu ngồi yên chăm chú nhìn Ông Dương. Người đàn ông chững chạc và kín đáo. Chàng thấy kính trọng và thân mật, đó là thứ tình cảm mà Vân Lâu không có với cha chàng.

Trong lúc Vân Lâu dò xét đối phương thì Ông Dương cũng đưa mắt ngắm gã thanh niên trước mặt, một gã con trai trẻ tuổi bông bột, dễ xúc động, nhiều tình cảm hơn là lý trí. Một mẫu thanh niên điển hình của thời trai trẻ. Với mẫu người như vậy, lòng nhiệt thành lúc nào cũng đầy đủ, nhưng thực ra khi ra đời họ thường chỉ gặp thất bại hơn là thành công. Điều đó Ông Dương không có quyền trách cứ, dĩ nhiên! Hút một hơi thuốc, phà khói,

ông thông thả nói:

- Cậu Lâu, nếu cậu chịu khó suy nghĩ kỹ, cậu sẽ không nóng nảy như vậy. Cậu thử nghĩ xem có đúng không, mối tình giữa cậu với Hàn Ni, chúng tôi đã phản đối ngay từ đầu. Đó là vì sức khỏe và hạnh phúc của con tôi, chứ không phải vì tôi ghét cậu. Tôi yêu cậu nữa là khác. Lúc trước tôi nào có yêu cầu cha cậu để cậu ở nhà tôi đâu? Bây giờ... Theo tôi hiểu, ở trong trường cũng có nội trú, cậu vào ở đấy cũng tiện lắm, phải không?

Vân Lâu yên lặng, ông Dương thấy cũng tội:

- Mối tình của cậu với Hàn Ni phát triển nhanh đến mức này, nếu Hàn Ni bình thường tôi còn biết mong mỗi gì hơn? Lúc nào chúng tôi cũng mong Hàn Ni mạnh khỏe, để có thể thành lập gia đình. Hàn Ni từ nhỏ tới lớn được giữ kỹ trong nhà, chưa hiểu tình yêu trai gái là gì, gần Hàn Ni, có lẽ cậu hiểu rõ hơn tôi điều ấy. Bây giờ cậu đột ngột bỏ đi, tôi biết con tôi có thể buồn đến chết. Hàn Ni là đứa con duy nhất của chúng tôi, như thế đủ biết chúng tôi yêu nó là nhường nào, không lẽ tôi để con tôi chết để dàng thế sao, phải không cậu?

Vân Lâu mở to mắt, đột nhiên chàng như hiểu ra, quả thật mình chỉ là người hấp tấp ngu ngốc.

- Hôm nay tôi bảo cậu rời khỏi nhà tôi, đây đâu phải là ý muốn của tôi. Làm như thế chẳng qua chỉ là một việc vụn vặt đắc dĩ, cậu phải hiểu là chính cha cậu đã ép buộc chúng tôi phải làm thế!

Mặt Ông Dương đỏ gay, những sợi gân xanh hằn lên trán. Không khí nặng nề vây quanh. Một lúc thật lâu ông mới hạ thấp giọng:

- Cậu Lâu, cậu phải hiểu và tha thứ cho chúng tôi. Chúng tôi không có quyền chống lại ý cha cậu. Tốt nhất là cậu nên về nhà, ở đây chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ Hàn Ni, bảo vệ cho đến ngày cậu sang đây với nó. Cậu cứ tin chúng tôi.

Vân Lâu cắn môi:

- Không, cháu không thể bỏ về lúc này, bác ạ. Cháu không

thể xa Hàn Ni cũng như Hàn Ni không thể xa cháu. Thà là mang tiếng cãi lại lệnh cha còn hơn là để Hàn Ni trong tình trạng nguy hiểm. Mới mấy hôm trước nghe tin cháu định đi về mà nàng đã ngã bệnh ba bốn hôm. Hàn Ni yếu như sợi khói, gió thổi cũng tan, vì vậy cháu phải ở lại. Giọng Vân Lô thành khẩn hơn - Bác giúp cháu nhé, giúp cháu cũng như giúp Hàn Ni vậy.

Ông Dương nhìn gương mặt đau khổ của Vân Lô, sự thành thật của hắn khiến ông cảm động. Ông nhìn về phía vợ, bà Dương đang ngồi yên với nỗi đau khổ trăm bề. Hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên sự đau khổ của vợ khiến ông xúc động.

- Cậu Lô, tôi cũng muốn giúp cậu, nhưng... không nói dối gì cậu, tôi đã từng viết một bức thư trần tình thật thắm thiết cho cha cậu, nhưng cha cậu không chịu hiểu, cô chấp như thời trước... Nói tới đây ông ngừng lại một lúc mới tiếp. Cha cậu tuy là một người đã hấp thụ một nền tây học thế mà đầu óc vẫn thủ cựu vô cùng, anh ấy viện dẫn cả trăm lý do để phản đối cuộc tình giữa cậu với Hàn Ni. Ông bảo cậu là con trai duy nhất, cậu có nhiệm vụ duy trì dòng dõi, vì vậy cậu phải có một người vợ sanh con để cái đầy đàn. Ông Dương cười buồn, tiếp - Đó là chưa kể Hàn Ni không thể lấy chồng. Cậu thấy cậu chuyện hoang đường không? Cha cậu còn trách chúng tôi, bảo chúng tôi là âm mưu từ đầu để cậu ở đây dựng gả tông đưa con gái tàn tật cho con trai anh ấy, định đoạt con... Vân Lô, cậu phải hiểu, cậu không về, chúng tôi không muốn bị gán ghép mấy tiếng đó.

Vân Lô cương quyết:

- Cha cháu không nên nói thế, người càng cứng cháu càng không về, vì khi về cháu sẽ không bao giờ được trở lại nữa.

Ông Dương lắc đầu:

- Cậu phải về.

- Không! Không! Không bao giờ!

Ông Dương xúc động:

- Cậu có biết là cha cậu viết thư cho tôi với những lời lẽ khiếm nhã thế nào không? Thôi được rồi, có một chuyện mà sớm muộn

gì cậu cũng sẽ biết, tôi nói ngay một lần cho xong. Cậu Lâu, cậu biết sự liên hệ giữa tôi và cha cậu thế nào không?

Vân Lâu ngạc nhiên:

- Thì là bạn cùng du học bên Đức.

Ông Dương nhìn lên trần nhà:

- Vâng, đúng là bạn cùng du học ở Đức Quốc, cả hai cùng muốn một căn gác ở chung, tình thân như anh em ruột thịt. Cha cậu có một người vợ chưa cưới ở nước nhà, tuy là vâng theo lệnh cha mẹ đính hôn, nhưng vì trưởng thành bên nhau từ thuở nhỏ nên cũng thân thiết nhau chứ không đến nỗi xa lạ như những cuộc hôn nhân khác. Thời gian ở nước Đức, vị hôn thê của cha cậu thường liên lạc thư từ sang thăm hỏi, một đôi lúc còn gửi cả ảnh sang. Người con gái đó rất đẹp, văn hay chữ tốt, cha cậu rất kiêu hãnh với bạn bè vì có một vị hôn thê như vậy. Sau đó, vì tình trạng chiến tranh, nên tôi trở về nước trước, còn cha cậu sang Mỹ học tiếp. Người vợ tương lai của cha cậu lúc ấy sống chung với bà mẹ. Hoàn cảnh chiến tranh làm tan nát gia đình, bà mẹ bệnh chết, nên chỉ còn một mình nàng trở trời. Cha cậu vì không yên tâm để vị hôn thê sống một mình nên nhờ tôi chăm sóc nàng hộ.

Ông Dương ngừng lại cười chua chát:

- Phần kế tiếp tôi thấy không cần phải kể thêm, vị hôn thê của cha cậu chính là bác gái cậu bây giờ.

Vân Lâu kinh ngạc nhìn Ông Dương, rồi lại quay sang nhìn bà Dương, một câu chuyện thật bất ngờ mà chàng chưa hề nghe thấy. Nằm mơ cũng không ngờ, nhưng đây là sự thật. Hèn gì! Thảo nào cha mình lại không hận gia đình họ Dương sao được. Vân Lâu đứng ngơ ngác như khúc gỗ. Ông Dương buồn buồn:

- Bây giờ cậu đã hiểu rõ ân oán của hai gia đình rồi. Cậu biết không, những ngày đầu khi câu chuyện xảy ra, bà nội cậu còn sống, bà là một người thật nghiêm khắc, bà đã chỉ vào mặt chúng tôi chửi rửa nhiều câu thật nặng nề. Và lúc cha cậu trở về nước, người lấy vợ. Có một khoảng thời gian dài, hai gia đình

không qua lại, mãi đến lúc cậu và cô em gái cậu chào đời, chúng tôi cũng có Hàn Ni, thì tình bạn mới phục hồi trở lại. Cậu hiểu không, tình cảnh của tôi lúc đó cũng không khác gì cậu bây giờ. Chúng tôi yêu bất chấp mọi trở ngại và đã vượt qua không biết bao nhiêu khó khăn, vì vậy chúng tôi rất thông cảm hoàn cảnh của cậu. Người không hiểu cậu, đó là cha cậu chứ không phải chúng tôi.

Vân Lâu chăm chú nghe, chàng hiểu ý Ông Dương. Vâng, cha chàng không phải là con người sống bằng tình cảm, người lúc nào cũng nghiêm ngặt với giáo lý cổ xưa. Quay sang bà Dương, chàng hiểu sự thay đổi người đàn bà này quả là chuyện tự nhiên không tránh được. Hai người là hai thái cực, làm sao có thể sống đời với nhau được.

Ông Dương nói tiếp:

- Mấy năm gần đây tình bạn giữa tôi và cha cậu càng ngày càng tốt đẹp. Cha cậu cũng không nhắc lại chuyện xưa làm gì, mãi đến ngày cậu đặt chân vào gia đình này và yêu Hàn Ni, thì tình bạn giữa tôi và cha cậu lại rạn nứt. Cha cậu viết cho tôi mấy bức thư với lời lẽ thật tàn nhẫn. Chuyện hai mươi mấy năm trước lại được dịp nhắc đến một cách khó chịu, cha cậu mắng tôi là vừa cướp vợ lại muốn đoạt cả con. Ông Dương cười mỉa mai - Tôi không biết nói sao, vì không hẳn chỉ có một câu đó thôi mà ông ấy còn bảo là Hàn Ni, con gái anh thế nào tôi không được biết, có điều chỉ trong vòng nửa năm khiến được con trai tôi say mê, dám bất hiếu với cha mẹ như vậy thì tôi nghĩ rằng thật là đúng mẹ nào con nấy. Trong thư đầy những câu như thế liệu cậu nghe được không? Nợ hai mươi mấy năm qua rồi, bây giờ định đòi? Đòi đến bao giờ, chúng tôi phải mang nợ đến ao giờ mới dứt?

Đứng dậy, ông Dương thở dài, đi một vòng phòng, đến trước mặt Vân Lâu ông đứng lại:

- Cậu Lâu, bây giờ cậu đã rõ tất cả, tôi nghĩ cậu nên về, bằng không tôi và bác gái cậu chắc tội cao như núi, không bao giờ gột

sạch được. Cậu Lâu, chúng tôi thà là để mất Hàn Ni chứ không bao giờ chịu được tiếng oán cao bằng trời.

Vân Lâu ngồi yên, lòng rối như tơ vò. Chàng không biết phải tính sao. Một lúc thật lâu, chàng như nghĩ ra. Phải rồi! Vân Lâu đứng dậy, chàng nhìn thẳng vào vợ chồng Ông Dương quyết định:

- Thưa hai bác, bây giờ cháu đã hiểu được những điều mà thuở xưa cháu không biết. Chuyện của người lớn, cháu không biết là lỗi tại ai, vì trong một câu chuyện tình khó có kết luận ai ngay ai tội. Có điều, cháu cảm thấy, hai bác thật xứng đôi. Riêng về chuyện của cháu và Hàn Ni, ngay từ lúc đầu, cha cháu đã không khách quan nhận định, ông phản đối chẳng qua vì mối hận cũ. Bệnh của Hàn Ni lại là cái có hại cho ông. Sự thật, nếu Hàn Ni chẳng có bệnh gì cả, cháu biết cha cháu vẫn phản đối như thường. Vì vậy, trong hoàn cảnh này, cháu nhất định rồi, cháu sẽ không về! Ngày tháng trôi qua, mong rằng cha cháu sẽ hiểu. Riêng đối với những bức thư mà cha cháu gửi cho hai bác, thì... Vân Lâu nhìn Ông Dương rồi quay sang bà Dương - Cháu không cần xem cũng có thể đoán được nội dung. Hai mươi mấy năm trước, hai bác đã có đủ can đảm thoát khỏi dư luận, thì bây giờ hai bác làm sao lại buồn vì những lời lẽ trong thư chứ?

Ông Dương kinh ngạc, đây là ai? Con của Mẫn à? Mẫn làm gì có được một thằng con hiểu biết như vậy? Ông thích thú quay sang nhìn bà Dương cảm thông. Vân Lâu lại tiếp:

- Ngoài ra còn một điều nữa, tại sao lúc xưa hai bác bắt chấp dư luận để chiến đấu cho tình yêu được, thế mà bây giờ lại ngăn cản không cho cháu yêu Hàn Ni. Chịu thua mà bảo là hiểu được tình yêu ư? Chỉ vì mấy bức thư của cha cháu mà hai bác định hy sinh mối tình của cháu với Hàn Ni à? Sao hai bác ích kỷ như vậy?

- Cậu im mồm! Bà Dương nãy giờ ngồi yên, vụt đứng dậy lên tiếng - Cậu lộn xộn lắm điều quá, bực mình quá! Bà không nói thêm được câu gì nữa, quay sang chồng cầu cứu - Anh, bây giờ ta phải tính sao?

- Còn tính sao nữa, bà không nghe cậu bé lẩm bẩm điều này nói sao? Làm thế nào đi nữa nó cũng không chịu về Hương cảnh, không lẽ chúng tôi phải lôi hấn đi à? Thôi thì đành theo hai đứa nó xuống địa ngục vậy.

Bà Dương dở khóc dở cười nhìn chồng:

- Anh, chỉ có cách đó thôi sao?

- Vâng, theo anh thì chỉ còn một cách đó thôi.

Vân Lâu yên lặng nhìn về phía hai vợ chồng già, mắt chàng đột nhiên ướt hấn. Cúi người xuống, chàng không biết phải nói sao để bày tỏ nỗi xúc động của lòng mình.

Vân Lâu yên lặng bước ra cửa.

Chương 16

Nhưng, chuyện không phải chỉ có thể là hết.

Buổi chiều hôm sau, Vân Lâu nhận được một điện tín vốn vẹn có mấy chữ:

“Mẹ con bệnh nặng, về gấp”.

Cầm tờ điện tín trên tay, Vân Lâu vừa lo lắng vừa nghi ngờ. Giấu Hàn Ni, Vân Lâu đem bức điện tín đến cho vợ chồng Ông Dương để phân tích:

- Nếu mẹ con bệnh thật, có lẽ con không thể không về, nhưng chỉ sợ đây là một âm mưu để bắt con phải về.

Bà Dương nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói với Vân Lâu:

- Trong hoàn cảnh này dù mẹ cậu có bệnh thật hay không, cậu đều phải trở về. Chúng tôi có thể khuyến khích cậu tranh đấu cho tình yêu, nhưng không thể khuyến khích cậu trở thành đứa con bất hiếu.

Vân Lâu bối rối:

- Con linh cảm tám mươi phần trăm chuyện này là giả, vì một người khỏe mạnh như mẹ con làm gì có thể ngã bệnh một cách tình linh và nguy kịch thế?

Ông Dương nói có vẻ trịnh trọng:

- Bác gái có lý đấy Vân Lâu. Dù thế nào đi nữa, nhận được điện tín, cháu phải về ngay, không cần biết là giả hay thật. Nếu giả, cháu có thể trở qua ngay. Tình yêu dù có lớn thế nào cháu

cũng không có quyền quên bốn phạm làm con.

- Nhưng còn Hàn Ni?

- Hàn Ni à? Chúng tôi sẽ cố gắng liệu cách để lo cho nó... Hoặc là cháu cứ lén bỏ đi, tôi sẽ tìm cách nói dối với Hàn Ni. Rồi xong việc cháu sẽ trở qua ngay chỗ gì.

Vân Lâu bối rối:

- Con thấy không ổn. Làm sao có thể giấu được Hàn Ni, càng giấu chỉ càng làm cho bệnh Hàn Ni nặng thêm thôi.

Bà Dương chen vào:

- Nhưng làm sao không giấu nó được? Cháu đừng quên chuyện hôm trước. Một lần đã xảy ra thì đừng để lần thứ hai xảy ra đến.

Vân Lâu suy nghĩ:

- Theo con nghĩ, trước nhất là đánh điện về nhà hỏi thăm tình hình trước. Con nghĩ phải có điều gì mờ ám bên trong!

Ông Dương nói:

- Như thế cũng được, nhưng cháu có đánh điện về nhà cũng bằng thừa, vì nếu người nhà đã dối cậu, thì họ vẫn tiếp tục dối, chỉ có cách về nhà là hay nhất.

Nhưng Vân Lâu do dự. Về? Hay không về? Chàng không biết phải xử trí cách nào cho ổn. Không về, được tin mẹ bệnh nặng mà không về, đâu có làm thế được! Vân Lâu ngồi nơi phòng khách với tâm sự ngổn ngang. Hàn Ni đàn hết bản này đến bản khác, mà Vân Lâu còn tâm trí đâu để nghe! Giữa lúc rối rắm như vậy thì một bức điện tín thứ nhì lại đánh sang, lần nay là của Vân Nhi:

“Mẹ vì chuyện của anh và chị Hàn Ni mà đã cãi vã với cha, kết quả là áp huyết lên cao trở lại. Bệnh đang ở trong tình trạng nguy kịch, xin anh về gấp.

Vân Nhi”.

Kỳ này chính Vân Nhi gửi nên Vân Lâu mới tin là thật. Mẹ! Mẹ! Người mẹ hiền lành suốt đời chỉ biết kính chồng thương con, không bao giờ cãi lại lệnh chồng thế mà chỉ vì chàng, chỉ vì cưng con mà đã bắt đầu phản kháng chồng đến nỗi phải ngã

bệnh. Tội thật! ta hồ đồ thật! Một thằng con bất hiếu không thể tha thứ. Tại sao ta lại nghĩ bức điện tín trước là giả, là láo? Nếu ta tin, thì giờ này có lẽ đã ở cạnh giường bệnh của mẹ rồi. Bây giờ đã gần mười giờ đêm làm gì còn phi cơ. Sớm nhất cũng phải đến mai mới trở về Hương Cảng được. Giữ chặt bức điện tín trong tay, Vân Lâu chạy nhanh lên lầu trở về phòng với những tiếng gào uất nghẹn:

- Mẹ! Mẹ!

Bà Dương đuổi theo, đẩy cửa ra thấy Vân Lâu ngồi trên ghế hai tay nắm chặt bức điện tín, đang đau khổ uất ức:

- Tôi ngu thật, tôi khốn nạn thật.

Bà Dương vừa cầm bức điện tín vừa chạy nhanh xuống lầu, vừa nói với lại:

- Đừng lo, để tôi gọi điện thoại hỏi thăm các chuyến bay xem. Cậu cứ bình tĩnh đi, Hàn Ni sắp lên tới kìa.

Hàn Ni từ ngoài cửa bước vào, mặt nàng tái xanh, nàng bước đến ôm lấy đầu chàng hỏi:

- Anh Lâu anh làm sao thế? Có chuyện gì hử anh?

Vân Lâu cố gắng nén lòng:

- Không, không có gì cả Hàn Ni ạ, đột nhiên anh thấy như có đầu lạ lùng.

- Anh như có đầu à? Thế thì anh bị bệnh rồi.

Vân Lâu choàng tay ôm Hàn Ni, chàng không dám ngẩng đầu lên:

- Không sao đâu, chỉ một lát là khỏi ngay, em để anh ngồi yên một tí lá chắn chắn khỏi mà.

Hàn Ni lo lắng:

- Để em mời bác sĩ Lý đến nhé.

- Không, không cần em ạ.

Bà Dương đã trở lại, Hàn Ni đưa mắt sợ hãi nhìn mẹ:

- Mẹ, mẹ gọi điện thoại mời bác sĩ Lý đến đi, anh Lâu bị bệnh rồi.

- Hàn Ni con xuống lầu rót cho Vân Lâu ly nước cho Vân Lâu

uống thuốc. Bác sĩ bảo không sao đâu, nghỉ một đêm đến sáng là khỏi ngay.

Hàn Ni ngoan ngoãn buông Vân Lâu ra:

- Vâng!

Nàng chạy nhanh xuống lầu. Sau khi Hàn Ni đi rồi, bà Dương mới đến cạnh Vân Lâu nói nhỏ:

- Bác trai cậu đã mua vé phi cơ tám giờ sáng mai để cậu về Hương Cảng, nhưng cậu đừng nói gì cả. Đây này, viên thuốc an thần đây, tí xíu Hàn Ni đem nước lên cậu uống nó đi. Trước mặt Hàn Ni, cậu đừng nói gì cả nữa nhé. Ngày mai lúc cậu đi, nhất định là nó ngủ yên. Cậu đi rồi, tôi sẽ cố tìm lời để nói với nó. Nếu cậu nói ngay bây giờ tôi sợ nó chịu không nổi thì nguy. Cậu đừng lo gì cả, tôi sẽ cố gắng lo cho nó. Về bên ấy, nếu không có gì đáng ngại thì ráng thu xếp trở về đây thật nhanh. Trường hợp ngược lại, nếu mẹ cậu... Bà Dương vội nói chữa ngay - Nếu có chuyện gì cậu cứ gọi điện thoại cho bác trai, chứ đừng có...

Vừa nói tới đây, Hàn Ni đã mang nước bước vào. Bà Dương lấy thuốc cho Vân Lâu uống, Vân Lâu đã lấy lại được bình tĩnh, chàng suy nghĩ, tình trạng đã đến nước này, thì chỉ còn biết làm theo lời bà Dương mà thôi. Chàng không dám nghĩ đến Hàn Ni, chỉ đưa mắt cảm ơn nhìn bà Dương.

Bà Dương giục Hàn Ni:

- Thôi chúng ta ra ngoài để Vân Lâu nghỉ cho khỏe.

Hàn Ni bịn rịn:

- Để con ở đây một chút đi, bao giờ anh ấy ngủ con về phòng cùng được.

Bà Dương không chịu:

- Không được, con ở đây làm sao Vân Lâu ngủ được?

- Con không làm rộn anh ấy đâu. Con chỉ ngồi bên này thôi, anh Lâu bệnh rồi anh ấy khát nước...

Bà Dương nháy mắt với Vân Lâu:

- Cậu Lâu thôi cậu ngủ đi nhé!

Vân Lâu đành leo lên giường, đắp chăn kín. Bà Dương đi ra.

Hàn Ni ngồi lại trên ghế, chú chó Khiết nằm bên chân nàng. Nàng lo lắng nhìn Vân Lâu. Vân Lâu đau khổ nhìn lại gương mặt người yêu. Một môi tình êm ả. Hàn Ni! Hàn Ni! Anh có còn nhìn thấy em nữa chẳng? Nếu... Nếu chẳng may mà mẹ anh... Không? Không làm gì có chuyện đó được. Vân Lâu lắc đầu thật nhanh. Hàn Ni hoảng hốt:

- Anh còn nhức đầu à? Để em xoa dầu cho anh nhé?

Vân Lâu nắm lấy tay người yêu, cổ nghẹn lại, chàng lấp bắp:

- Không sao đâu em. Bây giờ anh chỉ muốn nghe em hát, em hát bản “Không bao giờ xa nhau” cho anh nghe đi.

Hàn Ni bắt đầu hát giọng hát ấm và nhẹ:

”Không bao giờ xa nhau Vì hình bóng em mãi trong tim anh
 làm sao xa nhau cho đành Hãy tin anh Đồi keo sơn cho tình dài
 mãi bên nhau Ngoài em anh còn ai để nghĩ đến đâu!”

Hàn Ni! Hàn Ni! Vân Lâu nhắm mắt lại, tim chàng gào thét tên người yêu. Lời của bản nhạc này do anh viết. Anh viết nó vì em. Hàn Ni! Hãy đợi anh! Ngày mai khi thấy anh đi rồi anh mong em đừng khóc, Hàn Ni em đừng buồn, đừng nghĩ quẩn em nhé! Rồi anh sẽ trở lại. Cậu mong mẹ anh không sao cả để anh được trở lại bên em và sẽ được nhìn thấy em vẫn bình thường.

”Làm sao anh xa em Làm sao anh xa em Hình bóng em còn đó Xin hãy tin rằng...”

Hàn Ni ru nho nhỏ mãi cho đến lúc thấy Vân Lâu nhắm mắt nằm yên, nàng nghĩ rằng chàng đã ngủ, nên nhẹ đứng lên, kéo chăn đắp cho chàng. Đứng chần chờ một lúc trước giường, nàng cúi xuống hôn nhẹ lên môi Vân Lâu và thì thầm:

- Anh Lâu, anh ngủ ngon nhé, ngày mai thức dậy sẽ hết đau, bây giờ em về.

Vân Lâu nghe tiếng bước chân xa dần, đột nhiên chàng linh cảm như những bước chân kia sẽ mãi mãi xa chàng. Vân Lâu muốn hét to lên để gọi Hàn Ni trở lại, nhưng rồi chàng lại cố nén xuống. Có tiếng Hàn Ni gọi chó Khiết bên ngoài cửa. Đèn phụt tắt, tất cả chìm trong im lặng.

Vân Lô mở to mắt, nằm yên nhìn bóng tối, đầu óc trống không. Một lúc, có tiếng động ở cửa, đèn lại bật sáng. Vợ chồng Ông Dương bước vào mang vé phi cơ đến cho Lô.

- Vé phi cơ đây, tám giờ sáng mai phi cơ cất cánh. Nhờ có người quen làm việc trong hãng hàng không, bằng không dễ gì mua được. Giấy thông hành còn đó chứ?

Vân Lô gật đầu:

- Cảm ơn bác, cháu làm phiền hai bác quá!

- Ban này đi ngang qua bưu điện, tôi đã đánh điện tín thông báo bên nhà rồi. Cha cậu sẽ ra đón cậu, nếu...

Ông Dương ngưng lại, ông định nói thêm là nếu cha cậu còn cảm thấy... Nhưng lại thôi, ông lái câu nói sang chỗ khác:

- Bây giờ cậu sắp xếp quần áo đi, chỉ cần mang theo mấy bộ thôi vì cậu còn trở lại mà.

- Vâng, không cần mang theo cũng được, vì đồ ở nhà cháu cũng còn. Thưa hai bác, lần này về nhà, cháu không biết mình sẽ ở lại bao lâu. Nếu may, mẹ cháu sớm lành, thì cháu sẽ trở lại sớm, còn nếu có trở ngại gì... cháu cũng không biết đến bao giờ...

Vân Lô nghẹn lời, ông Dương an ủi:

- Đừng bi quan quá, Vân Lô ạ. Trời bao giờ cũng thương người lành, mẹ cháu ở hiền chắc cũng không đến nỗi nào đâu...

Vân Lô bối rối:

- Cháu không biết tính sao, thật bất ngờ quá, cháu muốn bác hiểu cho. Với Hàn Ni, nếu cháu bỏ đi mà không cho nàng biết, sợ mai đây khi thức dậy, biết được chuyện... không hiểu Hàn Ni sẽ thế nào...

Bà Dương nói:

- Bây giờ bỏ chuyện Hàn Ni sang một bên đi, vì tôi cũng biết sau khi cậu đi rồi tình trạng cũng khó xử lắm, nhưng chúng tôi sẽ tìm cách giải thích từ từ. Mai cậu đi xong, tôi sẽ cố giữ nó trong phòng. Hàn Ni nó tin tôi lắm, hai ba ngày sau cậu trở lại là êm đẹp cả.

Vân Lô buồn:

- Tại sao không thành thật cho nàng biết ngay, Hàn Ni sẽ hiểu mà.

Bà Dương nói:

- Hiểu là một chuyện mà chịu đựng nổi lại là chuyện khác, Hàn Ni có thể hiểu cậu, nhưng tinh thần và thể xác của nó làm sao chịu nổi sự chia ly.

Vân Lô cúi đầu nhìn xuống, chàng hiểu. Bà Dương đã suy nghĩ chắc chắn lắm rồi. Chàng không bao giờ xa được Hàn Ni, chàng không bao giờ bỏ được những lo lắng buồn phiền.

Ông Dương lên tiếng:

- Thôi được rồi, bây giờ cậu sắp xếp áo quần đi, rồi ngủ sớm. Mai sợ còn bận rộn nhiều đấy. Riêng về Hàn Ni, cậu cứ yên tâm vì dù sao nó cũng là con tôi.

- Vâng, cháu biết.

Hãy ngủ đi! Tối nay làm sao ngủ được? Nỗi biệt ly làm tâm trí rối bời. Bệnh của mẹ khiến lòng đau thắt. Ngủ? Làm sao ngủ được chứ!

Đêm cũng thật dài mà cũng là thật ngắn. Vân Lô mấy lần mở cửa, nhìn về phòng Hàn Ni, mấy lần muốn hét lên cho hả hê tâm sự. Nhưng chỉ biết đưa mắt nhìn lặng câm. Bước đến cửa sổ, nhìn những đám mây cao trên trời, Vân Lô giận mình sao chẳng là chim để chắp cánh bay về Hương Cảng. Bây giờ chàng mới ý thức được ý nghĩa câu:

“Cha mẹ còn sống, không nên đi xa.

Mười tháng cưu mang, ba năm bú mớm. Ôi mẹ! Mẹ Oi!”

Trời gần sáng. Bà Dương thức giấc và bảo sửa soạn bữa điểm tâm cho Vân Lô. Hành lý của chàng trẻ tuổi chỉ là một chiếc xách tay du lịch. Đồ đạc trong phòng vẫn giữ nguyên, những bức họa dở dang vẫn còn để đấy, phần lớn là chân dung Hàn Ni, riêng bức vừa ý nhất, chàng đã treo ở trong phòng của Hàn Ni từ lâu rồi. Trước khi đi, Vân Lô để lại một mảnh giấy trên bàn:

”Hàn Ni,

Trước ngày anh trở lại, em sắp xếp lại những bức họa hộ anh

nhé? Được không? Nhớ lo cho anh đừng để nó đóng bụi. Lúc nào anh cũng nhớ đến em. Vân Lâu.” Cho Hàn Ni có một công việc để làm, hầu quen bớt nỗi nhớ thương. Vân Lâu chặn mảnh giấy dưới thước kẻ và xuống lầu. Ông bà Dương đang ngồi đợi. Bữa điểm tâm thật ngon, nhưng Vân Lâu không làm sao nuốt trôi được. Đẩy chén qua bên, chàng đứng dậy, mắt nhòa lệ:

- Thưa hai bác...

Bà Dương khoát tay:

- Không cần nói chúng tôi hiểu rồi, cậu dùng thêm cơm đi?

Vân Lâu ngược mắt nhìn lên lầu:

- Cháu không làm sao nuốt trôi được, Hàn Ni thế nào bác?

Bà Dương bảo:

- Tôi vừa mới lên thăm, nó vẫn còn say ngủ. Bây giờ mắt giờ rồi?

- Dạ bảy giờ mười!

- Vậy thì cậu cũng nên đi đi, còn phải qua trạm quan thuế xét hành lý thôi lắm.

Ông Dương nói:

- Để tôi đưa cậu đến phi trường.

- Dạ cháu gọi taxi đi cũng được ạ.

Ông Dương cất ngang:

- Vân Lâu, để tôi đưa cậu đi, cậu đừng quên rằng cậu là người nhà tôi nhé, chỉ sợ con Hàn Ni vô phúc.

Vân Lâu ngược nhìn lên lầu, khoảng cách thật ngắn, nhưng thật xa, tiếc là không có cách để bay lên. Lòng buồn chất ngất. Tạm biệt em Hàn Ni! Tạm biệt!

Ông Dương hỏi thúc:

- Nhanh lên đi, coi chừng trễ bây giờ, trễ là khổ đấy, vé tàu bay cuối năm đâu phải dễ kiếm. Trễ một lần là không biết chờ đến bao giờ mới có vé khác đấy!

- Vâng!

Vân Lâu mặc áo veste vào, chàng cầm xách tay lên và nói với bà Dương:

- Bao giờ Hàn Ni thức dậy, xin bác nói lại với nàng là cháu không phải muốn bỏ đi thế này, cháu đã định viết cho nàng một bức thư, nhưng lòng cháu bối rối quá nên cháu không thể viết được, xin bác nói lại và bảo là cháu yêu Hàn Ni lắm!

- Được rồi, cậu cứ đi đi, tôi sẽ nói lại với nó.

Vân Lôu không thể chần chừ nữa, chàng theo chân ông Dương bước ra cổng, bà Dương đứng nhìn theo, giữa lúc đó trên lầu bỗng vọng lại tiếng hét thật to. Cả ba người cùng giật mình quay lại. Vân Lôu buông túi xách xuống, chạy nhanh vào nhà, vừa tới thang lầu chàng nghe từ đầu thang vọng lại tiếng gọi thứ hai:

- Anh Lôu!

Hàn Ni đang đứng ở bậc thang trên cùng, tay cầm mảnh giấy, mặt trắng bệch, thân thể run rẩy như chiếc lá trong mùa thu.

- Anh Lôu dối em, cái gì anh cũng dối em hết... anh bỏ đi, sao tàn nhẫn như vậy?

Hết xong, thân nàng chợt mềm ra, ngã chúi xuống thang. Vân Lôu hoảng hốt:

- Hàn Ni!

Chàng định chạy lên đỡ lấy nàng nhưng không còn kịp nữa. Hàn Ni đã rơi xuống, ngã trước chân chàng. Tay chân rã rời, Vân Lôu cúi xuống bế người yêu lên:

- Hàn Ni! Hàn Ni! Hàn Ni!

Bà Dương đã chạy đến, này giờ sự xuất hiện quá đột ngột của Hàn Ni làm bà ngẩn ra như trời trồng, bây giờ mới chợt tỉnh, bà hét:

- Buông nó ra, đi gọi bác sĩ nhanh lên!

Trong cơn bối rối, Vân Lôu đặt Hàn Ni nằm trên ghế dài, ông Dương đã đến máy điện thoại gọi bác sĩ Lý. Vừa đặt máy xuống là ông chạy ngay về phía Hàn Ni:

- Mười phút bác sĩ Lý đến, đừng ai làm gì cả, ráng giữ nhiệt độ Hàn Ni như cũ nhé.

Câu nói của Ông Dương làm Vân Lôu sực tỉnh, chàng cúi áo ra choàng vào người Hàn Ni. Nắm lấy bàn tay lạnh của Hàn Ni,

chàng gọi:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Mảnh giấy trong tay Hàn Ni rơi xuống, không phải là mảnh giấy của Vân Lô viết để lại, mà lại là bức điện tín của Vân Nhi đánh sang. Trong một phút lơ đãng, Vân Lô đã để rơi đầu đó để Hàn Ni nhặt được. Ông Dương đứng bên Hàn Ni, cúi xuống chiêm tĩnh nhìn con gái. Ông là người duy nhất trong nhà còn giữ được bình tĩnh. Đầu Hàn Ni ngả sang bên, gương mặt tái xanh không tí máu.

Ông Dương đứng thẳng người lại, nói với Vân Lô:

- Cậu Lô, để tôi gọi xe đưa cậu ra phi trường, bây giờ tôi không thể đi được rồi.

Vân Lô bối rối:

- Đi bây giờ sao? Không được, trong lúc này cháu không đi đâu hết.

Ông Dương giận dữ:

- Đừng nói bậy, mẹ cậu đang cần cậu. Hàn Ni đối với cậu quan trọng hơn mẹ cậu à? Tôi chưa hề thấy một thằng con trai nào bất hiếu như cậu!

Câu nói của Ông Dương như những ngọn roi quất thẳng vào tim Vân Lô. Hàn Ni với mẹ, mẹ với Hàn Ni, chọn ai bây giờ đây? Giữa cơn bối rối, Vân Lô nghe tiếng Ông Dương gọi taxi. Xe đã đến, cầm xách tay Vân Lô lên, ông Dương nói:

- Đi nhanh lên đi, nhớ tàu bây giờ!

Vân Lô đau khổ nhìn về phía Hàn Ni:

- Cháu không thể đi được, bây giờ cháu không thể đi được!

Ông Dương nắm lấy vai Vân Lô đẩy mạnh:

- Đi! Cậu là con trai, phải cho ra con trai chứ! Hàn Ni sẽ khỏi, đây có phải là lần đầu nó ngã bệnh đâu? Cậu đi nhanh đi, mẹ cậu đang cần cậu, đi đi! Giọng Ông Dương rít lên - Cậu có còn là thanh niên không? tại sao không biết bổn phận làm con tí nào cả vậy? Đi!

Trán Vân Lô toát mồ hôi, trong tiếng hét của Ông Dương,

chàng chỉ còn là chiếc máy, để mặc Ông Dương đẩy ra cổng. Gió lạnh bên ngoài thổi qua, thật lạnh. Vân Lâu bồi rối:

- Thưa bác...

- Đi, đi, đi! Ông Dương xua đuổi, mắt ông như nhìn thấu tận cùng quả tim chàng. Cậu đi đi, con người sống trên đời ngoài tình yêu còn bị ràng buộc bởi nhiều thứ tình khác nữa. Bây giờ cậu xa Hàn Ni sẽ không ai trách cậu điều gì được, trái lại, cậu sẽ thuộc hạng người bất hiếu!

Vân Lâu nhắm mắt lại, cắn lấy môi, chàng đã hiểu ý Ông Dương. Lắc đầu mạnh, chàng quyết định ngồi vào xe, ông Dương đưa hành lý và vé máy bay cho chàng, rồi bảo tài xế:

- Đến phi trường!

Vân Lâu vịn tay lên cửa xe, chàng nói như hét:

- Bác nhớ đánh điện tín cho cháu biết tất cả tình hình bên này nhé!

- Cậu yên tâm! Xe nổ máy chạy nhanh về phía phi trường. Nửa tiếng đồng hồ sau, Vân Lâu đã có mặt trong chuyến phi cơ về Hương Cảng.

Chương 17

Vân Nhi đợi Lâu tại phi trường. Vân Lâu xuống phi cơ, bước nhanh về phía Vân Nhi Cuộc hành trình gần một tiếng đồng hồ không làm sao cho khối óc chàng trầm tĩnh lại. Gặp cô em gái, Vân Lâu hỏi ngay:

- Mẹ sao thế em?

Vân Nhi ấp úng:

- Về nhà anh sẽ biết ngay, Vân Lâu hỏi tới:

- Mẹ có sao không hay là...

Vân Lâu hoảng hốt, không lẽ sự trở về của chàng đã quá muộn rồi sao?

Vân Nhi vội trấn an:

- Không, không sao cả anh ạ, mẹ khỏe nhiều rồi, về nhà anh sẽ thấy!

Vân Lâu nhìn Vân Nhi nghi ngờ, chàng cảm thấy cô em gái có điều gì giấu diếm mình. Tình hình chắc nghiêm trọng lắm nên Vân Nhi mới có vẻ bối rối, bất an như vậy. Ngồi lên xe taxi, yên lặng cắn môi, xe cộ dập diu trên đường càng làm cho Vân Lâu trĩu nặng. Hàn Ni đang ở trong tình trạng sống chết không biết ra sao, còn mẹ thì... không lẽ, chàng quay đầu sang Vân Nhi hỏi dồn:

- Mẹ làm sao mới được chứ? Mẹ ra sao nói cho anh nghe xem.

Vân Nhi hốt hoảng, đưa mắt sợ sệt nhìn anh. Chưa bao giờ

nàng thấy ông anh nàng có thái độ hung hăng đến thế. Thái độ lồng lộn của một con thú dữ bị nhốt trong lồng. Nàng lo sợ, không dám nói lộ điều gì cả chỉ đưa mắt nhìn anh van xin:

- Sắp tới nhà rồi một tí nữa anh sẽ biết ngay mà!

Trên mắt Vân Nhi như ướt lệ, Vân Lâu không hỏi thêm, lòng chằng nặng như đeo đá.

Mới về đến nhà, vừa xuống xe, Vân Lâu chạy nhanh vào phòng khách đụng ngay bụng một người đứng trước mặt. Người cha già với mái tóc bạc, với khuôn mặt mệt mỏi:

- Đồ đại bất hiếu, mãi đến bây giờ mày mới chịu về à?

- Cha, mẹ đâu rồi?

ông Mẫn trừng mắt:

- Mẹ mày à? Mày mà cũng biết đến mẹ cha mày nữa sao? - Cha tha lỗi cho con. Nhưng mẹ bây giờ ở đâu cha?

Ông Dương chưa trả lời. Vân Lâu chết lặng, chàng đã nhìn thấy mẹ. Bà Mẫn từ trong nhà bước ra, không gầy cũng không có sắc bệnh, nụ cười trên môi vẫn như ngày nào, hiền lành, thương yêu với một tí lo lắng:

- Vân Lâu, sao con ốm thế? Mẹ lo cho con chết được!

Vân Lâu không dám tin ở mắt mình. Chăm chú nhìn mẹ với một chút nghi ngờ, ngạc nhiên:

- Mẹ... mẹ... bệnh của mẹ thế nào?

Bà Mẫn cười, một nụ cười đầy an ủi:

- Mẹ có bệnh gì đâu, này con nhìn mẹ xem, chẳng qua cha con muốn dọa con đấy thôi.

Như một tiếng sấm lớn nổ vang trong đầu Vân Lâu. Vân Lâu muốn ngã xỉu tại chỗ. Chàng tựa lưng vào bàn, mở mắt hết nhìn cha, nhìn mẹ, rồi nhìn Vân Nhi, chàng không tin lời mình vừa nghe thấy. Vân Lâu lấp bắp:

- Tất cả... tất cả... cha mẹ và em... Ai cũng lừa dối lòng gạt tôi. Sao vậy? tại sao vậy?

Dáng dấp giận dữ, đau đớn của Vân Lâu khiến bà Mẫn hoảng hốt, bà nắm vạt áo con, hỏi:

- Vân Lô, con làm sao... làm sao thế?

Vân Lô đẩy mẹ sang một bên. Rồi đột nhiên, chàng quay đầu lại chạy nhanh về phía cửa, vừa chạy chàng vừa gọi to.

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Chưa ra đến cửa là Vân Lô đã ngã quy xuống, suốt buổi chiều hôm qua đến giờ, không một lần chớp mắt, không một hạt cơm vào miệng, lại còn phải đương đầu với bao nhiêu biến cố dồn dập, Vân Lô không còn chịu nổi nữa, chàng đã hết sức.

Lúc tỉnh dậy, Vân Lô thấy mình nằm trên giường. Mẹ và Vân Nhi đang đứng cạnh, một chiếc khăn ướt đang vắt ngang trán chàng. Thấy con tỉnh dậy, bà Mẫn cúi xuống, gương mặt già nua với đôi mắt rưng rưng lệ, bà dùng tay xoa xoa trên mặt Vân Lô nói:

- Lô, nửa năm rồi mới thấy mặt con mà con lại làm mẹ hoảng hốt. Sao khỏe chưa? Hử? Con thấy trong người dễ chịu chưa?

Vân Lô nhìn mẹ, mắt chàng ngập đầy vẻ đau đớn buồn tủi:

- Mẹ, tại sao ai cũng lừa dối con thế? Quay sang Vân Nhi với ánh mắt trách móc, Vân Lô tiếp. Em cũng thế nữa sao vậy? Nếu không có điện tín của em anh đâu có về. Tại sao ai cũng rắp tâm để lừa gạt tôi thế này? Vân Lô lắc đầu tiếp - Tàn nhẫn quá!

Vân Nhi vội vã phân bua:

- Không phải em, chính cha đánh điện đấy, cha bảo là chỉ có thể làm thế mới gọi anh về được.

Vân Lô ngồi bật dậy, nói như hét:

- Nhưng làm thế... có một người con gái đã suýt chết vì bức điện tín... Quay sang Vân Nhi, Vân Lô nói - Nhi, anh nhờ em, em làm ơn gọi điện thoại đến phi trường hỏi xem chuyến máy bay đi Đài Bắc gần nhất là chuyến mấy giờ, anh muốn trở sang ngay.

Vân Nhi thông cảm:

- Vô ích anh ạ, cha đã cắt tất cả giấy thông hành của anh rồi.

Bà Mẫn buồn buồn bảo con:

- Dù sao con đã trở về đây rồi, hấp tấp sang đây làm gì? Con ốm xanh xao thế này, để mẹ mua thức ăn bổ dưỡng cho con. Đợi qua tết rồi mẹ sẽ năn nỉ cha con cho con trở về bên ấy cũng được vậy.

Vân Lâu nói như hét:

- Mẹ! Mẹ không biết, ở bên ấy có một người con gái đã ngã bệnh, mê man không biết gì cả, không chừng nàng đã chết rồi cũng nên. Tại sao cha mẹ không buông tha cho con chứ?

Bà Mẫn lính quýnh:

- Vân Lâu, con đừng nóng, tất cả đều là do cha con sắp đặt hết cơ mà.

Vân Lâu ngồi dậy, bỏ đi:

- Để con đi tìm cha!

Bà Mẫn gọi theo:

- Này, này Lâu, mặc thêm áo đi, chuyện gì cũng từ từ nói chứ đừng có cãi lẫy với cha con nhé. Vân Nhi con chạy theo xem, đừng để trâu già, nghe con húc nhau coi chẳng được nghe con!

Vân Lâu xông vào phòng cha, ông Mẫn đang ngồi viết thư, nhìn thấy con, ông ngẩng đầu lên:

- Có chuyện gì thế?

Gương mặt ông Mẫn nghiêm nghị, khiến bao nhiêu cơn giận trong người Vân Lâu xì hơi ngay. Từ thuở nhỏ, Vân Lâu đã hiểu quyền uy và mệnh lệnh của cha là đinh đóng cột.

Chàng cố lấy lại bình tĩnh nói:

- Cha, cha làm ơn cho con trở lại Đài Bắc.

Ông Mẫn quát mắt:

- Con vừa mới trở về nhà chưa hơn tiếng đồng hồ, làm gì lại đòi đi ngay? Bây giờ đủ lông đủ cánh rồi muốn bay đi đâu thì bay sao?

Vân Lâu van xin:

- Cha... Hàn Ni sắp chết rồi cha ạ.

Ông Mẫn ngả lưng ra sau ghế:

- Hàn Ni. Con thương Hàn Ni hơn cả cha mẹ nữa sao? Lại đây, ngồi xuống đây cha bảo.

Vân Lâu bắt buộc ngồi xuống ghế. Đôi mắt sáng dưới đôi mày sẫm của cha đang nhìn chằm.

- Con phải biết, Hàn Ni đâu phải là cả cuộc đời con.

- Cha! Vân Lâu đau khổ, cắn môi, nghẹn lời. Cha, cha đâu có hiểu, Hàn Ni chính là nguồn sống của con đó.

- Tại sao con lại tự tìm đến cái khổ chi vậy. Tình yêu là một trò bịp bợm, ngoài cái thú làm con điên đảo ra, nó không mang đến một lợi lộc nào cả. Đó là chưa kể, nếu con yêu một người con gái bình thường thì cũng không đến nỗi nào, đằng này con lại yêu một đức con gái yếu tướng như vậy, có phải là con tìm hổ để tự nhảy xuống không? Con tưởng cha gọi con về là hại con sao? Cha cứu con đó mà con đâu biết?

- Cha, cha không hiểu con, nếu quả thật đây là hổ sâu đau khổ, thì con vẫn tự nguyện nhảy xuống.

- Vì vậy tao mới cứu mày!

Vân Lâu không nhịn được, lên tiếng:

- Cha, cha tưởng cha là Thượng Đế hay sao?

- Tao không phải là Thượng Đế nhưng tao là cha mày!

- Cha là cha con, đúng, nhưng cha không phải là chủ thân xác con, cha không có quyền điều khiển linh hồn, ý chí và tình cảm của con. Cha ích kỷ, cha lường gạt con vì suốt đời cha chưa hiểu thế nào là ái tình, vì vậy cha phản đối tình yêu của người khác, vì vậy bác Nhã mới bỏ cha, cũng vì vậy mà cha đã không muốn con yêu con gái người ta...

Ông Mẫn giận dữ quát:

- Im mồm, đi ra! Đồ không biết tốt xấu là gì cả. Mày đừng mong trở lại Đài Bắc, tao bảo không là không!

Bà Mẫn vội vã chạy tới kéo tay Vân Lâu đi:

- Hai cha con làm cái gì kỳ vậy, mới nhìn thấy mặt nhau mà đã to tiếng rồi. Vân Lâu, sao vậy? Trời lạnh thế này mà ướt đầm mồ hôi, tay chân lạnh ngắt không sợ bị bệnh sao? Lại đây!

Bà Mấy cố gắng kéo Lâu ra khỏi phòng. Về tới phòng ngủ, đột nhiên Vân Lâu mệt mỏi lạ lùng, chàng quy xuống ôm lấy chân mẹ khóc như trẻ con:

- Mẹ! Mẹ cứu con! Mẹ làm ơn giúp con, để con được trở về Đài Bắc!

Lòng mẹ thương con khiến bà Mẫn bối rối:

- Vân Lâu, con làm sao thế? Đứng dậy đi mẹ sẽ tìm cách giúp con. Nhưng quyền uy của mẹ đâu có bao nhiêu. Nhiều ngày trôi qua mà bà Mẫn vẫn không làm gì được. Ông Mẫn là người đàn ông cứng rắn khò thuyết phục khiến Vân Lâu càng ngày càng hao gầy. Tin tức Đài Bắc lại biệt tăm, không có thư cũng không có điện tín. Vân Lâu đánh đi ba bốn lần, nhưng chỉ như đá mò biển. Điều này càng khiến chàng lo buồn hơn.

Nhất định là Hàn Ni đã gặp chuyện chẳng lành. Vân Lâu đi lại trong phòng tự nghĩ... Hàn Ni chấn chấn gặp nguy hiểm, bằng không họ đã đánh điện tín sang cho ta biết tin rồi. Thế là chàng lại van xin bà Mẫn:

- Mẹ, mẹ, giúp con đi mẹ.

Tết đã đến, một cái tết vô nghĩa đối với Vân Lâu, giữa tiếng pháo nổ vang, đầu óc Vân Lâu chỉ nghĩ đến Hàn Ni. Đến ngày mồng ba thì người mẹ tốt bụng mới tìm được giấy thông hành cho chàng. Nắm tay con, bà Mẫn nghẹn ngào:

- Đi thì đi đi con, nhưng đi thế này cha con giận lắm đó, chắc ông cũng không gửi tiền cho con nữa đâu, con phải cố gắng tự lực cánh sinh, nhưng làm thế nào thì con cũng đừng quên mẹ nhé!

Như trái đất sau mấy ngàn năm, mấy vạn năm ngủ yên chột tĩnh, như mấy trăm thế kỷ đợi chờ, sau cùng Vân Lâu cũng ngồi được trên máy bay trở lại Đài Bắc. Mới đây mà đã mười một ngày.

Chiếc taxi lướt nhanh giữa ánh đèn rực rỡ trong mưa, chạy về phía đường Nhân Nghĩa. Vân Lâu ngồi trong xe mà hồn gửi tận đâu đâu. Hàn Ni, Hàn Ni! Em thế nào? Em khỏe không? Hàn Ni! Sẽ không còn sức mạnh nào có thể ngăn cản đôi ta được nữa!

Hàn Ni! Hàn Ni! Em không được quyền ôm nhé! Không được quyền xanh xao nhé! Không được quyền khóc khi nhìn thấy anh!

Xe ngừng lại, Vân Lô trả nhanh tiền rồi nhảy xuống, chàng nhấn chuông nhiều lần, tiếng chuông khấn như vẫn kéo dài hàng thế kỷ. Cửa mở, đẩy cô Lan sang bên, chàng chạy nhanh vào phòng khách, gọi lớn:

- Hàn Ni!

Gian phòng khách thật lạnh... Hình như có một cái gì khác thường. Vân Lô dừng chân lại ngơ ngác, chàng nhìn thấy ông Dương trên ghế sa lông từ từ đứng lên với đôi mắt thật lạ.

- À! Cậu Lô, cậu mới sang đây à? Mẹ cậu thế nào?

Vân Lô hấp tấp:

- Chuyện đó để cháu nói sau, Hàn Ni đâu? Có ở trong phòng không, cháu lên gặp nàng nhé?

- Đứng lại, cậu Lô!

Vân Lô vừa dợm mình chạy lên lầu thì đã bị Ông Dương chặn lại, chàng ngạc nhiên quay lại, gương mặt ông Dương có vẻ khác lạ, thật đáng ngại... Vân Lô há hốc mồm:

- Bác... !

Ông Dương chậm rãi:

- Hàn Ni... nó chết rồi, lúc cậu bế nó đặt lên ghế, thì nó đã chết!

Vân Lô chết đứng, chàng không tin lời mình vừa nghe là thật, chàng hét to:

- Hàn Ni!

Rồi chạy nhanh lên lầu, tông cửa vào phòng Hàn Ni.

- Hàn Ni! Hàn Ni! Em ở đâu?

Gian phòng trống vắng. Vẫn giường vẫn ghế, vẫn chăn nệm như cũ, nhưng không còn người. Bức họa Hàn Ni vẫn còn nằm yên trên giường. Vẫn nụ cười dễ thương, vẫn khuôn mặt hiền lành ngồi giữa ánh nắng chiếu lọt qua song. Tất cả vẫn nguyên vẹn như cũ, còn Hàn Ni đâu?

- Hàn Ni, em ở đâu? Em đừng đùa, hãy ra đây, Hàn Ni! Hàn Ni! Ra đây đi em!

Phía sau lưng có tiếng động. Vân Lâu vội quay lại. Không phải Hàn Ni, mà là bà Dương. Đôi mắt lạnh buồn trang trọng, một bàn tay ấm đặt lên vai chàng.

- Nó... đi rồi, cậu ạ!

Vân Lâu bấu chặt vai bà Dương hét to:

- Không! Không! Bác làm ơn cho cháu biết bác đã giấu Hàn Ni ở đâu? Cho cháu biết đi, tại sao bác cứ mãi dối cháu thế? Hàn Ni ở đâu? Ở đâu?

Ông Dương đã bước lên lầu, giữ lấy tay Vân Lâu, ông nói từng lời một:

- Buông tay ra, Vân Lâu! Cậu phải đối diện sự thật, chúng ta ai cũng phải nhìn nhận một sự thật là: Hàn Ni chết rồi!

Vân Lâu vội vã:

- Không! Không! Hàn Ni chưa chết. Hàn Ni đã hứa là sẽ sống mãi bên nhau, Hàn Ni không chết! Không bao giờ! Quay người lại, Vân Lâu nhìn quanh - Hàn Ni! Hàn Ni! Em ở đâu? Em ở đâu, anh van em mà, em ra với anh đi!

Không có Hàn Ni cũng không có người nào khác. Vân Lâu chỉ thấy chú chó Khiết từ cầu thang chạy lên kêu thảm thiết. Vân Lâu ôm chặt con chó vào lòng xiết mạnh:

- Khiết! Khiết! Đưa anh đi tìm Hàn Ni đi! Em bảo Hàn Ni đừng chết nhé. Chúng ta đi tìm đi!

ông Dương giữ tay Vân Lâu:

- Cậu Lâu, cậu phải đối diện với sự thật, đừng có điên. Hàn Ni đã chết thật rồi. Mộ nó ở trên núi Bắc Đẩu, muốn đi thăm không, tôi đưa đi?

Vân Lâu nhìn ông Dương dăm dăm, chàng bắt đầu hiểu. Chàng hét to lên rồi chạy bay xuống lầu, tuôn ra phố, đi giữa lòng mưa bụi.

Chạy như thế không biết bao lâu, Vân Lâu mới chệnh choạng đi chậm lại, mặc cho gió cho mưa thấm ướt áo. Đêm lạnh và ẩm

ướt, những ánh đèn màu vẫn chói sáng... Vân Lâu vẫn đi... Dẫm chân xuống vũng nước, băng qua con đường lầy lội, xe chạy san sát chàng vẫn không tránh né, khách bộ hành chạm vai cũng mặc, tiếng còi xe inh ỏi... Vân Lâu vẫn bước tới. Mưa rửa ướt gương mặt thần thờ, như một chiếc máy Vân Lâu cứ mãi tiến về phía trước.

còn tiếp

QUỖNH ĐÀO

MÙA THU
LÁ BAY

彩雲飛